BIBLJOTEKA TEKSTÓW USTAW

3.

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

XVIII-1954-Koz

Kraków

W
B
P
U.J.

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

VI-1671

BIBLJOTEKA TEKSTÓW USTAW

3.

Biblioteka Cywilistyczna U. J.
Dz. VI L. 1671 Nr inw. 06179

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

ZAKŁAD PRAWA CYW. U. J.
21.681
VI-1671
Wydz. Bibl. Prawnicza
1806089023

KRAKÓW

KSIĘGARNIA POWSZECHNA

1934.

DRUKARNIA PRZEMYSŁOWA, KRAKÓW — J. SAREGO 7.

SPIS RZECZY.

Str.

TYTUŁ I. Źródła, istota i rodzaje zobowiązań 1

Dział I. Zobowiązania podzielne i niepodzielne . . 2

Dział II. Zobowiązania solidarne 4

Rozdział I. Przepisy ogólne 4
Rozdział II. Solidarność dłużników 5
Rozdział III. Solidarność wierzycieli 7

Dział III. Zobowiązania przemienne 8

TYTUŁ II. Powstanie zobowiązań 10

Dział I. Oświadczenie woli 10

Rozdział I. Oświadczenie woli w ogólności . 10
Rozdział II. Wady oświadczenia woli . . . 10
Rozdział III. Warunek 15
Rozdział IV. Umowy w ogólności 16
Rozdział V. Zawarcie umowy 19
Rozdział VI. Dodatkowe zastrzeżenia umowne 23

Oddział 1. Zadatek 23
Oddział 2. Umowne prawo odstąpienia . . . 24

Str.

Oddział 3. Odstępne 26
Oddział 4. Odszkodowanie umowne . . . 26
Oddział 5. Odsetki 27

Rozdział VII. Umowy o świadczenie przez osobę trzecią lub na rzecz osoby trzeciej 28

Rozdział VIII. Przedstawicielstwo 29
Rozdział IX. Przyrzeczenie publiczne 33
Rozdział X. Tłumaczenie oświadczeń woli . 34
Rozdział XI. Forma oświadczeń woli w ogólności 35

Dział II. Powstanie zobowiązań z innych źródeł . . 36

Rozdział I. Prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia 36
Rozdział II. Niesłuszne zbogacenie 39
Rozdział III. Nienależne świadczenie 40

Rozdział IV. Czyny niedozwolone 42
Oddział 1. Odpowiedzialność za własne czyny 42
Oddział 2. Wyłączenie odpowiedzialności za własne czyny 43
Oddział 3. Odpowiedzialność za cudze czyny 44
Oddział 4. Odpowiedzialność za szkody, wyrządzone przez zwierzęta i rzeczy 46
Oddział 5. Odpowiedzialność za szkody, wyrządzone w związku z użyciem sił przyrody 47
Oddział 6. Odszkodowanie w ogólności . . 49

Str.

Oddział 7. Odszkodowanie za uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia, za pozbawienie życia, pozbawienie wolności i obrazę czci 50

TYTUŁ III. Przejście praw i obowiązków, wynikających z zobowiązań 54

Dział I. Zmiana wierzyciela 54

Rozdział I. Przelew wierzytelności 54

Rozdział II. Wstąpienie osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela . 56

Dział II. Zmiana dłużnika 58

TYTUŁ IV. Wygaśnięcie zobowiązań 61

Dział I. Wykonanie zobowiązań 61

Rozdział I. Przepisy ogólne o sposobie, miejscu i czasie wykonania 61

Rozdział II. Osoby uczestniczące w wykonaniu 65

Rozdział III. Przedmiot wykonania 66

Rozdział IV. Zarachowanie zapłaty 68

Rozdział V. Wykonanie zobowiązań wzajemnych 69

Rozdział VI. Prawo zatrzymania 70

Rozdział VII. Pokwitowania i inne dowody wykonania zobowiązań 70

Str.

Rozdział VIII. Dokumenty na okaziciela i znaki legitymacyjne 72

Rozdział IX. Zwłoka wierzyciela i złożenie do depozytu sądowego 74

Rozdział X. Skutki niewykonania zobowiązań w ogólności 77
Oddział 1. Odszkodowanie 77
Oddział 2. Zwłoka dłużnika 78
Oddział 3. Skutki niewykonania zobowiązań wzajemnych 80

Dział II. Potrącenie 82

Dział III. Odnowienie 85

Dział IV. Niemożliwość świadczenia 86

Dział V. Wygaśnięcie lub zmiana zobowiązań ze względu na nadzwyczajne wypadki . . . 87

Dział VI. Dobrowolne zwolnienie z długu i rozwiązanie umowy 87

Dział VII. Przedawnienie 88

Rozdział I. Przepisy ogólne 88
Rozdział II. Bieg przedawnienia 89
Rozdział III. Terminy przedawnienia . . . 91

TYTUŁ V. Zaskarżanie czynności dłużnika, zdziałanych ze szkodą wierzycieli 95

Str.

TYTUŁ VI. Sprzedaż i zamiana 98

Dział I. Sprzedaż 98

Rozdział I. Przepisy ogólne 98

Rozdział II. Obowiązki sprzedawcy 99

Rozdział III. Korzyści i ciężary. Niebezpieczeństwo 101

Rozdział IV. Rękojmia za wady prawne i fizyczne 102

Oddział 1. Przepisy ogólne 102

Oddział 2. Rękojmia za wady prawne . . . 104

Oddział 3. Rękojmia za wady fizyczne . . . 107

Rozdział V. Obowiązki kupującego 113

Rozdział VI. Sprzedaż na próbę 114

Rozdział VII. Prawo odkupu 114

Rozdział VIII. Prawo pierwokupu 116

Dział II. Zamiana 119

TYTUŁ VII. Darowizna 120

Rozdział I. Przepisy ogólne 120

Rozdział II. Obowiązki darczyńcy 122

Rozdział III. Spełnienie świadczenia, obciążającego obdarowanego 122

Rozdział IV. Odwołanie darowizny 124

TYTUŁ VIII. Najem i dzierżawa 127

Dział I. Najem 127

Str.

Rozdział I. Przepisy ogólne 127
Rozdział II. Obowiązki wynajmującego . . 128
Rozdział III. Obowiązki najemcy 131
Rozdział IV. Zakończenie najmu 135
Rozdział V. Odstąpienie używania rzeczy najętej i podnajem 138
Rozdział VI. Zbycie rzeczy najętej 138

Dział II. Dzierżawa . . . . . , 139

Rozdział I. Przepisy ogólne 139
Rozdział II. Obowiązki stron 140
Rozdział III. Zakończenie dzierżawy 143
Rozdział IV. Odstąpienie używania przedmiotu dzierżawy i poddzierżawa . . . 144

TYTUŁ IX. Użyczenie 146

Rozdział I. Przepis ogólny 146
Rozdział II. Obowiązki stron 146
Rozdział III. Zakończenie użyczenia 148

TYTUŁ X. Pożyczka 150

Rozdział I. Przepisy ogólne 150
Rozdział II. Obowiązki stron 150

TYTUŁ XI. Umowy o świadczenie usług 154

Dział I. Umowa o pracę 154
Rozdział I. Przepisy ogólne 154
Rozdział II. Obowiązki stron 156

Str.

Rozdział III. Zakończenie stosunku pracy . . 163

Rozdział IV. Przejście zakładu pracy na inną osobę 167

Rozdział V. Umowa o naukę 168

Dział II. Umowa o dzieło 169

Rozdział I. Przepisy ogólne 169

Rozdział II. Obowiązki przyjmującego zamówienie 169

Rozdział III. Rękojmia za wady dzieła . . 171

Rozdział IV. Obowiązki zamawiającego . . 172

Rozdział V. Rozwiązanie umowy 175

Dział III. Zlecenie 176

Rozdział I. Przepisy ogólne 176

Rozdział II. Obowiązki stron 177

Rozdział III. Wygaśnięcie zlecenia 180

Dział IV. Pośrednictwo 182

Dział V. Przechowanie 183

Rozdział I. Przepisy ogólne 183

Rozdział II. Obowiązki stron 184

Rozdział III. Zakończenie przechowania . . 186

Dział VI. Odpowiedzialność i prawo zastawu utrzymujących hotele, zajazdy i podobne zakłady . . 188

Dział VII. Depozyt nieprawidłowy 190

TYTUŁ XII. Spółka 191

Rozdział I. Przepisy ogólne 191

Str.

Rozdział II. Stosunki wewnętrzne spółki . . 192
Rozdział III. Stosunek do osób trzecich . . . 197
Rozdział IV. Ustąpienie spólników ze spółki . 198
Rozdział V. Rozwiązanie spółki 201
Rozdział VI. Likwidacja spółki 202

TYTUŁ XIII. Renta i dożywocie 206
Dział I. Renta 206
Dział II. Umowa o dożywocie 208
TYTUŁ XIV. Gra i zakład 211
TYTUŁ XV. Przekaz 212
TYTUŁ XVI. Ugoda 215

TYTUŁ XVII. Poręczenie 217
Rozdział I. Przepisy ogólne 217
Rozdział II. Obowiązki poręczyciela . . . 218
Rozdział III. Zwrotne roszczenie 220
Rozdział IV. Obowiązki wierzyciela 222

PRZEPISY KOŃCOWE 222
Przepisy wprowadzające kodeks zobowiązań 223
Rozdział I. Przepisy ogólne 225
Rozdział II. Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu Napoleona 233

Str.

Rozdział III. Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu cywilnego austrjackiego 234

Rozdział IV. Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu cywilnego niemieckiego 237

Rozdział V. Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej tomu X cz. 1 Zwodu Praw 240

Rozdział VI. Przepisy przejściowe 241

Rozdział VII. Zmiany w przepisach o opłatach stemplowych 244

Rozdział VIII. Przepisy końcowe 247

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 598).

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

TYTUŁ I.

Źródła, istota i rodzaje zobowiązań.

Art. 1. Zobowiązania powstają z oświadczeń woli oraz z czynów i innych zdarzeń, z któremi ustawa łączy powstanie zobowiązania.

Art. 2. § 1. Istota zobowiązania polega na tem, że dłużnik obowiązany jest wobec wierzyciela do świadczenia.

§ 2. Treścią świadczenia może być danie, czynienie, nieczynienie, zaprzestanie lub znoszenie.

Dział I.

Zobowiązania podzielne i niepodzielne.

Art. 3. § 1. Jeżeli jest kilku dłużników albo wierzycieli, a świadczenie jest podzielne, wówczas zarówno dług jak i wierzytelność dzielą się na tyle niezależnych od siebie równych części, ilu jest dłużników albo wierzycieli.

§ 2. Świadczenie jest podzielne, jeżeli może być spełnione częściowo bez zmiany istoty i wartości.

Art. 4. Spółdłużnicy, zobowiązani do świadczenia niepodzielnego, odpowiadają za wykonanie zobowiązania, jak dłużnicy solidarni.

Art. 5. § 1. Jeżeli jest kilku wierzycieli, każdy z nich może żądać wykonania zobowiązania niepodzielnego.

§ 2. W razie zgłoszenia sprzeciwu chociażby przez jednego wierzyciela dłużnik obowiązany jest świadczyć wszystkim wierzycielom łącznie,

albo złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego.

Art. 6. § 1. Żaden z wierzycieli, uprawnionych do świadczenia niepodzielnego, nie może bez zgody spółwierzycieli zwolnić dłużnika z długu ani zmienić zobowiązania pierwotnego lub przyjąć innego świadczenia.

§ 2. Zwłoka dłużnika oraz przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z wierzycieli, uprawnionych do świadczenia niepodzielnego, ma skutek względem wszystkich wierzycieli.

Art. 7. § 1. Dłużnik, który wykonał zobowiązanie niepodzielne, może żądać od spółdłużników zwrotu wartości świadczenia w części, jaka na każdego z nich przypada.

§ 2. Wierzyciel, który otrzymał świadczenie niepodzielne, jest odpowiedzialny w stosunku do spółwierzycieli w częściach, które na nich przypadają.

§ 3. Domniemywa się, że części są równe.

Dział II.
Zobowiązania solidarne.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 8. § 1. Jeżeli dług jest solidarny, każdy z dłużników odpowiada za całość długu, a wierzyciel może dochodzić całości lub części długu od wszystkich dłużników łącznie, od kilku lub od każdego zosobna.

§ 2. Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy spółdłużnicy pozostają zobowiązani.

§ 3. Zaspokojenie wierzyciela przez jednego z spółdłużników zwalnia wszystkich dłużników.

Art. 9. § 1. Jeżeli wierzytelność jest solidarna, każdy z wierzycieli może żądać zapłaty całej wierzytelności, a zaspokojenie jednego umarza dług względem wszystkich wierzycieli.

§ 2. Dłużnik może uiścić dług, według swego wyboru, któremukolwiek z wierzycieli solidarnych, dopóki jeden z nich nie wytoczy przeciwko niemu powództwa.

Art. 10. Zobowiązanie może być solidarne, chociażby każdy z dłużników zobowiązany był w sposób odmienny, albo chociażby wspólny dłuż-

nik zobowiązany był w sposób odmienny wobec każdego z wierzycieli.

Art. 11. Solidarności, czy to dłużników, czy wierzycieli, nie domniemywa się.

Art. 12. § 1. Jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie przez umowę, dotyczącą ich wspólnego przedsiębiorstwa lub ich wspólnej własności, odpowiadają solidarnie, chyba że umówiono się inaczej.

§ 2. Dłużnicy, zobowiązani do świadczenia podzielnego, odpowiadają, w braku odmiennej umowy, za jego spełnienie solidarnie, jeżeli wzajemne świadczenie wierzyciela jest niepodzielne.

Rozdział II.

Solidarność dłużników.

Art. 13. § 1. Czyny i zaniechania jednego z dłużników solidarnych nie mogą pogorszyć położenia prawnego spółdłużników ani względem wierzyciela, ani w stosunkach między dłużnikami.

§ 2. W szczególności, zwłoka jednego z dłużników solidarnych, jak również uznanie długu przez któregokolwiek z nich nie ma skutku względem pozostałych.

Art. 14. Jeżeli zobowiązanie solidarne stało się

niewykonalnem skutkiem okoliczności, za które jeden z dłużników solidarnych odpowiada, spółdłużnicy nie są zwolnieni od obowiązku zapłaty wartości świadczenia, lecz nie odpowiadają za szkodę.

Art. 15. Przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem pozostałych.

Art. 16. § 1. Zrzeczenie się solidarności przez wierzyciela względem jednego z dłużników solidarnych lub zwolnienie go z długu nie ma skutku względem pozostałych dłużników.

§ 2. Odnowienie, dokonane między wierzycielem a jednym z dłużników solidarnych, zwalnia pozostałych, chybaby wierzyciel zastrzegł, iż zachowuje przeciwko nim swe prawa.

§ 3. Zwłoka wierzyciela względem jednego z dłużników solidarnych ma skutek również względem pozostałych.

Art. 17. § 1. Dłużnik solidarny może bronić się zarzutami, które służą mu osobiście wobec wierzyciela, oraz temi, które ze względu na sposób powstania lub treść zobowiązania są wspólne wszystkim dłużnikom.

§ 2. Wyrok, zapadły na korzyść jednego

z dłużników solidarnych, zwalnia spółdłużników, jeżeli uwzględnia zarzuty, które są im wszystkim wspólne.

Art. 18. § 1. Dłużnik solidarny, który dokonał zapłaty, ma prawo żądać od spółdłużników zwrotu w częściach, jakie na nich przypadają, a w razie wątpliwości w częściach równych.

§ 2. Jeżeli dług był zaciągnięty na rzecz jednego tylko lub kilku dłużników solidarnych, dłużnicy ci odpowiadają względem pozostałych za cały dług.

§ 3. Część dłużnika niewypłacalnego rozkłada się między pozostałych oraz tego, który zapłaty dokonał.

Rozdział III.

Solidarność wierzycieli.

Art. 19. Zwłoka dłużnika oraz przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z wierzycieli solidarnych ma skutek względem wszystkich wierzycieli.

Art. 20. § 1. Wierzyciel solidarny nie może bez zgody spółwierzycieli zmienić zobowiązania pierwotnego ani przyjąć innego świadczenia.

§ 2. Zwolnienie z długu przez jednego z wie-

rzycieli solidarnych zwalnia dłużnika jedynie co do części tego wierzyciela.

Art. 21. Wierzyciel solidarny, który otrzymał zapłatę, jest odpowiedzialny wobec spółwierzycieli w częściach, jakie na nich przypadają, a w razie wątpliwości — w częściach równych.

Dział III.

Zobowiązania przemienne.

Art. 22. § 1. Jeżeli dłużnik winien spełnić albo jedno, albo drugie świadczenie, wybór należy do niego, chybaby był zastrzeżony dla wierzyciela.

§ 2. Ani dłużnik, ani wierzyciel nie może wybrać części jednego i części drugiego świadczenia.

Art. 23. § 1. Wybór uważa się za dokonany, gdy strona, uprawniona do wyboru, zawiadomi o nim drugą stronę, jak również gdy uprawniony do wyboru dłużnik świadczenie spełni, albo uprawniony do wyboru wierzyciel jednego ze świadczeń zażąda.

§ 2. Dokonanego wyboru nie można zmienić bez zgody drugiej strony.

Art. 24. Jeżeli wierzyciel ma prawo wyboru i nie korzysta z niego w czasie właściwym, dłużnik może wyznaczyć wierzycielowi odpowiedni

termin do wykonania wyboru, a po bezskutecznym upływie tego terminu może zwolnić się od zobowiązania przez spełnienie jednego ze świadczeń.

Art. 25. Jeżeli prawo wyboru służy kilku osobom, które nie mogą złożyć zgodnego oświadczenia, wyboru dokona sąd na żądanie jednej z nich.

Art. 26. § 1. Jeżeli wybór należy do dłużnika, a jedno z przyrzeczonych świadczeń spełnione być nie może, chociażby skutkiem okoliczności, za które dłużnik odpowiada, zobowiązanie ogranicza się do świadczenia, które może być spełnione.

§ 2. Jeżeli żadne ze świadczeń nie może być spełnione, a niemożliwość chociażby jednego z nich jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiada, dłużnik obowiązany jest uiścić wartość świadczenia, którego spełnienie stało się niemożliwem na ostatku.

Art. 27. Jeżeli wybór służy wierzycielowi, a jedno ze świadczeń nie może być spełnione wskutek okoliczności, za które dłużnik odpowiada, na miejsce tego świadczenia wchodzi odszkodowanie.

Art. 28. Przepisy działu niniejszego stosuje się także w przypadku, gdy zobowiązanie przemienne obejmuje więcej niż dwa świadczenia.

TYTUŁ II.
Powstanie zobowiązań.

Dział I.
Oświadczenie woli.

Rozdział I.
Oświadczenie woli w ogólności.

Art. 29. Wolę oświadczyć można nietylko słowami i powszechnie przyjętemi znakami, lecz i takiem zachowaniem się, które w danych okolicznościach nie budzi wątpliwości co do treści oświadczenia.

Art. 30. Oświadczenie woli, które ma być złożone drugiej osobie, jest dokonane z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła o niem powziąć wiadomość.

Rozdział II.
Wady oświadczenia woli.

Art. 31. Nieważne jest oświadczenie woli, złożone przez osobę, znajdującą się w stanie nieprzy-

tomności lub chociażby przemijającego zakłócenia czynności psychicznej wyłączającego świadomą wolę.

Art. 32. Przepisy, zawarte w prawie osobowem, stanowią o tem, jaki wpływ na ważność oświadczenia woli wywiera brak zdolności do działań prawnych lub jej ograniczenie, oraz o tem, w jaki sposób mogą składać oświadczenia woli osoby prawne.

Art. 33. Nieważne jest oświadczenie woli, ujawniające, ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, brak zamiaru wywołania skutków prawnych.

Art. 34. § 1. Nieważne jest oświadczenie woli, złożone drugiej osobie, za jej zgodą, dla pozoru.

§ 2. Gdy pod takiem oświadczeniem woli ukrywa się rzeczywista czynność prawna, należy ją oceniać według jej natury.

Art. 35. § 1. Pozorność oświadczenia woli nie może szkodzić prawom osób trzecich, nabytym w dobrej wierze.

§ 2. Wierzyciele stron oraz osoby trzecie mogą powoływać się na pozorność wszelkich czynności prawnych, zdziałanych na ich szkodę.

Art. 36. Kto składa oświadczenie woli pod wpływem błędnej pobudki, ten, jeżeli ustawa inaczej nie stanowi, nie może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, chyba że prawdziwość pobudki była warunkiem ważności oświadczenia woli.

Art. 37. § 1. Kto był w błędzie co do treści swego oświadczenia lub oświadczenia drugiej strony, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli błąd wywołała druga strona swojem zachowaniem się, chociażby bez własnej winy, albo o błędzie wiedziała lub z łatwością mogła była błąd zauważyć.

§ 2. Można powoływać się tylko na błąd istotny, uzasadniający przypuszczenie, że strona, nie będąc w błędzie i oceniając rzecz rozsądnie, nie złożyłaby oświadczenia lub nie przyjęłaby oświadczenia drugiej strony.

Art. 38. Będący w błędzie nie może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli, jeżeli druga strona oświadczy gotowość spełnienia świadczenia, które będący w błędzie byłby sobie zastrzegł, gdyby błąd nie był zaszedł.

Art. 39. Jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie, będący w błędzie może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, złożone-

go pod wpływem tego błędu, bez względu na to, czy błąd dotyczył pobudki, czy treści oświadczenia lub czy był istotny.

Art. 40. Podstęp osoby trzeciej jest równoznaczny z podstępem strony, jeżeli ta o podstępie wiedziała i drugiej strony z błędu nie wyprowadziła.

Art. 41. Kto pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej złożył oświadczenie woli, albo przyjął oświadczenie drugiej strony, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe.

Art. 42. Jeżeli jedna strona, wyzyskując lekkomyślność, niedołęstwo, niedoświadczenie lub przymusowe położenie drugiej strony, wzamian za swoje świadczenie przyjmuje lub zastrzega dla siebie lub dla kogo innego świadczenie, którego wartość majątkowa w chwili zawarcia umowy jest rażąco wysoka w stosunku do wartości świadczenia wzajemnego, druga strona może żądać zmniejszenia swego świadczenia albo zwiększenia świadczenia wzajemnego, a gdy jedno i drugie

jest utrudnione, może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli.

Art. 43. § 1. Uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, złożonego pod wpływem błędu, podstępu, groźby albo wyzysku, następuje przez zawiadomienie na piśmie drugiej strony.

§ 2. Prawo uchylenia się wygasa: w przypadku błędu i podstępu — z upływem roku od dnia ich wykrycia; w przypadku groźby — z upływem roku od dnia, w którym stan obawy ustał; w przypadku wyzysku — z upływem roku od dnia oświadczenia woli.

§ 3. W przypadku wyzysku roszczenia o zmniejszenie własnego świadczenia, albo o zwiększenie świadczenia drugiej strony nie można dochodzić sądownie po upływie roku od dnia oświadczenia woli.

Art. 44. Zniekształcenie oświadczenia woli, dokonane przez użytą do jego przesłania osobę lub przedsiębiorstwo, ma takie same skutki, jak błąd przy złożeniu oświadczenia.

Art. 45. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio do oświadczeń woli, złożonych w cudzem imieniu.

Rozdział III.

Warunek.

Art. 46. § 1. Składający oświadczenie woli może, jeżeli ustawa temu się nie sprzeciwia, uzależnić skuteczność lub ustanie skutków oświadczenia od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunek zawieszający lub rozwiązujący).

§ 2. Ziszczenie się warunku nie ma mocy wstecznej, jeżeli inaczej nie postanowiono.

Art. 47. § 1. Skoro warunek się ziści, wszelkie rozporządzenia prawem warunkowem tracą moc, o ile mogłyby udaremnić skutek ziszczenia się warunku.

§ 2. Warunkowo uprawniony może wykonywać wszelkie czynności, do zachowania jego prawa zmierzające.

Art. 48. § 1. Jeżeli strona, której zależy na nieziszczeniu się warunku, wbrew wymaganiom dobrej wiary udaremni ziszczenie się warunku, następują skutki takie, jak gdyby warunek się ziścił.

§ 2. Jeżeli strona, której zależy na ziszczeniu się warunku, wbrew wymaganiom dobrej wiary spowoduje ziszczenie się warunku, następują skutki takie, jak gdyby warunek się nie ziścił.

Art. 49. Warunek niemożliwy, przeciwny porządkowi publicznemu, ustawie lub dobrym obyczajom, czyni nieważnem oświadczenie woli, gdy jest zawieszający; uważa się za niebyły, gdy jest rozwiązujący. Jednakże warunek rozwiązujący niemożliwy, przeciwny porządkowi publicznemu, ustawie lub dobrym obyczajom, czyni nieważnem oświadczenie woli, jeżeli przypuszczać należy, że bez dodania tego warunku nie zostałoby złożone.

Rozdział IV.

Umowy w ogólności.

Art. 50. § 1. Umowa powstaje przez zgodne oświadczenie woli dwóch stron, z których jedna zobowiązuje się do świadczenia, a druga zobowiązanie to przyjmuje.

§ 2. Przedmiotem umowy może być również powstanie, zmiana lub ustanie stosunku prawnego, bez zobowiązania się do świadczenia.

Art. 51. Jeżeli obie strony zobowiązują się wzajemnie tak, że jedno świadczenie ma być odpowiednikiem drugiego, umowa jest wzajemna.

Art. 52. Wszelkie umowy podlegają przepisom o zobowiązaniach w ogólności, o ile ustawa nie poddaje ich przepisom szczególnym.

Art. 53. Nie można powoływać się na brak lub ograniczenie zdolności do działań prawnych osoby, z którą umowę się zawarło. Kto taką umowę zawarł, może wyznaczyć przedstawicielowi ustawowemu niezdolnego odpowiedni termin do jej potwierdzenia; staje się wolnym po bezskutecznym upływie tego terminu.

Art. 54. Kto, ukrywając podstępnie swą niezdolność do działań prawnych, składa oświadczenie woli drugiej osobie, która nie mogła się z łatwością przekonać o niezdolności składającego oświadczenie, ten obowiązany jest do naprawienia szkody, jaką druga strona ponosi przez to, że zawarła umowę, nie wiedząc o tej niezdolności.

Art. 55. Strony, zawierające umowę, mogą stosunek swój ułożyć według swego uznania, byleby treść i cel umowy nie sprzeciwiały się porządkowi publicznemu, ustawie, ani dobrym obyczajom.

Art. 56. § 1. Umowy treści niemożliwej do wykonania oraz umowy sprzeczne z porządkiem publicznym, ustawą lub dobremi obyczajami, są nieważne.

§ 2. Jeżeli wadliwości tego rodzaju dotyczą tylko niektórych postanowień umowy, inne postanowienia pozostają w mocy, chyba, że przypu-

szczać należy, iż bez postanowień, dotkniętych nieważnością, strony nie byłyby zawarły umowy.

Art. 57. Strona, która wiedziała przy zawarciu umowy o niemożliwości świadczenia, obowiązana jest do naprawienia szkody, jaką druga strona ponosi przez to, że zawarła umowę, nie wiedząc o niemożliwości świadczenia.

Art. 58. Umowa o spadek po osobie żyjącej jest nieważna, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ustawie.

Art. 59. § 1. Strony mogą postanowić, że świadczenie określi osoba trzecia.

§ 2. Umowa taka staje się bezskuteczna, jeżeli osoba trzecia określenia odmawia albo go nie dokona w ciągu terminu, przez strony oznaczonego, albo jeżeli określi świadczenie w sposób, oczywiście krzywdzący jedną ze stron.

Art. 60. Umowy zobowiązują nietylko do tego, co w nich jest wyrażone, lecz także do wszelkich następstw, wynikających z ustawy, zwyczaju lub słuszności.

Rozdział V.

Zawarcie umowy.

Art. 61. § 1. Rokowania między stronami, chociażby doprowadziły do zgody co do niektórych postanowień, nie mają mocy obowiązującej, dopóki strony nie wyrażą swej zgody co do całości.

§ 2. Jeżeli jednak strony wyraziły swą zgodę co do wszystkich istotnych postanowień umowy, pozostawiając porozumienie się co do szczegółów na przyszłość, bez zastrzeżenia, że w razie niedojścia do porozumienia umowę uważać będą za niedoszłą do skutku, w takim razie umowę poczytywać należy za zawartą, a co do szczegółów, w razie sporu, orzeka sąd na podstawie przepisów ustawy, zwyczaju lub słuszności.

Art. 62. § 1. Umowa przedwstępna, przez którą jedna lub obie strony zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy w przyszłości, wymaga do swej ważności określenia istotnych postanowień mającej się zawrzeć umowy oraz terminu, w którym ma być zawarta.

§ 2. Umowa przedwstępna powinna być pismem stwierdzona.

§ 3. W razie uchylenia się strony zobowiązanej od zawarcia umowy, sąd może, na żądanie drugiej strony, jeżeli tylko są spełnione warunki

potrzebne do ważności umowy przyrzeczonej, a w szczególności zachowana także jej forma, wyznaczyć zobowiązanemu termin do jej zawarcia z tym skutkiem, że w razie niezawarcia jej w ciągu tego terminu wyrok prawomocny będzie równoznaczny z zawarciem umowy.

§ 4. Poza tym przypadkiem niewykonanie zobowiązania zawarcia umowy uzasadnia tylko żądanie odszkodowania.

§ 5. Roszczenie o zawarcie umowy przyrzeczonej przedawnia się z upływem roku od chwili, kiedy umowa miała być zawarta.

Art. 63. § 1. Kto w celu zawarcia umowy złoży drugiej stronie oświadczenie, obejmujące istotne postanowienia tej umowy (oferta), i oznaczy termin, w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, ten związany jest ofertą aż do upływu oznaczonego terminu.

§ 2. Gdy termin nie był oznaczony, oferta, uczyniona drugiej stronie w jej obecności, albo bezpośrednio zapomocą telefonu lub innego środka porozumiewania się na odległość, przestaje wiązać, jeżeli nie będzie przyjęta natychmiast; uczyniona zaś w inny sposób przestaje wiązać po upływie czasu, w jakim czyniący ofertę mógł

w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź, wysłaną bez nieuzasadnionej zwłoki.

Art. 64. Jeżeli z opóźnionej odpowiedzi okazuje się, że była ona wysłana w czasie właściwym, czyniący ofertę winien niezwłocznie wysłać drugiej stronie zawiadomienie, że odpowiedź nadeszła z opóźnieniem i że umowa nie została zawarta. W braku takiego zawiadomienia umowę poczytywać należy za zawartą.

Art. 65. Oferta traci moc, jeżeli zawiadomienie o jej odwołaniu doszło do drugiej strony przed otrzymaniem lub jednocześnie z otrzymaniem oferty. Przepis ten stosuje się również do odpowiedzi na ofertę.

Art. 66. Oferta lub przyjęcie oferty nie tracą mocy wskutek tego, że osoba, która takie oświadczenie złożyła, zmarła lub utraciła zdolność do działań prawnych przed zawarciem umowy, chyba że co innego wynika z woli stron albo z natury rzeczy.

Art. 67. Przyjęcie oferty pod zmienionemi lub nowemi warunkami poczytuje się za nową ofertę.

Art. 68. Jeżeli czyniący ofertę żąda niezwłocznego wykonania umowy, albo jeżeli zgodnie z treścią oferty lub zwyczajem zawiadomienie o przyjęciu jest niepotrzebne, umowę uważa się za za-

wartą, skoro druga strona w czasie właściwym przystąpi do jej wykonania.

Art. 69. Kto w celu zawarcia umowy spełnia zaofiarowane świadczenie, nie czekając na zawiadomienie o przyjęciu oferty, ten w razie niedojścia umowy do skutku ponosi niebezpieczeństwo spełnionego świadczenia, chociażby druga strona żadnej odpowiedzi nie udzieliła.

Art. 70. W razie wątpliwości co do miejsca i czasu zawarcia umowy uważać należy, że umowę zawarto w miejscu i czasie otrzymania odpowiedzi na ofertę, a w przypadku, gdy zawiadomienie o przyjęciu jest niepotrzebne, w miejscu i czasie przystąpienia do wykonania umowy przez stronę, która otrzymała ofertę.

Art. 71. § 1. Regulamin, wydany przez jedną ze stron, wiąże drugą stronę tylko wówczas, gdy został jej wręczony przy zawarciu umowy, a jeżeli posługiwanie się regulaminem jest zwyczajowo w danych stosunkach przyjęte — także wówczas, gdy druga strona mogła z łatwością dowiedzieć się o treści regulaminu.

§ 2. Regulamin, wydany w czasie trwania stosunku prawnego o charakterze ciągłym, wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane przepisy paragrafu poprzedzającego, a druga strona nie

wypowiedziała umowy z najbliższym terminem wypowiedzenia.

§ 3. Regulamin nie może sprzeciwiać się umowie.

Art. 72. Jeżeli istnieje wzór umowy (umowa typowa), wydany lub zatwierdzony przez władzę państwową lub samorządową, wówczas strony, zawierające umowę z powołaniem się na ten wzór, są związane jego postanowieniami.

Art. 73. § 1. Ogłoszenia, reklamy, cenniki i wszelkiego rodzaju wiadomości o podaży i popycie, skierowane do ogółu lub do poszczególnych osób, uważa się, w razie wątpliwości, nie za ofertę, lecz za zaproszenie do rozpoczęcia rokowań.

§ 2. Jeżeli ten, kto wystąpił z tego rodzaju zaproszeniem, odmawia zawarcia umowy bez usprawiedliwionego powodu, obowiązany jest do odszkodowania.

Rozdział VI.
Dodatkowe zastrzeżenia umowne.

Oddział 1. Zadatek.

Art. 74. § 1. W braku odmiennego postanowienia umowy albo zwyczaju, uważa się, że zadatek, dany przy zawarciu umowy, zastępuje od-

szkodowanie z powodu niewykonania umowy przez jedną ze stron.

§ 2. W razie niewykonania umowy przez jedną ze stron, druga strona może, według swego wyboru, bądź dochodzić wykonania umowy, bądź od umowy odstąpić i, chociażby żadna szkoda nie nastąpiła, otrzymany zadatek zatrzymać, a jeżeli sama go dała, domagać się sumy dwukrotnie wyższej.

§ 3. Przepis artykułu niniejszego stosuje się bez względu na to, jaką nazwę strony zadatkowi nadały.

Art. 75. § 1. Przy spełnieniu świadczenia, na które był dany zadatek, zadatek ulega zarachowaniu, a jeżeli zarachowanie jest niemożliwe, winien być zwrócony.

§ 2. Zwrot zadatku należy się również w razie niemożności wykonania umowy wskutek okoliczności, za które żadna ze stron nie odpowiada, oraz rozwiązania umowy z winy obu stron lub za ich zgodą.

Oddział 2. Umowne prawo odstąpienia.

Art. 76. § 1. Przy zawarciu umowy każda ze stron może sobie zastrzec prawo odstąpienia od umowy.

§ 2. Jeżeli strony nie oznaczyły terminu do odstąpienia od umowy, stronie uprawnionej może być wyznaczony przez drugą stronę odpowiedni termin, po którego upływie prawo odstąpienia wygasa.

Art. 77. § 1. Prawo odstąpienia od umowy wykonywa się przez zawiadomienie drugiej strony.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu umowy przenosi tysiąc złotych, zawiadomienie powinno nastąpić na piśmie.

Art. 78. § 1. W przypadku odstąpienia od umowy uważa się, jak gdyby umowa wcale nie była zawarta.

§ 2. To, co strony sobie już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu.

§ 3. Za świadczone usługi oraz za korzystanie z rzeczy należy się drugiej stronie odpowiednie wynagrodzenie.

Art. 79. Kto nie może zwrócić tego, co otrzymał, w stanie niezmienionym, obowiązany jest do naprawienia szkody, wywołanej utratą, uszkodzeniem lub obciążeniem przedmiotu świadczenia, chyba że szkoda powstała wskutek okoliczności, za które nie odpowiada.

Oddział 3. Odstępne.

Art. 80. Jeżeli strony umówiły się, że jednej albo każdej z nich zosobna wolno będzie odstąpić od umowy za zapłatą pewnej sumy pieniężnej, czyli odstępnego, odstąpienie skuteczne będzie tylko wówczas, gdy odstępne będzie zapłacone jednocześnie z oświadczeniem o odstąpieniu.

Art. 81. Jeżeli przy zawarciu umowy z zadatkiem strony zastrzegły sobie prawo odstąpienia od umowy, zadatek, w braku odmiennego postanowienia umowy, ma znaczenie odstępnego.

Oddział 4. Odszkodowanie umowne.

Art. 82. Jeżeli dłużnik zobowiązał się zapłacić w razie niewykonania zobowiązania określoną sumę pieniężną lub spełnić inne świadczenie, zapłata sumy lub spełnienie takiego świadczenia zastępuje odszkodowanie.

Art. 83. § 1. Dłużnik nie ma prawa zwolnić się od zobowiązania przez zapłatę umówionego odszkodowania.

§ 2. W razie niewykonania zobowiązania wierzyciel ma prawo żądać albo wykonania zobowiązania, albo zapłaty umówionego odszkodowania. Jednego i drugiego łącznie wierzyciel może

żądać tylko wtedy, gdy odszkodowanie zastrzeżono za samo opóźnienie lub za nienależyte wykonanie zobowiązania.

Art. 84. § 1. Odszkodowanie umowne należy się wierzycielowi bez potrzeby wykazania przezeń jakiejkolwiek szkody.

§ 2. Odszkodowania wyższego niż umowne wierzyciel może dochodzić na zasadach ogólnych, jeżeli się zrzeknie odszkodowania umownego.

Art. 85. § 1. Jeżeli odszkodowanie umowne jest rażąco wygórowane, albo jeżeli umowa częściowo wykonana została, dłużnik może żądać zmniejszenia odszkodowania umownego, zwłaszcza gdy udowodni, że wierzyciel wskutek niewykonania umowy nie poniósł żadnej szkody, albo poniósł szkodę nieznaczną.

§ 2. Przeciwne postanowienie umowy jest nieważne.

Oddział 5. Odsetki.

Art. 86. § 1. Wierzyciel może żądać odsetek od należnych mu sum pieniężnych tylko wówczas, gdy to wynika z umowy, zwyczaju lub ustawy.

§ 2. W razie nieokreślenia przez strony stopy odsetek, należą się odsetki ustawowe.

Art. 87. W braku umowy co do terminów płatności odsetek dłużnik winien je płacić półrocznie zdołu, a jeżeli umowa była zawarta na krótszy okres czasu, winien zapłacić odsetki jednocześnie z zapłatą dłużnej sumy pieniężnej.

Art. 88. Dłużnik, który dobrowolnie zapłacił odsetki od dłużnej sumy pieniężnej, nie może żądać ani ich zwrotu, ani zaliczenia na poczet długu, chociażby odsetki się nie należały.

Art. 89. Jeżeli dłużnik zapłacił dług, nie żądając zwrotu nadpłaconych zgóry odsetek, uważać należy, że zrzekł się ich zwrotu.

Art. 90. § 1. Jeżeli umówiona stopa procentowa przenosi o dwie jednostki każdorazową stopę odsetek ustawowych a wierzyciel nie zgodzi się na obniżenie odsetek do powyższej wysokości, dłużnik może wypowiedzieć dług z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu wypowiedzenia.

§ 2. Przeciwne postanowienie umowy jest nieważne.

Rozdział VII.

Umowy o świadczenie przez osobę trzecią lub na rzecz osoby trzeciej.

Art. 91. Kto przyrzekł, że osoba trzecia zobowiąże się lub spełni świadczenie, obowiązany jest

dać odszkodowanie drugiej stronie, jeżeli osoba trzecia odmawia zaciągnięcia zobowiązania lub nie spełnia przyrzeczonego świadczenia; może jednak zwolnić się od obowiązku odszkodowania przez spełnienie przyrzeczonego świadczenia, jeżeli to jest możliwe bez szkody dla wierzyciela.

Art. 92. § 1. Jeżeli kto, zawierając umowę, zastrzegł świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennej umowy, może wprost od dłużnika żądać spełnienia świadczenia.

§ 2. Kto takie zastrzeżenie uczynił, nie może go już odwołać, jeżeli osoba trzecia oświadczyła jemu lub dłużnikowi, że chce z zastrzeżenia skorzystać.

§ 3. Dłużnik może podnieść zarzuty z umowy także i przeciwko osobie trzeciej.

Rozdział VIII.

Przedstawicielstwo.

Art. 93. § 1. Umowę zawrzeć można osobiście lub przez przedstawiciela, jeżeli ustawa inaczej nie stanowi.

§ 2. Przedstawiciel, który zawiera umowę w granicach swego umocowania, zobowiązuje re-

prezentowanego i nabywa dlań prawa bezpośrednio.

§ 3. Działanie w cudzem imieniu może być wyraźne lub wynikać z okoliczności.

Art. 94. § 1. Granice umocowania przedstawiciela, ustanowionego z mocy ustawy, określają przepisy szczególne.

§ 2. Granice umocowania przedstawiciela, ustanowionego z woli reprezentowanego, określa treść pełnomocnictwa.

Art. 95. § 1. Udzielenie pełnomocnictwa ogólnego nie obejmuje umocowania do zbywania i obciążania nieruchomości, zaciągania pożyczek i zobowiązań wekslowych, czynienia darowizn, przyjmowania lub zrzekania się spadków, zawierania ugód, wytaczania powództw, czynienia zapisów na sąd polubowny i wykonywania innych czynności, przekraczających zakres zwykłego zarządu.

§ 2. Do powyższych czynności wystarcza pełnomocnictwo, obejmujące dany ich rodzaj, jeżeli ustawa nie wymaga pełnomocnictwa do poszczególnej czynności.

Art. 96. § 1. Udzielenie pełnomocnictwa ogólnego powinno pod nieważnością nastąpić na piśmie.

§ 2. Jeżeli do ważności umowy potrzebna jest szczególna forma, udzielenie pełnomocnictwa powinno pod nieważnością nastąpić w tej formie.

Art. 97. § 1. Ograniczona zdolność do działań prawnych pełnomocnika nie ma wpływu na ważność umowy, zawartej w imieniu mocodawcy.

§ 2. Jeżeli ograniczenie nastąpiło po udzieleniu pełnomocnictwa, umowa, zawarta przez pełnomocnika w imieniu mocodawcy po tem ograniczeniu, jest nieważna wówczas, gdy mocodawca o ograniczeniu nie wiedział, albo, dowiedziawszy się, nie miał już czasu odwołać pełnomocnictwa.

Art. 98. Jeżeli nie sprzeciwia się temu stosunek prawny, będący podstawą pełnomocnictwa, może ono być każdego czasu odwołane lub ograniczone i wygasa ze śmiercią mocodawcy lub pełnomocnika.

Art. 99. Po wygaśnięciu pełnomocnictwa pełnomocnik obowiązany jest zwrócić mocodawcy dokument pełnomocnictwa, może jednak żądać wydania poświadczonego odpisu tego dokumentu.

Art. 100. Wygaśnięcie lub ograniczenie pełnomocnictwa nie wpływa na ważność umowy, zawartej przez pełnomocnika w granicach umocowania, chyba że druga strona w chwili zawarcia umowy o wygaśnięciu lub ograniczeniu pełno-

mocnictwa wiedziała, albo wiedzieć była powinna.

Art. 101. § 1. Jeżeli zawierający umowę w cudzem imieniu nie ma pełnomocnictwa, albo pełnomocnictwo przekroczy, skuteczność umowy zależy od potwierdzenia jej przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta.

§ 2. Druga strona może wyznaczyć osobie, w której imieniu umowa była zawarta, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy; staje się wolna po bezskutecznym upływie tego terminu.

§ 3. W razie braku potwierdzenia druga strona może żądać od tego, kto działał jako pełnomocnik, naprawienia szkody, jaką poniosła przez to, że zawarła z nim umowę w zaufaniu do istnienia pełnomocnictwa.

§ 4. Potwierdzenie umowy przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta, odnosi skutek od chwili jej zawarcia; dobrowolne wykonanie umowy w całości lub w części przez tę osobę jest równoznaczne z potwierdzeniem.

Art. 102. § 1. Pełnomocnik może na swe miejsce podstawić kogo innego, jeżeli ta możność została mu nadana przez pełnomocnictwo, albo wynika z ustawy lub ze stosunku, będącego podstawą pełnomocnictwa.

§ 2. Z kilku pełnomocników, umocowanych do jednej i tej samej czynności, każdy może działać oddzielnie, jeżeli inaczej nie postanowiono.

§ 3. Przepisy te stosuje się również do osób, które pełnomocnik na swe miejsce podstawił.

Art. 103. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio do jednostronnych oświadczeń woli, złożonych przez przedstawiciela.

Rozdział IX.

Przyrzeczenie publiczne.

Art. 104. § 1. Kto ogłosi publicznie, że wypłaci nagrodę za wykonanie pewnej czynności, obowiązany jest dotrzymać przyrzeczenia.

§ 2. Jeżeli przyrzekający nie oznaczył terminu do wykonania czynności, ani nie zrzekł się odwołania, wolno mu przyrzeczenie odwołać.

§ 3. Odwołanie winno być ogłoszone publicznie w taki sam sposób, w jaki było uczynione przyrzeczenie.

§ 4. Odwołanie jest bezskuteczne względem tego, kto przedtem czynność wykonał.

Art. 105. § 1. Jeżeli czynność wykona kilka osób oddzielnie i niezależnie od siebie, każdej na-

leży się nagroda, chyba że była przyrzeczona tylko jedna nagroda.

§ 2. W tym drugim przypadku otrzyma nagrodę osoba, która pierwsza się zgłosi, a w razie jednoczesnego zgłoszenia się kilku osób ta, która pierwsza czynność wykonała.

§ 3. Jeżeli czynność wykonało kilka osób wspólnie, w razie sporu sąd odpowiednio podzieli nagrodę.

Art. 106. § 1. Publiczne przyrzeczenie nagrody konkursowej za dzieło najlepsze jest nieważne, jeżeli w ogłoszeniu nie oznaczono terminu, w ciągu którego można się ubiegać o nagrodę.

§ 2. Ocena, czy i które dzieło zasługuje na nagrodę, należy do przyrzekającego, jeżeli w ogłoszeniu nie oznaczył innego sposobu oceny. Przyrzekający nagrodę tylko wtedy staje się właścicielem nagrodzonego dzieła lub też nabywa prawo autorskie do niego, gdy to zastrzegł w ogłoszeniu.

Rozdział X.

Tłumaczenie oświadczeń woli.

Art. 107. Oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na oko-

liczności, w których złożone zostało, dobra wiara i zwyczaje uczciwego obrotu.

Art. 108. W umowach należy raczej badać, jaki był wspólny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na dosłownem znaczeniu wyrazów.

Rozdział XI.

Forma oświadczeń woli w ogólności.

Art. 109. § 1. Ważność oświadczenia woli zależna jest od zachowania szczególnej formy tylko w przypadkach, w których ustawa lub umowa wyraźnie wymaga zachowania pewnej formy pod rygorem nieważności.

§ 2. Jeżeli według woli stron zawarcie umowy ma nastąpić w pewnej formie, domniemywa się, że strony zastrzegły zachowanie umówionej formy pod rygorem nieważności.

Art. 110. Wymaganie ustawy lub umowy, bez zagrożenia nieważnością, aby zachowana była forma piśmienna, ma tylko to znaczenie, że w razie sporu niedopuszczalny jest dowód ze świadków bez zgody obu stron.

Art. 111. Jeżeli umowa była zawarta na piśmie, uzupełnienie, zmiana lub rozwiązanie jej za

zgodą obu stron, oraz odstąpienie od umowy, winny być pismem stwierdzone.

Art. 112. § 1. Umowa, której zawarcia na piśmie wymaga pod rygorem nieważności ustawa albo wola stron, jest zawarta, skoro ją strony własnoręcznie podpiszą.

§ 2. W przypadku umowy wzajemnej wystarcza wymiana pism, podpisanych przez stronę zobowiązaną.

Art. 113. Za niepiśmiennych lub niemogących pisać, lecz umiejących czytać, może podpisać się inna osoba, której podpis winien być uwierzytelniony przez notarjusza lub władzę gminną z zaznaczeniem, że osoba ta podpisała się na życzenie niepiśmiennego lub niemogącego pisać, lecz umiejącego czytać.

Art. 114. Osoby nieumiejące lub niemogące czytać, mogą składać oświadczenia woli na piśmie jedynie w formie aktu notarjalnego.

Dział II.

Powstanie zobowiązań z innych źródeł.

Rozdział I.

Prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia.

Art. 115. Kto bez zlecenia prowadzi cudze sprawy, obowiązany jest do działania z korzyścią

i zgodnie z rzeczywistą lub domniemaną wolą osoby interesowanej, a w prowadzeniu tych spraw obowiązany jest dokładać należytej staranności.

Art. 116. § 1. Prowadzący cudzą sprawę bez zlecenia winien, w miarę możności, zawiadomić o tem osobę interesowaną i oczekiwać jej zleceń, chyba że okoliczności wymagają działania bez zwłoki.

§ 2. W każdym razie obowiązany jest doprowadzić sprawę do końca, a przynajmniej prowadzić ją dopóty, dopóki osoba interesowana nie będzie mogła jej objąć.

§ 3. Z czynności swych prowadzący cudzą sprawę winien złożyć rachunek.

Art. 117. § 1. Prowadzący cudzą sprawę bez zlecenia ma prawo do zwrotu wszelkich wydatków użytecznych, jakie poczynił, wraz z odsetkami od dnia ich wyłożenia, jeżeli działanie było z korzyścią i odpowiadało rzeczywistej lub domniemanej woli osoby interesowanej.

§ 2. Przy istnieniu tych samych warunków osoba interesowana, na żądanie prowadzącego sprawę, obowiązana jest zwolnić go od zobowiązań, jakie na siebie przyjął.

Art. 118. Kto prowadzi cudzą sprawę wbrew wiadomej mu woli osoby interesowanej, nietylko

nie ma prawa do zwrotu wydatków, lecz odpowiada za wszelką stąd wynikłą szkodę, chyba że zakaz osoby interesowanej sprzeciwia się porządkowi publicznemu, ustawie lub dobrym obyczajom.

Art. 119. Jeżeli prowadzący cudzą sprawę dokonał zmian w imieniu osoby interesowanej bez wyraźnej potrzeby lub korzyści, albo wbrew wiadomej mu woli tejże osoby, obowiązany jest na jej żądanie przywrócić rzeczy do stanu poprzedniego, a gdyby to nie było możliwe, dać odszkodowanie. Nakłady może zabrać zpowrotem, o ile to jest możliwe bez uszkodzenia rzeczy.

Art. 120. Potwierdzenie osoby interesowanej nadaje prowadzeniu jej sprawy wszelkie skutki zlecenia, nawet gdy prowadzący sprawę mniemał, że prowadzi sprawę własną.

Art. 121. § 1. Kto, celem odwrócenia niebezpieczeństwa, grożącego drugiemu, ratuje jego dobro, ma prawo żądać od niego zwrotu koniecznych wydatków, chociażby działanie nie odniosło skutku i odpowiada tylko za rażące niedbalstwo.

§ 2. Przepisu tego nie stosuje się do osób, obowiązanych chronić cudze dobro.

Art. 122. Kto, w celu odwrócenia grożącej drugiemu szkody lub wspólnego niebezpieczeństwa,

dobrowolnie lub nawet przymusowo poniósł szkodę majątkową, ten może żądać od osób, które z tego odniosły korzyść, powetowania w odpowiednim stosunku doznanej straty.

Rozdział II.

Niesłuszne zbogacenie.

Art. 123. Kto niesłusznie uzyskał korzyść z majątku innej osoby, obowiązany jest do wydania tej osobie uzyskanej korzyści w naturze, a gdyby to nie dało się uskutecznić, do wydania wartości.

Art. 124. Obowiązek wydania korzyści obejmuje nietylko korzyść, bezpośrednio uzyskaną, lecz także i to, co w razie zbycia, utraty lub uszkodzenia uzyskano jako równowartość lub odszkodowanie.

Art. 125. Jeżeli ten, kto uzyskał korzyść z majątku innej osoby, rozporządził tą korzyścią na rzecz osoby trzeciej pod tytułem darmym, wówczas obowiązaną do wydania jest ta osoba trzecia.

Art. 126. Zobowiązany do wydania uzyskanej korzyści ma prawo żądać zwrotu nakładów koniecznych i użytecznych. Jeżeli wiedział, że korzyść mu się nie należy, zwrotu nakładów użytecz-

nych może żądać tylko do wysokości zwiększenia się wartości rzeczy, albo może zabrać je zpowrotem, o ile to jest możliwe bez uszkodzenia rzeczy.

Art. 127. Obowiązek wydania korzyści lub jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto ją uzyskał, wykaże, że korzyść tę zużył lub utracił w taki sposób, iż nie jest już zbogacony, chyba że, pozbywając się korzyści, był w złej wierze, albo powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Rozdział III.

Nienależne świadczenie.

Art. 128. § 1. Kto, celem wykonania zobowiązania, spełnił świadczenie, ma prawo żądać zwrotu tego, co świadczył, o ile w chwili spełnienia świadczenia nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył.

§ 2. Kto spełnił należne świadczenie, zanim stało się wymagalnem, nie może żądać zwrotu.

Art. 129. Można żądać zwrotu spełnionego świadczenia, gdy podstawa prawna świadczenia odpadła lub nie została urzeczywistniona wskutek tego, że zastrzeżonego celu świadczenia nie osiągnięto.

Art. 130. Nieważność zobowiązania pociąga za

sobą obowiązek zwrotu otrzymanego świadczenia, chyba że zobowiązanie po spełnieniu świadczenia stało się ważnem.

Art. 131. Nie można żądać zwrotu świadczenia:

1) jeżeli ustawa odmawia prawa sądowego dochodzenia wierzytelności lub uznaje ją za przedawnioną;

2) jeżeli spełnione świadczenie odpowiada obowiązkowi moralnemu, względom przyzwoitości lub zwyczajom;

3) jeżeli spełniający dobrowolnie świadczenie wiedział, że do świadczenia nie był obowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu, w celu uniknięcia przymusu, albo w wykonaniu czynności prawnej, zakazanej lub mającej cel niegodziwy.

Art. 132. § 1. Kto drugiemu świadomie płaci za spełnienie czynu zabronionego lub przeciwnego dobrym obyczajom, albo w celu skłonienia go do takiego czynu, ten nie ma prawa żądać zwrotu tego, co zapłacił.

§ 2. Również nie ma prawa żądać zwrotu ten, kto wykonał zobowiązanie z czynności prawnej o celu niegodziwym, jeżeli niegodziwość zachodzi po jego stronie.

Art. 133. § 1. Kto otrzymał nienależne świadczenie, obowiązany jest do zwrotu według przepisów o niesłusznem zbogaceniu.

§ 2. Jeżeli przyjmujący świadczenie wiedział, że ono się nie należy, winien nadto naprawić szkodę.

Rozdział IV.

Czyny niedozwolone.

Oddział 1. Odpowiedzialność za własne czyny.

Art. 134. Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Art. 135. Kto rozmyślnie lub przez niedbalstwo wyrządził drugiemu szkodę, wykonywając swe prawo, obowiązany jest do jej naprawienia, jeżeli wykroczył poza granice, zakreślone przez dobrą wiarę lub przez cel, ze względu na który prawo mu służyło.

Art. 136. Za wyrządzoną szkodę odpowiada nietylko ten, kto ją bezpośrednio wywołał, lecz i ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił albo był jej pomocny, jak również i ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody.

Art. 137. § 1. Jeżeli szkodę wyrządziło kilka osób wspólnie, odpowiedzialność ich jest solidar-

na, chyba że udowodnione będzie, kto w jakim stopniu przyczynił się do wywołania szkody.

§ 2. Kto z pomiędzy zobowiązanych solidarnie do odszkodowania zapłacił całkowitą wartość szkody, ten ma prawo żądać od każdego z pozostałych zwrotu części, którą oznaczy sąd z uwzględnieniem okoliczności, a zwłaszcza winy każdego.

Oddział 2. Wyłączenie odpowiedzialności za własne czyny.

Art. 138. § 1. Za szkodę, wyrządzoną w stanie niedorozwoju psychicznego, choroby psychicznej lub innego zakłócenia czynności psychicznej, sprawca w ogólności nie odpowiada.

§ 2. Jednakże kto uległ zakłóceniu czynności psychicznej skutkiem użycia napojów odurzających albo innych podobnych środków, ten obowiązany jest do odszkodowania, chybaby udowodnił, że stan taki został wywołany bez jego winy.

Art. 139. Kto działa w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni bezprawny zamach na jakiekolwiek dobro własne lub innej osoby, ten nie odpowiada za szkodę, jaką wyrządził przytem napastnikowi.

Art. 140. Kto zniszczył lub uszkodził cudzą rzecz, albo zabił lub zranił cudze zwierzę, w celu odwrócenia od siebie lub od innych niebezpieczeństwa, grożącego bezpośrednio od tej rzeczy lub zwierzęcia, ten nie odpowiada za szkodę, jeżeli niebezpieczeństwa sam nie wywołał, a czyn wyrządzający szkodę był konieczny.

Art. 141. § 1. Posiadacz gruntu ma prawo zwierzę cudze, które na gruncie szkodę wyrządza, zająć celem zabezpieczenia naprawienia szkody.

§ 2. Na zajętem zwierzęciu uzyskuje ustawowe prawo zastawu, celem zabezpieczenia należnego mu odszkodowania oraz kosztów żywienia i utrzymania zajętego zwierzęcia.

Oddział 3. Odpowiedzialność za cudze czyny.

Art. 142. Kto z mocy ustawy lub umowy obowiązany jest do nadzoru nad osobą, której z powodu wieku albo stanu psychicznego lub cielesnego winy przypisać nie można, obowiązany jest do naprawienia szkody, jaką osoba ta wyrządziła, chybaby udowodnił, że uczynił zadość obowiązkowi nadzoru, albo że szkoda byłaby nastąpiła także i przy starannem wykonywaniu nadzoru.

Art. 143. Gdy poszkodowany nie może uzyskać naprawienia szkody od osób, obowiązanych

do nadzoru, obowiązek całkowitego lub częściowego odszkodowania może być włożony na samego sprawcę, jeżeli z okoliczności, a zwłaszcza ze stanu majątkowego poszkodowanego i sprawcy wynika, że odpowiada to względom słuszności.

Art. 144. § 1. Kto powierza wykonanie czynności drugiemu, odpowiada za szkodę, wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chybaby udowodnił, że nie ponosi żadnej winy w wyborze.

§ 2. Przepisu powyższego nie stosuje się w przypadku, gdy wykonanie czynności zostało powierzone osobom, przedsiębiorstwom i zakładom, trudniącym się zawodowo wykonywaniem takich czynności.

Art. 145. Kto powierza wykonanie czynności swemu podwładnemu, odpowiada za szkodę, wyrządzoną z jego winy przy wykonywaniu powierzonej mu czynności.

Art. 146. Jeżeli za szkodę odpowiada, w myśl artykułów poprzedzających, nietylko sprawca, lecz i inna osoba, ich odpowiedzialność jest solidarna.

Art. 147. Osoby, odpowiadające za cudze czyny, mają zwrotne roszczenie do sprawcy, jeżeli udowodnią, że szkoda powstała z jego winy.

Oddział 4. Odpowiedzialność za szkody, wyrządzone przez zwierzęta i rzeczy.

Art. 148. Właściciel zwierzęcia albo ten, kto się zwierzęciem posługuje, odpowiedzialny jest za szkodę, jaką ono wyrządziło, niezależnie od tego, czy było pod jego nadzorem, czy też zabłąkało się lub uciekło, chybaby udowodnił, że nie można poczytać żadnej winy ani jemu, ani osobie, za którą ponosi odpowiedzialność.

Art. 149. Chociażby właściciel zwierzęcia albo ten, kto się zwierzęciem posługuje, nie był odpowiedzialny, w myśl artykułu poprzedzającego, za szkodę, przez zwierzę wyrządzoną, sąd może, uwzględniając okoliczności, a zwłaszcza stan majątkowy poszkodowanego i właściciela albo posługującego się zwierzęciem, włożyć na właściciela albo na tego, kto się zwierzęciem posługiwał, obowiązek całkowitego lub częściowego odszkodowania, jeżeli to odpowiada względom słuszności.

Art. 150. Za szkodę, wywołaną wyrzuceniem, wylaniem lub spadnięciem czegoś z pomieszczenia, odpowiada ten, kto je zajmuje, chybaby udowodnił, że wypadek nastąpił wskutek siły wyższej, albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za której czyny nie ponosi odpo-

wiedzialności i której działaniu nie mógł przeszkodzić.

Art. 151. § 1. Za szkodę, wyrządzoną przez zawalenie się budynku lub oberwanie się części budynku albo innego urządzenia, odpowiada posiadacz, chybaby udowodnił, że wypadek nie nastąpił skutkiem braku utrzymania budynku w należytym stanie, ani skutkiem wady w jego budowie.

§ 2. Osoba, której grozi szkoda na wypadek zawalenia się budynku lub innego urządzenia, może żądać od posiadacza, ażeby podjął środki zaradcze, jakich wymaga odwrócenie grożącego niebezpieczeństwa, a na przypadek ich niepodjęcia może być upoważniona przez sąd do zastosowania środków zaradczych na koszt posiadacza.

Oddział 5. Odpowiedzialność za szkody, wyrządzone w związku z użyciem sił przyrody.

Art. 152. § 1. Właściciele przedsiębiorstw lub zakładów, wprawianych w ruch zapomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, wody i t. p.), albo wytwarzających materjały wybuchowe lub posługujących się niemi, odpowiadają za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu; od tej

odpowiedzialności mogą uwolnić się tylko wówczas, gdy udowodnią, że szkoda powstała wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za której czyny nie ponoszą odpowiedzialności, albo wskutek siły wyższej.

§ 2. Jeżeli przedsiębiorstwo lub zakład prowadzi inna osoba na własny rachunek, za szkodę wyrządzoną odpowiada zamiast właściciela ta osoba.

Art. 153. § 1. Odpowiedzialność, w artykule poprzedzającym przewidzianą, ponoszą również właściciele mechanicznych środków komunikacji, poruszanych zapomocą sił przyrody.

§ 2. Jeżeli jednak środek komunikacji oddany był do użytku innej osobie na jej własny rachunek i niebezpieczeństwo, albo jeżeli właściciel pozbawiony został możności rozporządzania nim wskutek cudzego czynu bezprawnego, za szkodę wyrządzoną odpowiada zamiast właściciela ten, kto miał władzę rozporządzania środkiem komunikacji.

Art. 154. § 1. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji osoby, które ponoszą odpowiedzialność na podstawie artykułu poprzedzającego, mogą wzajemnie dochodzić naprawienia szkód, poniesionych wskutek zderzenia, tylko na zasadach ogólnych.

§ 2. Również na zasadach ogólnych osoby te odpowiadają za szkody, wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Art. 155. Ograniczenie lub wyłączenie zgóry odpowiedzialności, określonej w trzech artykułach poprzedzających, jest nieważne.

Art. 156. Przepisów oddziału niniejszego nie stosuje się, jeżeli odpowiedzialność za wypadki, związane z ruchem przedsiębiorstw i zakładów oraz mechanicznych środków komunikacji unormowana jest w przepisach szczególnych.

Oddział 6. Odszkodowanie w ogólności.

Art. 157. § 1. Odszkodowanie obejmuje stratę, jaką poszkodowany poniósł, i korzyść, której mógł się spodziewać, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

§ 2. Zobowiązany do odszkodowania odpowiada tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, które spowodowało szkodę.

§ 3. W przypadkach, przez ustawę przewidzianych, można żądać, niezależnie od naprawienia szkody majątkowej, zadośćuczynienia za krzywdę moralną.

Art. 158. § 1. Wysokość odszkodowania bę-

dzie ustalona z uwzględnieniem wszelkich zachodzących okoliczności.

§ 2. Jeżeli poszkodowany przyczynił się do wyrządzenia szkody, odszkodowanie ulega odpowiedniemu zmniejszeniu.

Art. 159. Odszkodowanie należy się w pieniądzach. Jednak na żądanie poszkodowanego sąd może, stosownie do okoliczności, nakazać naprawienie szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego.

Art. 160. Przy określaniu szkody majątkowej bierze się pod uwagę wartość rzeczy według cen rynkowych, a w razie złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa zobowiązanego do odszkodowania, także szczególną wartość rzeczy dla poszkodowanego.

Oddział 7. Odszkodowanie za uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia, za pozbawienie życia, pozbawienie wolności i obrazę czci.

Art. 161. § 1. Kto odpowiedzialny jest za uszkodzenie ciała lub za wywołanie rozstroju zdrowia, ponosi wszelkie powstałe z tego powodu koszty, a w razie potrzeby obowiązany jest do wyłożenia zgóry sumy, niezbędnej na leczenie poszkodowanego.

§ 2. Gdyby poszkodowany utracił w całości lub w części zdolność do pracy zarobkowej, albo gdyby zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia w przyszłości, zobowiązany do odszkodowania powinien mu wypłacać rentę w wysokości, odpowiadającej wyrządzonej szkodzie.

§ 3. Jeżeli w czasie wydania wyroku szkoda nie da się jeszcze ustalić dokładnie, poszkodowanemu może być przyznana renta tymczasowa.

Art. 162. § 1. W razie śmierci poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, zobowiązany do odszkodowania winien zwrócić koszty leczenia i pogrzebu temu, kto je poniósł.

§ 2. Osobom, do których utrzymywania zmarły był obowiązany z mocy ustawy i które rzeczywiście utrzymywał, zobowiązany do odszkodowania winien wynagrodzić utracone korzyści przez wypłacanie renty, obliczonej stosownie do potrzeb poszkodowanych, do dochodów i prawdopodobnej długości życia zmarłego, a także do prawdopodobnego czasu trwania prawa do alimentacji.

§ 3. Nadto krewni, powinowaci, wychowańcy i inne osoby bliskie, którym zmarły dobrowolnie i stale dostarczał środków utrzymania, mogą żą-

dać przyznania takiej renty, jeżeli z okoliczności, a zwłaszcza ze stosunku stanu majątkowego poszkodowanych i osoby zobowiązanej do odszkodowania wynika, że odszkodowanie odpowiada względom słuszności.

Art. 163. § 1. W przypadkach, przewidzianych w dwóch artykułach poprzedzających, sąd może orzec, zarówno w wyroku przyznającym rentę jak i później, że renta ma być zabezpieczona na majątku dłużnika, i oznaczyć sposób zabezpieczenia.

§ 2. W razie zmiany okoliczności można żądać uchylenia renty lub zmiany jej wysokości.

Art. 164. § 1. Zamiast renty sąd może z ważnych powodów przyznać jednorazowe odszkodowanie.

§ 2. Jednorazowe odszkodowanie nie może przewyższać dziesięcioletniej kapitalizacji renty, chyba że strony zgodzą się na wyższą kapitalizację.

Art. 165. § 1. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, pozbawienia życia, pozbawienia wolności lub obrazy czci, sąd może przyznać poszkodowanemu lub instytucji przezeń wskazanej stosowną sumę pieniężną, jako zadość-

uczynienie za cierpienia fizyczne i krzywdę moralną.

§ 2. Przepis powyższy stosuje się również w przypadkach, gdy kobietę albo małoletniego lub psychicznie upośledzonego mężczyznę skłoniono zapomocą podstępu, gwałtu, nadużycia stosunku zależności lub wyzyskania krytycznego położenia do poddania się czynowi nierządnemu.

§ 3. Prawo do zadośćuczynienia przechodzi na spadkobierców, jeżeli zostało umownie lub prawomocnym wyrokiem przyznane za życia poszkodowanego, a w przypadku, przewidzianym w paragrafie pierwszym, także wtedy, gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego.

Art. 166. W razie śmierci poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego lub instytucji, przez nich wskazanej, stosowną sumę pieniężną, jako zadośćuczynienie za doznaną przez nich krzywdę moralną.

Art. 167. Praw do odszkodowania, w oddziale niniejszym przewidzianych, nie można ustępować osobom trzecim, z wyjątkiem należności umownie lub prawomocnym wyrokiem przyznanych i to jedynie już wymagalnych.

TYTUŁ III.

Przejście praw i obowiązków, wynikających z zobowiązań.

Dział I.

Zmiana wierzyciela.

Rozdział I.

Przelew wierzytelności.

Art. 168. Wierzyciel może bez zezwolenia dłużnika przelać swą wierzytelność na osobę trzecią, o ile to nie sprzeciwia się właściwości zobowiązania, ani przepisom ustawy.

Art. 169. Jeżeli, wbrew postanowieniu umownemu, wierzyciel przelewa swą wierzytelność bez zezwolenia dłużnika, przelew wiąże dłużnika tylko w przypadku, gdy co do przelanej wierzytelności istniał dokument piśmienny, nie zawierający wzmianki o takiem ograniczeniu praw wierzyciela, a nabywca polegał na dokumencie.

Art. 170. § 1. Nabywca wstępuje w prawa wierzyciela z chwilą zawarcia umowy o przelew wierzytelności.

§ 2. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności prawo do zaległych odsetek, jeżeli nie umówiono się inaczej.

Art. 171. Przelewu wierzytelności z dokumentu na okaziciela dokonywa się przez wydanie dokumentu.

Art. 172. Przelew wierzytelności winien być pismem stwierdzony. Przepisu tego nie stosuje się do przelewu wierzytelności z dokumentu na okaziciela.

Art. 173. Dopóki dłużnik nie otrzymał zawiadomienia na piśmie o przelewie wierzytelności od zbywcy albo od nabywcy, zapłata, dokonana poprzedniemu wierzycielowi, oraz czynności prawne, z nim zdziałane, mają skutek przeciwko nabywcy, chyba że dłużnik wiedział o dokonanym przelewie w chwili zapłaty długu lub w chwili zawarcia czynności z poprzednim wierzycielem.

Art. 174. Dłużnikowi służą przeciwko nabywcy wierzytelności zarzuty, jakie miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Art. 175. Gdy między kilku osobami toczy się spór o to, która z nich jest wierzycielem, każda strona procesowa może żądać od sądu, aby do czasu ukończenia procesu nakazał dłużnikowi wstrzymać się z zapłatą długu lub złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, jeżeli dług jest wymagalny.

Art. 176. Przepisy o przelewie wierzytelności stosuje się odpowiednio do ustąpienia osobom trzecim wszelkiego rodzaju praw, o ile w tej mierze nie obowiązują przepisy szczególne.

Rozdział II.

Wstąpienie osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela.

Art. 177. Osoba trzecia, spłacająca wierzyciela, może wstąpić w jego prawa albo z mocy umowy, albo z mocy ustawy.

Art. 178. Wstąpienie w prawa wierzyciela jest umowne:

1) gdy wierzyciel, otrzymując zapłatę od osoby trzeciej, podstawia ją w swe prawa; podstawienie to powinno być wyraźne i równoczesne z zapłatą;

2) gdy dłużnik spłaca wierzyciela sumą, pożyczoną w celu zapłacenia długu i podstawienia wypożyczającego w prawa wierzyciela; ażeby podstawienie to było ważne, potrzeba, aby oświadczenie o zaciągnięciu pożyczki, pokwitowanie jej odbioru i pokwitowanie spłaty wierzyciela sporządzone były w jednym akcie przed notarjuszem, oraz aby w akcie mieściło się oświadczenie, że spłata dopełniona została pieniędzmi, dostarczonemi w tym celu przez nowego wierzyciela.

Art. 179. Wstąpienie w prawa wierzyciela następuje z mocy ustawy:

1) gdy wierzyciel spłaca innego wierzyciela, mającego przed nim pierwszeństwo co do zaspokojenia;

2) gdy kto płaci cudzy dług, za który odpowiada osobiście albo pewnemi przedmiotami majątkowemi.

Art. 180. Zaspokojony wierzyciel obowiązany jest osobie, wstępującej w jego prawa z mocy umowy lub ustawy, wydać dokumenty, dotyczące wierzytelności, oraz przedmioty, służące do jej zabezpieczenia.

Art. 181. Wstąpienie umowne albo z mocy ustawy nie może szkodzić pierwotnemu wierzy-

cielowi, gdy tylko w części zaspokojony został; może on w tym przypadku wykonywać swe prawa co do pozostałej należności z pierwszeństwem przed tym, od którego otrzymał tylko częściową zapłatę, chyba że zrzekł się tego pierwszeństwa.

Dział II.

Zmiana dłużnika.

Art. 182. Kto przez umowę z dłużnikiem zobowiązał się zwolnić go od obowiązku świadczenia, powinien w czasie właściwym zaspokoić wierzyciela i odpowiada względem dłużnika za to, że wierzyciel do spełnienia świadczenia pociągać go nie będzie.

Art. 183. § 1. Kto przez umowę z wierzycielem zobowiązuje się do świadczenia zamiast dłużnika, ten wstępuje na jego miejsce i przejmuje wszelkie jego obowiązki.

§ 2. Dotychczasowy dłużnik zostaje zwolniony wówczas, gdy to wyraźnie wypływa z umowy.

§ 3. W razie wątpliwości nowego dłużnika uważać należy za dłużnika solidarnego.

§ 4. Jeżeli nabywca nieruchomości przejmuje ciążące na niej długi, rozumieć należy, w razie

wątpliwości, że ma wstąpić na miejsce dotychczasowego dłużnika.

Art. 184. Jeżeli wierzyciel zgadza się na zmianę dłużnika na skutek umowy, zawartej między dotychczasowym dłużnikiem a nowym, wstępującym na jego miejsce, dotychczasowy dłużnik zostaje zwolniony, chyba że nowy dłużnik był niewypłacalny w chwili dokonania zmiany, a wierzyciel o tem nie wiedział.

Art. 185. Przejmujący cudzy dług może przeciwstawić wierzycielowi wszelkie zarzuty, jakie wynikają ze stosunku wierzyciela z dotychczasowym dłużnikiem, z wyjątkiem zarzutu potrącenia z wierzytelnością dotychczasowego dłużnika.

Art. 186. Wskutek zmiany dłużnika za zgodą wierzyciela wygasają ustanowione celem zabezpieczenia wierzytelności poręczenia i prawa zastawu, jeżeli poręczyciel lub osoby, do których należy przedmiot prawa zastawu, nie zgodzą się na dalsze ich trwanie.

Art. 187. Jeżeli istnieje co do długu dokument piśmienny, oświadczenie przejmującego dług i zezwolenie wierzyciela na zmianę dłużnika winny być pismem stwierdzone.

Art. 188. § 1. Kto nabywa majątek lub przedsiębiorstwo bez przejęcia lub zaspokojenia długów, jakie na nich ciążą, ten odpowiada solidarnie ze zbywcą za te długi nabytym majątkiem lub przedsiębiorstwem, o ile o ich istnieniu w czasie nabycia wiedział lub wiedzieć był powinien.

§ 2. Jeżeli majątek lub przedsiębiorstwo nabywa osoba bliska zbywcy, domniemywa się, że o istnieniu długów wiedziała.

TYTUŁ IV.

Wygaśnięcie zobowiązań.

Dział I.

Wykonanie zobowiązań.

Rozdział I.

Przepisy ogólne o sposobie, miejscu i czasie wykonania.

Art. 189. Strony winny wykonywać zobowiązania zgodnie z ich treścią, w sposób, odpowiadający wymaganiom dobrej wiary i zwyczajom uczciwego obrotu.

Art. 190. § 1. Dłużnik obowiązany jest spełnić świadczenie w miejscu, wskazanem w umowie lub odpowiadającem naturze zobowiązania.

§ 2. Jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie może być w ten sposób określone, świadczenie winno być spełnione w miejscu zamieszkania dłuż-

nika w czasie spełnienia, albo w miejscu siedziby przedsiębiorstwa dłużnika, jeżeli zobowiązanie ma związek z tem przedsiębiorstwem.

§ 3. Świadczenie, polegające na wydaniu rzeczy co do tożsamości oznaczonej, w razie wątpliwości winno być spełnione w miejscu, w którem rzecz w czasie powstania zobowiązania się znajdowała.

§ 4. Jeżeli w zobowiązaniach wzajemnych miejsce spełnienia jednego ze świadczeń wynika z umowy lub z natury zobowiązania, wówczas, w razie wątpliwości, świadczenie wzajemne winno być spełnione w tem samem miejscu.

Art. 191. § 1. Sumę pieniężną dłużnik obowiązany jest, w braku odmiennego postanowienia umowy, przesłać wierzycielowi na swój koszt i niebezpieczeństwo do miejsca, gdzie wierzyciel ma swe zamieszkanie albo siedzibę przedsiębiorstwa.

§ 2. Jeżeli wierzyciel zmienił miejsce zamieszkania albo siedzibę swego przedsiębiorstwa po powstaniu zobowiązania, ponosi spowodowaną przez tę zmianę nadwyżkę kosztów przesłania.

Art. 192. § 1. Dłużnik obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie, wskazanym w umowie lub wynikającym z natury zobowiązania.

§ 2. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie może być w ten sposób określony, dłużnik obowiązany jest spełnić świadczenie niezwłocznie po powstaniu zobowiązania.

Art. 193. Jeżeli z treści zobowiązania wynika, że dłużnik winien spełnić świadczenie, gdy będzie mógł lub gdy będzie miał po temu środki, sąd wyznaczy odpowiedni termin do spełnienia świadczenia.

Art. 194. Terminy, ustanowione przez oświadczenie woli lub ustawę, oblicza się według treści oświadczenia woli lub ustawy. W razie wątpliwości stosuje się przepisy poniższe.

Art. 195. § 1. Przy obliczaniu terminów na dni każdy dzień liczy się od północy do północy.

§ 2. Jeżeli początkiem terminu, obliczonego na dni, jest pewne zdarzenie, nie uwzględnia się przy obliczaniu terminu doby, w ciągu której zdarzenie to zaszło.

§ 3. W przypadku przedłużenia terminu termin przedłużony biegnie od dnia, następującego po upływie poprzedniego terminu.

Art. 196. Terminy, oznaczone na tygodnie, miesiące lub lata, kończą się w dniu, odpowiadającym nazwą lub datą początkowemu dniowi ter-

minu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było, w ostatnim dniu tegoż miesiąca.

Art. 197. Za środek miesiąca, niezależnie od ilości w nim dni, uważa się piętnasty dzień miesiąca, a termin półmiesięczny uważa się za równy piętnastu dniom.

Art. 198. Jeżeli termin jest określony na miesiące lub lata, a ciągłość terminu nie jest wymagana, miesiąc liczy się za pełnych dni trzydzieści, rok za pełnych dni trzysta sześćdziesiąt pięć.

Art. 199. Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub dzień ustawowo uznany za świąteczny, albo na dzień, w którym świadczenie nie może być spełnione wobec obowiązujących przepisów, termin upływa w dniu następnym.

Art. 200. Domniemywa się, że termin jest zastrzeżony na korzyść dłużnika, chybaby wynikało z umowy, przepisu ustawy lub okoliczności, że termin był zastrzeżony na korzyść wierzyciela lub stron obu.

Art. 201. Jeżeli dłużnik stał się niewypłacalnym, albo czynem swoim znacznie zmniejszył udzielone zabezpieczenie wierzytelności, zobowiązanie terminowe staje się natychmiast wymagalnem.

Rozdział II.

Osoby uczestniczące w wykonaniu.

Art. 202. § 1. Wierzyciel ma prawo żądać od dłużnika świadczenia osobistego tylko w przypadkach, w których to wynika z umowy albo z natury zobowiązania.

§ 2. Zobowiązanie, nie wymagające osobistego świadczenia dłużnika, może wykonać osoba trzecia nawet bez jego wiedzy.

Art. 203. Świadczenie do rąk wierzyciela jest nieważne, jeżeli był on niezdolny do odbioru, chybaby dłużnik dowiódł, że spełnione świadczenie obrócone zostało na korzyść wierzyciela, albo że spełnienie potwierdził wierzyciel, po uzyskaniu zdolności do odbioru.

Art. 204. Świadczenie do rąk osoby, do odbioru nieumocowanej, zwalnia dłużnika, o ile wierzyciel je potwierdził lub z niego skorzystał.

Art. 205. Spełnienie świadczenia w dobrej wierze do rąk osoby trzeciej, jako prawnego następcy wierzyciela, zwalnia dłużnika, chociażby następstwo po spełnieniu świadczenia zostało unieważnione lub ograniczone.

Rozdział III.
Przedmiot wykonania.

Art. 206. § 1. Wierzyciel może odmówić przyjęcia świadczenia częściowego, jeżeli cały dług jest wymagalny.

§ 2. Jednorazowe lub kilkakrotne przyjęcie przez wierzyciela części wymagalnego długu nie pozbawia go prawa żądania od dłużnika niezwłocznego uiszczenia reszty długu, chyba że wierzyciel zgodził się wyraźnie na odroczenie lub rozłożenie długu na raty.

Art. 207. Jeżeli wierzyciel na zaspokojenie swej wierzytelności przyjmuje świadczenie inne niż to wynika z treści zobowiązania, zobowiązanie wygasa, a dłużnik w tym przypadku obowiązany jest do rękojmi za przyjęte przez wierzyciela świadczenie.

Art. 208. Dłużnik, obowiązany do dania wierzycielowi rzeczy co do tożsamości oznaczonej, ma obowiązek zachowania jej z należytą starannością aż do wydania.

Art. 209. Jeżeli przedmiotem zobowiązania jest rzecz, oznaczona tylko co do gatunku, bez ściślejszego określenia, dłużnik winien dać rzecz średniej jakości i dobroci.

Art. 210. Jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna, dłużnik może zapłacić sumę dłużną każdym gatunkiem pieniędzy, mających obieg prawny w miejscu i chwili zapłaty według wartości, jaką państwo tym pieniądzom nadaje.

Art. 211. § 1. Jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma, oznaczona w pieniądzach zagranicznych, dłużnik może zapłacić dług pieniędzmi krajowemi, chyba że zapłata w pieniądzach zagranicznych była wyraźnie zastrzeżona.

§ 2. Wysokość sumy, którą dłużnik płaci pieniędzmi krajowemi, winna być obliczona według kursu pieniędzy zagranicznych w chwili i miejscu zapłaty.

§ 3. Jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki, wierzyciel może żądać zapłaty, według swego wyboru, albo podług kursu pieniędzy zagranicznych w dniu wymagalności, albo podług kursu w dniu zapłaty.

§ 4. Jeżeli zapłata następuje pieniędzmi zagranicznemi, dłużnik może zapłacić sumę dłużną każdym gatunkiem pieniędzy, mających obieg prawny w kraju, którego pieniędzmi płaci.

Rozdział IV.

Zarachowanie zapłaty.

Art. 212. § 1. Dłużnik, mający wobec tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju, może wskazać przy zapłacie, który dług chce uiścić.

§ 2. Jednak z tego, co przypada na rachunek danego długu, wierzyciel ma prawo zaspokoić przedewszystkiem zaległe koszty, odsetki lub raty.

Art. 213. Jeżeli dłużnik nie wskazał, który dług chce uiścić, i przyjął pokwitowanie, w którem wierzyciel zarachował zapłatę na jeden lub niektóre z długów, dłużnik nie może już żądać zarachowania na inny dług.

Art. 214. W braku jakiegokolwiek oświadczenia zarachowuje się zapłatę naprzód na poczet długu wymagalnego; jeżeli jest kilka długów wymagalnych, na poczet tego, który jest najmniej zabezpieczony; jeżeli jest kilka długów jednakowo zabezpieczonych, na poczet najbardziej uciążliwego dla dłużnika; jeżeli jest kilka długów równie uciążliwych, na poczet najdawniejszego; w jednakowych pod każdym względem okolicznościach — na poczet wszystkich długów stosunkowo.

Rozdział V.

Wykonanie zobowiązań wzajemnych.

Art. 215. § 1. Świadczenia, należące się obu stronom z umów wzajemnych, winny być spełnione jednocześnie, o ile co innego nie wynika z umowy lub z natury zobowiązań.

§ 2. Każda ze stron może wstrzymać się ze swem świadczeniem, dopóki druga strona nie spełni swego świadczenia.

Art. 216. § 1. Kto zobowiązał się do wcześniejszego świadczenia, może wstrzymać się ze swem świadczeniem aż do spełnienia lub zabezpieczenia świadczenia wzajemnego, jeżeli spełnienie wzajemnego świadczenia jest wątpliwe wobec złego stanu majątkowego drugiej strony.

§ 2. Prawo to nie służy stronie, która o złym stanie majątkowym drugiej strony w czasie zawarcia umowy wiedziała lub wiedzieć była powinna.

Art. 217. Niespełnienie nieznacznej części świadczenia nie uprawnia drugiej strony do wstrzymania się od spełnienia świadczenia wzajemnego, chyba że takie wstrzymanie się usprawiedliwiają okoliczności.

Rozdział VI.

Prawo zatrzymania.

Art. 218. § 1. Zobowiązany do wydania cudzej rzeczy może ją zatrzymać, dopóki nie nastąpi zwrot lub należyte zabezpieczenie wyłożonych na rzecz wydatków koniecznych i użytecznych.

§ 2. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy obowiązek wydania cudzej rzeczy wynika z czynu niedozwolonego, albo gdy chodzi o zwrot rzeczy użyczonej, wynajętej lub wydzierżawionej.

Art. 219. Jeżeli wskutek rozwiązania umowy strony obowiązane są do zwrotu wzajemnych świadczeń, każdej z nich służy prawo zatrzymania, dopóki druga strona nie zwróci lub nie zabezpieczy zwrotu otrzymanego świadczenia wzajemnego.

Rozdział VII.

Pokwitowania i inne dowody wykonania zobowiązań.

Art. 220. § 1. Dłużnik, który spełnił świadczenie, ma prawo żądać od wierzyciela pokwitowania.

§ 2. Dłużnik może żądać pokwitowania w pewnej formie, jeżeli ma w tem interes.

§ 3. Koszty pokwitowania ponosi dłużnik, jeżeli co innego nie wynika z treści zobowiązania.

§ 4. Odmowa wydania pokwitowania upoważnia dłużnika do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Art. 221. Kto zgłosi się do dłużnika z pokwitowaniem wierzyciela, tego uważa się za umocowanego do odbioru świadczenia, jeżeli nie było zastrzeżone, że świadczenie ma nastąpić do rąk własnych wierzyciela.

Art. 222. § 1. Gdy istnieje dokument, stwierdzający zobowiązanie, dłużnik ma prawo żądać zwrotu dokumentu jednocześnie ze spełnieniem świadczenia, a jeżeli spełnia świadczenie tylko częściowo, zaznaczenia o tem na dokumencie.

§ 2. Dobrowolny zwrot dokumentu lub zaznaczenie przez wierzyciela na dokumencie, że świadczenie zostało spełnione częściowo lub zmniejszone, uzasadnia domniemanie, że dług w całości lub w części został zapłacony, albo że dłużnik został w całości lub w części z długu zwolniony.

§ 3. Gdy wierzyciel nie chce zwrócić dokumentu lub odmawia zaznaczenia na dokumencie

o częściowej zapłacie, dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, a w razie utraty dokumentu ma prawo żądać od wierzyciela, niezależnie od pokwitowania z odbioru długu, wydania uwierzytelnionego na koszt wierzyciela oświadczenia na piśmie, że dokument został utracony.

Art. 223. Gdy istnieje dokument, stwierdzający zobowiązanie dania pieniędzy lub rzeczy wartości ponad tysiąc złotych, spełnienie świadczenia winno być pismem stwierdzone, chyba że nastąpił zwrot dokumentu.

Art. 224. Piśmienne potwierdzenie odbioru kapitału uzasadnia domniemanie, że wszelkie należności dodatkowe, jakoto odsetki i t. p. zostały zaspokojone. To samo dotyczy piśmiennego potwierdzenia odbioru świadczenia okresowego w stosunku do świadczeń, wymagalnych wcześniej.

Rozdział VIII.

Dokumenty na okaziciela i znaki legitymacyjne.

Art. 225. Kto wystawi dokument, w którym zobowiąże się spełnić świadczenie na żądanie oka-

ziciela, obowiązany jest do świadczenia za zwrotem wydanego dokumentu, a w razie częściowego świadczenia za zaznaczeniem o tem na okazanym dokumencie.

Art. 226. Jeżeli do wystawiania i puszczania w obieg dokumentów na okaziciela ustawa wymaga zezwolenia władzy, dokument, wystawiony bez zezwolenia właściwej władzy, jest nieważny, a wystawca odpowiedzialny jest za szkodę, jaką komukolwiek wyrządzi przez wystawienie takiego dokumentu.

Art. 227. Posiadaczowi dokumentu na okaziciela może wystawca przeciwstawić tylko takie zarzuty, które odnoszą się do autentyczności lub wynikają z treści okazanego dokumentu, albo służą mu przeciw osobie okaziciela.

Art. 228. § 1. Spełnienie świadczenia do rąk okaziciela zwalnia dłużnika od zobowiązania.

§ 2. Dłużnik nie ma obowiązku dochodzenia, czy okaziciel jest prawnym posiadaczem dokumentu.

§ 3. Gdyby jednak dłużnik miał powód do przypuszczenia, że okazany dokument dostał się do rąk okaziciela sposobem bezprawnym, albo gdyby właściwa władza wydała zakaz spełnienia świadczenia, dłużnik ma prawo zwolnić się od zo-

bowiązania przez złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Art. 229. Gdy dokument na okaziciela został prawomocnie umorzony, dłużnik obowiązany jest wydać osobie, na której żądanie nastąpiło umorzenie, na jej koszt nowy dokument, albo, gdy wierzytelność jest wymagalna, spełnić świadczenie.

Art. 230. § 1. Przepisy o dokumentach na okaziciela stosuje się odpowiednio do kontramarek i tym podobnych znaków legitymacyjnych, stwierdzających obowiązek świadczenia na żądanie okaziciela.

§ 2. W razie utraty znaku dłużnik winien spełnić świadczenie na żądanie osoby, która wykaże, że była prawnym posiadaczem znaku i że znak został utracony.

Rozdział IX.

Zwłoka wierzyciela i złożenie do depozytu sądowego.

Art. 231. Wierzyciel dopuszcza się zwłoki, gdy bez uzasadnionego powodu uchyla się od przyjęcia świadczenia, rzeczywiście mu zaofiarowane-

go, lub odmawia wykonania czynności, bez której świadczenie nie może być spełnione, albo oznajmi, że świadczenia nie przyjmie.

Art. 232. Jeżeli wierzyciel dopuścił się zwłoki w przyjęciu świadczenia, dłużnik ma prawo złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, a gdyby przedmiot do tego się nie nadawał, żądać od sądu wyznaczenia dozorcy lub zarządcy, celem jego zachowania.

Art. 233. O złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego lub o zarządzeniu sądu co do jego zachowania dłużnik obowiązany jest zawiadomić wierzyciela niezwłocznie na piśmie.

Art. 234. § 1. Po złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego lub na zachowanie, wierzyciel może żądać wydania go, lecz dopóki takiego żądania nie zgłosi, dłużnik może odebrać przedmiot zpowrotem.

§ 2. W razie odebrania przedmiotu przez dłużnika, złożenie do depozytu sądowego lub na zachowanie uważa się za niebyłe.

Art. 235. § 1. Rzeczy, ulegające szybkiemu zepsuciu lub wymagające znacznych kosztów zachowania, mogą być, na żądanie dłużnika i za zezwoleniem sądu, sprzedane drogą przetargu

publicznego, a cena osiągnięta ze sprzedaży może być złożona do depozytu sądowego.

§ 2. Jeżeli rzeczy mają cenę rynkową lub giełdową, mogą być sprzedane z przetargu publicznego tylko wtedy, gdy nie mogły być sprzedane z wolnej ręki po cenie bieżącej.

Art. 236. Ważne złożenie do depozytu sądowego lub na zachowanie zwalnia dłużnika z zobowiązania oraz wkłada na wierzyciela obowiązek zwrotu dłużnikowi wyłożonych kosztów.

Art. 237. § 1. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio w przypadkach, gdy dłużnik nie wie, kto jest wierzycielem, lub jakie jest miejsce zamieszkania wierzyciela, gdy wierzyciel został ograniczony w zdolności do działań prawnych lub jej pozbawiony, a nie ma przedstawiciela, uprawnionego do przyjęcia świadczenia, gdy wierzytelność jest sporna między kilku osobami lub gdy zachodzą inne ważne powody.

§ 2. Zawiadomienie wierzyciela jest w tych przypadkach niepotrzebne.

Art. 238. Jeżeli wierzyciel dopuścił się zwłoki w przyjęciu świadczenia, dłużnik może żądać naprawienia wynikłej stąd szkody.

Rozdział X.
Skutki niewykonania zobowiązań w ogólności.

Oddział 1. Odszkodowanie.

Art. 239. Dłużnik odpowiedzialny jest wobec wierzyciela za wszelką szkodę, wynikłą z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chybaby udowodnił, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które nie odpowiada.

Art. 240. § 1. Dłużnik odpowiedzialny jest nietylko za działanie lub zaniechanie rozmyślne, lecz i za niedołożenie staranności, wymaganej w uczciwym obrocie lub w danym stosunku prawnym.

§ 2. Postanowienie umowy, że dłużnik nie będzie odpowiadał za szkodę, jaką może wyrządzić wierzycielowi rozmyślnie, jest nieważne.

Art. 241. Dłużnik nie może się zasłaniać tem, że wykonanie zobowiązania zlecił komu innemu, chociażby był do tego uprawniony, albo że zobowiązanie, zaciągnięte w jego imieniu, winien wykonać jego przedstawiciel ustawowy. Za działanie i zaniechanie tych osób odpowiada tak, jak za swe własne działanie i zaniechanie.

Art. 242. Odszkodowanie określa się według postanowień umowy lub szczególnych przepisów ustawy; w braku tychże stosuje się odpowiednio przepisy o naprawieniu szkody, wyrządzonej czynem niedozwolonym.

Oddział 2. Zwłoka dłużnika.

Art. 243. § 1. Dłużnik dopuszcza się zwłoki, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, oznaczonym w umowie lub w ustawie, a w przypadku gdy termin nie jest oznaczony, jeżeli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

§ 2. Opóźnienie w spełnieniu świadczenia, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada, nie jest uważane za zwłokę.

Art. 244. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może domagać się, niezależnie od świadczenia, naprawienia szkody, spowodowanej przez zwłokę.

Art. 245. Dłużnik, będący w zwłoce, odpowiada za utratę lub uszkodzenie przedmiotu świadczenia, chybaby udowodnił, iż jedno lub drugie byłoby nastąpiło, chociażby spełnił świadczenie w czasie właściwym.

Art. 246. Jeżeli świadczenie polega na wydaniu rzeczy, oznaczonej tylko co do gatunku, wierzyciel może w razie zwłoki dłużnika nabyć rzecz tego samego gatunku na koszt dłużnika, albo żądać zapłaty wartości rzeczy, zachowując w obu przypadkach prawo do odszkodowania.

Art. 247. § 1. W razie zwłoki dłużnika w wykonaniu zobowiązania czynienia, wierzyciel może żądać upoważnienia sądowego do wykonania czynności na koszt dłużnika, zachowując prawo do odszkodowania.

§ 2. Jeżeli zobowiązanie polega na nieczynieniu, zaprzestaniu lub znoszeniu, wierzyciel może żądać upoważnienia sądowego do usunięcia na koszt dłużnika wszystkiego, co dłużnik wbrew zobowiązaniu uczynił, zachowując prawo do odszkodowania.

§ 3. W przypadkach nagłych wierzyciel może, bez upoważnienia sądowego, wykonać czynność na koszt dłużnika lub usunąć na jego koszt to, co wbrew zobowiązaniu uczynione zostało.

Art. 248. § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania pieniężnego, winien zapłacić wierzycielowi tytułem odszkodowania za opóźnienie odsetki umowne, a w braku umowy

w tym względzie odsetki ustawowe, licząc od dnia wymagalności długu.

§ 2. Odsetki te należą się wierzycielowi bez potrzeby wykazania przezeń jakiejkolwiek szkody i bez względu na to, czy dłużnik dopuścił się winy.

§ 3. Wierzyciel może żądać nadto dodatkowego odszkodowania na zasadach ogólnych.

Art. 249. § 1. Od zaległych odsetek wolno liczyć odsetki za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że z woli stron zaległe odsetki zostały skapitalizowane już po powstaniu zaległości.

§ 2. Przepis powyższy nie uchybia odmiennym przepisom i zwyczajom handlowym.

§ 3. Od zaległych świadczeń okresowych wolno liczyć odsetki za opóźnienie, jak przy zobowiązaniach pieniężnych.

Oddział 3. Skutki niewykonania zobowiązań wzajemnych.

Art. 250. § 1. Jeżeli jedna ze stron dopuści się zwłoki w wykonaniu zobowiązania wzajemnego, druga strona może, według swego wyboru, albo

dochodzić wykonania zobowiązania i odszkodowania za zwłokę, albo wyznaczyć drugiej stronie odpowiedni termin do wykonania z zastrzeżeniem, że po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu od umowy odstępuje.

§ 2. Jeżeli świadczenia obu stron są podzielne, wówczas w razie zwłoki jednej ze stron w wykonaniu zobowiązania co do części świadczenia, prawo do odstąpienia, służące drugiej stronie, ogranicza się, według jej wyboru, do tej części albo do całej reszty niespełnionego świadczenia.

§ 3. Jeżeli wartość przedmiotu umowy przenosi tysiąc złotych, wyznaczenie terminu do wykonania zobowiązania z zagrożeniem o odstąpieniu winno nastąpić na piśmie.

Art. 251. § 1. Jeżeli strony zastrzegły sobie prawo odstąpienia od umowy na przypadek niewykonania zobowiązania wzajemnego w terminie ściśle określonym, strona uprawniona, w razie zwłoki drugiej strony, może bez wyznaczenia dodatkowego terminu oświadczyć, że od umowy odstępuje.

§ 2. Przepis ten stosuje się również w przypadku, gdy wykonanie zobowiązania przez jedną ze stron po terminie nie ma dla drugiej strony znaczenia bądź z uwagi na naturę zobowiązania,

bądź z uwagi na niemożność osiągnięcia celu, w którym umowę zawarto.

Art. 252. Gdy zobowiązanie wzajemne stanie się niemożliwem do wykonania skutkiem okoliczności, za które strona zobowiązana odpowiada, strona uprawniona może, według swego wyboru, albo żądać odszkodowania za niewykonanie zobowiązania, albo oświadczyć, że od umowy odstępuje. W razie częściowej niemożliwości druga strona może od umowy odstąpić, jeżeli z natury zobowiązania lub z celu, zamierzonego przez strony, wynika, że wykonanie częściowe nie ma dla strony uprawnionej znaczenia.

Art. 253. Strona, odstępująca od umowy, winna zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej z mocy umowy, oraz ma prawo żądać nietylko zwrotu tego, co dała, lecz i naprawienia szkody, spowodowanej niewykonaniem zobowiązania wzajemnego.

Dział II.

Potrącenie.

Art. 254. § 1. Dłużnik ma prawo potrącić ze swego długu to, co wierzyciel chociażby z innego stosunku prawnego jest mu dłużny, jeżeli przed-

miotem obu długów są sumy pieniężne albo rzeczy zamienne tego samego gatunku i jakości, a obie wierzytelności są wymagalne i zaskarżalne.

§ 2. Gdy dłużnik oświadczy wierzycielowi, że korzysta z prawa potrącenia, obie wierzytelności uważane będą za wzajemnie umorzone w całości lub w części z chwilą, kiedy stały się możliwe do potrącenia.

Art. 255. Dłużnik może wykonać prawo potrącenia, chociażby miejsca płatności obu długów były różne, jednak winien w tym przypadku powetować stratę, jakąby wierzyciel poniósł z tego powodu.

Art. 256. § 1. Odroczenie wykonania zobowiązania, udzielone przez sąd lub bezpłatnie przez wierzyciela, nie przeszkadza potrąceniu.

§ 2. Wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w czasie, gdy potrącenie stało się możliwe, nie była jeszcze przedawniona.

Art. 257. Jeżeli między dwiema osobami istnieje kilka długów, nadających się do potrącenia, przy potrąceniu ich stosuje się przepisy o zarachowaniu zapłaty.

Art. 258. Zajęcie wierzytelności przez osobę trzecią wyłącza umorzenie jej przez potrącenie

tylko wtedy, gdy dłużnik stał się wierzycielem już po zajęciu.

Art. 259. Wbrew woli wierzyciela nie mogą być umorzone przez potrącenie ze strony dłużnika:

1) wierzytelności, dotyczące zwrotu rzeczy, oddanych na przechowanie, użyczonych lub samowolnie zabranych;

2) wierzytelności z tytułu alimentów oraz wierzytelności nie ulegające zajęciu;

3) wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, jeżeli wynagrodzenie nie przenosi tysiąca dwustu złotych miesięcznie.

Art. 260. Poręczyciel może potrącić to, co wierzyciel winien jest dłużnikowi głównemu, lecz dłużnik główny nie może potrącić tego, co wierzyciel winien jest poręczycielowi.

Art. 261. Dłużnik może potrącić wobec jednego z wierzycieli solidarnych to, co mu jest winien inny wierzyciel solidarny.

Art. 262. Kto z mocy umowy obowiązany jest do świadczenia na rzecz osoby trzeciej, ten nie może potrącić wierzytelności, służącej mu przeciw temu, z kim zawarł umowę.

Dział III.
Odnowienie.

Art. 263. Jeżeli dłużnik, w celu umorzenia zobowiązania, za zgodą wierzyciela zobowiąże się świadczyć co innego, niż był obowiązany, albo choćby to samo, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie wygasa przez odnowienie.

Art. 264. § 1. Odnowienia nie domniemywa się.

§ 2. Zmiany w zobowiązaniu, dotyczące jedynie czasu, miejsca lub sposobu spełnienia świadczenia, oraz zmiany w zabezpieczeniu, oprocentowaniu lub innych dodatkowych świadczeniach, jak również wystawienie nowego dokumentu, nie stanowią same przez się odnowienia.

Art. 265. § 1. Wydanie wierzycielowi wekslu lub czeku, opatrzonego wekslowo lub czekowo obowiązującym podpisem dłużnika albo innych osób, nie stanowi odnowienia, jeżeli tego wyraźnie nie umówiono.

§ 2. Kto otrzymuje od dłużnika weksel lub czek, nie zwalniając go z pierwotnego zobowiązania, ten odpowiedzialny jest względem dłużnika za szkodę, wyrządzoną uchybieniem przepisom wekslowym lub czekowym.

Art. 266. Gdy wierzytelność pierwotna zosta-

je umorzona przez odnowienie, zabezpieczenia prawem zastawu albo poręczeniem mogą być utrzymane w mocy, jeżeli zastawca i poręczyciel na to się zgodzą.

Dział IV.

Niemożliwość świadczenia.

Art. 267. § 1. Gdy spełnienie świadczenia stało się niemożliwe skutkiem okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada, zobowiązanie wygasa.

§ 2. Dłużnik, zwolniony skutkiem niemożliwości od obowiązku świadczenia w całości lub części, traci prawo do świadczenia wzajemnego w całości lub części, a gdy je już otrzymał, obowiązany jest do zwrotu.

§ 3. Gdy w zobowiązaniu wzajemnem świadczenie jednej strony stanie się niemożliwe do wykonania tylko w części, druga strona może odstąpić od umowy, jeżeli z natury zobowiązania albo z celu, zamierzonego przez strony, wynika, że częściowe wykonanie zobowiązania nie ma dla strony uprawnionej znaczenia.

Art. 268. Jeżeli rzecz, będąca przedmiotem świadczenia, została utracona, a dłużnikowi służą z tego tytułu roszczenia odszkodowawcze prze-

ciwko osobom trzecim, obowiązany on jest ustąpić wierzycielowi te roszczenia lub uzyskane odszkodowanie.

Dział V.

Wygaśnięcie lub zmiana zobowiązań ze względu na nadzwyczajne wypadki.

Art. 269. Gdyby z powodu nadzwyczajnych wypadków, jako to: wojny, zarazy, zupełnego nieurodzaju i innych klęsk żywiołowych, świadczenie było połączone z nadmiernemi trudnościami lub groziło jednej ze stron rażącą stratą, czego strony nie mogły przewidzieć przy zawarciu umowy, sąd może, jeżeli uzna to za konieczne według zasad dobrej wiary, po rozważeniu interesów obu stron, oznaczyć sposób wykonania, wysokość świadczenia lub nawet rozwiązać umowę.

Dział VI.

Dobrowolne zwolnienie z długu i rozwiązanie umowy.

Art. 270. Zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie to przyjmuje.

Art. 271. Umowne zobowiązania wzajemne wygasają, gdy obie strony zgodnie postanowią, że umowę rozwiązują.

Art. 272. Zobowiązanie bezterminowe o charakterze ciągłym wygasa po wypowiedzeniu przez dłużnika lub wierzyciela z zachowaniem terminów umownych, ustawowych lub zwyczajowych, a w braku tychże, niezwłocznie po wypowiedzeniu.

Dział VII.
Przedawnienie.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 273. § 1. Dłużnik może uchylić się od świadczenia, gdy powoła się na upływ czasu, pociągający za sobą według ustawy przedawnienie wierzytelności.

§ 2. Sąd nie może z urzędu uwzględnić przedawnienia.

Art. 274. Zrzeczenie się prawa korzystania z przedawnienia, dokonane przed upływem terminu przedawnienia, jako też zgoda stron na skrócenie lub przedłużenie terminu przedawnienia, są nieważne.

Art. 275. Przedawnienie wierzytelności nie pozbawia wierzyciela prawa uzyskania zaspokojenia z rzeczy ruchomej, otrzymanej w zastaw.

Rozdział II.

Bieg przedawnienia.

Art. 276. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym wierzytelność stała się wymagalna, a w przypadku, gdy wymagalność zależy od woli wierzyciela, od dnia, w którym wierzyciel mógł tę wolę wyrazić.

Art. 277. Bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty zawiesza się:

1) względem wierzytelności dzieci przeciwko rodzicom, przez czas trwania władzy rodzicielskiej;

2) względem wierzytelności osób, pozbawionych zdolności do działań prawnych lub w niej ograniczonych, przeciwko osobom i władzom, sprawującym opiekę lub kuratelę, przez czas trwania opieki lub kurateli;

3) względem wierzytelności jednego z małżonków przeciwko drugiemu, przez czas trwania małżeństwa;

4) względem wszelkich wierzytelności, gdy z powodu zawieszenia wymiaru sprawiedliwości albo siły wyższej nie można ich dochodzić przed sądami polskiemi.

Art. 278. § 1. Przedawnienie biegnie przeciwko osobom pozbawionym zdolności do działań prawnych lub w niej ograniczonym, chociażby osoby te nie miały przedstawiciela ustawowego.

§ 2. Jednakże termin przedawnienia nie może się skończyć wcześniej, niż po upływie dwóch lat od chwili, gdy ustanowiono przedstawiciela, albo gdy ustała przyczyna jego ustanowienia.

§ 3. Gdy termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata, bieg przedawnienia rozpoczyna się od chwili ustanowienia przedstawiciela lub ustania przyczyny jego ustanowienia.

Art. 279. Bieg przedawnienia przerywa się:

1) przez uznanie wierzytelności ze strony dłużnika;

2) przez wniesienie pozwu, przypozwanie, podniesienie zarzutu potrącenia w procesie, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności lub o wszczęcie egzekucji, zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu układowem lub upadłościowem, zgłoszenie u inspektora pracy wierzytelności z tytułu umowy o pracę oraz wogóle przez każdą czynność

w postępowaniu sądowem, rozjemczem lub w postępowaniu przed sądem polubownym, przedsięwziętą przez wierzyciela celem ustalenia, zabezpieczenia lub dochodzenia wierzytelności.

Art. 280. § 1. Po każdem przerwaniu bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo.

§ 2. Jeżeli przerwanie nastąpiło przez wniesienie pozwu, przypozwanie lub podniesienie zarzutu potrącenia w procesie, bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo dopiero od chwili prawomocnego rozstrzygnięcia lub innego zakończenia sporu. Jeżeli postępowanie uległo zawieszeniu na zgodny wniosek obu stron, albo wskutek niestawiennictwa obu stron lub jednej z nich, bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo z ostatnią czynnością procesową stron lub sądu.

§ 3. Jeżeli przerwanie nastąpiło przez zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu układowem lub upadłościowem, bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo z chwilą zakończenia tego postępowania.

Rozdział III.

Terminy przedawnienia.

Art. 281. Każda wierzytelność ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu, jeżeli ustawa inaczej nie stanowi.

Art. 282. Z upływem lat pięciu ulegają przedawnieniu:

1) wierzytelności z tytułu czynszu najmu i czynszu dzierżawnego;

2) wierzytelności z zaległych świadczeń okresowych, powstałe z mocy ustawy lub umów, jeżeli ustawa nie przewiduje innego terminu;

3) odsetki umowne i ustawowe;

4) wierzytelności osób, należących do wolnych zawodów, oraz osób, załatwiających cudze sprawy z urzędu lub dobrowolnie, z tytułu wynagrodzenia za świadczenia i zwrotu poniesionych wydatków, tudzież wierzytelności z tytułu zaliczek, danych tymże osobom.

Art. 283. § 1. Z upływem lat trzech ulegają przedawnieniu wierzytelności z tytułu naprawienia szkody, wyrządzonej czynem niedozwolonym.

§ 2. Termin ten liczy się od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie, obowiązanej do odszkodowania.

§ 3. W każdym razie wierzytelność przedawnia się z upływem lat dwudziestu od dnia spełnienia czynu, wyrządzającego szkodę.

§ 4. Jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, wierzytelność ulega przedawnieniu dwu-

dziestoletniemu, licząc od dnia popełnienia przestępstwa.

Art. 284. Z upływem lat trzech ulegają przedawnieniu wierzytelności pracowników z tytułu wynagrodzenia za pracę i zwrotu poniesionych wydatków, tudzież wierzytelności pracodawców z tytułu udzielonych zaliczek.

Art. 285. Z upływem lat dwóch ulegają przedawnieniu:

1) wierzytelności przemysłowców, rzemieślników i kupców z tytułu dokonania robót i dostarczenia towarów, tudzież wierzytelności rolników z tytułu dostarczenia płodów rolniczych lub leśnych;

2) wierzytelności z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, przypadające osobom, trudniącym się tem zawodowo, albo utrzymującym zakłady, na ten cel przeznaczone;

3) wierzytelności przedsiębiorstw prowadzących hotele, pokoje umeblowane, domy zajezdne i wszelkiego rodzaju jadłodajnie, z tytułu należności za dostarczone gościom mieszkanie, utrzymanie i usługi, oraz z tytułu wydatków dla nich poniesionych.

Art. 286. Przedawnienie, przewidziane w artykułach 282, 284 i 285, następuje, chociażby świad-

czenia okresowe, praca, roboty i dostarczanie trwały w dalszym ciągu.

Art. 287. § 1. Gdy nastąpiła kapitalizacja zaległych świadczeń okresowych lub odsetek, gdy nastąpiło zamknięcie rachunku, uznanie długu na piśmie lub stwierdzenie długu prawomocnym wyrokiem, wierzytelności w ten sposób ustalone ulegają ogólnemu przedawnieniu dwudziestoletniemu, licząc od dnia ich ustalenia.

§ 2. Jeżeli wierzytelność, ustalona w powyższy sposób, obejmuje świadczenia okresowe lub odsetki płatne w przyszłości, świadczenia te lub odsetki ulegają przedawnieniu pięcioletniemu.

TYTUŁ V.

Zaskarżanie czynności dłużnika, zdziałanych ze szkodą wierzycieli.

Art. 288. § 1. Wierzyciele mogą żądać, aby czynności prawne, dokonane przez dłużnika z ich szkodą, były uznane w stosunku do nich za bezskuteczne.

§ 2. Z żądaniem tem wierzyciele mogą wystąpić w drodze powództwa albo zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która skutkiem czynności prawnej dłużnika nabyła prawo, albo zwolniona została od obowiązku, jeżeli dłużnik przedsięwziął czynność ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tem wiedziała lub wiedzieć była powinna i jeżeli pozostały majątek dłużnika nie wystarcza na zupełne pokrycie wierzytelności.

§ 3. Jeżeli z czynności prawnej dłużnika osiąga korzyść osoba, będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że wiedziała o świadomem działaniu ze szkodą wierzycieli.

§ 4. Czynność prawna dłużnika może być uznana za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, chociażby wierzytelność powstała po dokonaniu czynności.

Art. 289. § 1. Jeżeli osoba trzecia osiągnęła korzyść pod tytułem darmym, wierzyciel może zaskarżyć czynność prawną dłużnika bez względu na to, czy obdarowany wiedział lub powinien był wiedzieć o tem, że dłużnik miał świadomość pokrzywdzenia wierzycieli.

§ 2. Jeżeli czynność taka została dokonana przez dłużnika nie dawniej, niż na rok przed powstaniem wierzytelności, wierzyciel może ją zaskarżyć nawet bez względu na to, czy dłużnik miał świadomość pokrzywdzenia wierzycieli.

Art. 290. Wierzyciel może dochodzić praw, przyznanych mu w tytule niniejszym, przeciwko następcy szczególnemu osoby, która z dłużnikiem czynność zawarła, jeżeli następca uzyskał korzyść pod tytułem darmym, albo jeżeli wiedział o okolicznościach, które uzasadniały prawa wierzycieli przeciwko jego poprzednikowi.

Art. 291. Kto osiągnął korzyść z czynności dłużnika, dokonanej ze szkodą wierzycieli, ten może zwolnić się od ich roszczeń bądź przez zaspokojenie ich wierzytelności, bądź przez wskazanie

mienia dłużnika, dostatecznego do ich zaspokojenia.

Art. 292. W razie uznania czynności dłużnika za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, korzystającego z prawa zaskarżenia, wierzyciel ten z wyłączeniem innych wierzycieli może poszukiwać swego zaspokojenia na tem, co skutkiem zaskarżonej czynności wyszło z majątku dłużnika lub do niego nie weszło.

Art. 293. § 1. Wierzyciele nie mogą dochodzić sądownie praw, przyznanych im w tytule niniejszym, po upływie lat pięciu od daty dokonania czynności przez dłużnika.

§ 2. Jednakże przed upływem powyższego terminu wierzyciel może zawiadomić osobę, przeciwko której chce dochodzić swych roszczeń, o zamiarze zaskarżenia czynności dłużnika, dokonanej z jego szkodą, a wówczas powyższy termin liczyć się będzie od daty zawiadomienia. Zawiadomienie winno nastąpić przez notarjusza lub komornika.

TYTUŁ VI.
Sprzedaż i zamiana.

Dział I.
Sprzedaż.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 294. Przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść własność rzeczy lub inne prawo majątkowe na kupującego, który zobowiązuje się zapłacić określoną cenę.

Art. 295. Przedmiotem sprzedaży mogą być także prawa, mające powstać w przyszłości.

Art. 296. § 1. Cenę można określić przez wskazanie podstaw do ustalenia jej w przyszłości.

§ 2. Jeżeli strony zgodziły się na cenę rynkową lub giełdową, rozumieć należy, w razie wątpli-

wości, przeciętną cenę rynkową lub giełdową w miejscu i czasie, w których przedmiot sprzedaży ma być kupującemu wydany.

§ 3. Jeżeli w tem miejscu ceny takiej niema, stosuje się cenę rynkową lub giełdową miejsca, którego ceny według przyjętego zwyczaju uważane są tam za rozstrzygające.

Art. 297. Jeżeli określenie ceny pozostawiono słusznemu uznaniu jednej ze stron lub osoby trzeciej, w razie sporu sąd cenę ustali.

Art. 298. Brak określenia ceny przez strony nie pociąga za sobą nieważności sprzedaży, jeżeli z okoliczności wynika, że strony miały na myśli zwykłe ceny, przyjęte wogóle w obrocie lub w ich stosunkach wzajemnych.

Rozdział II.
Obowiązki sprzedawcy.

Art. 299. § 1. Sprzedawca jest obowiązany spełnić wszystko, czego wymaga przeniesienie sprzedanego prawa na kupującego i powstrzymać się od wszelkich czynności, któreby mogły udaremnić lub utrudnić przeniesienie prawa.

§ 2. Sprzedawca własności rzeczy nieruchomej winien zwolnić nieruchomość od obciążeń, wyni-

kających z hipotek i zaległości uprzywilejowanych, o ile kupujący nie przyjął na siebie tych obciążeń i zaległości, niemniej obowiązany jest postarać się o wykreślenie praw, które są wpisane do księgi hipotecznej (gruntowej), lecz nie istnieją.

Art. 300. § 1. Sprzedawca własności rzeczy obowiązany jest wydać tę rzecz kupującemu w umówionym czasie i miejscu z wszystkiemi przynależnościami, w umowie nie wyłączonemi.

§ 2. Sprzedawca innego prawa obowiązany jest umożliwić kupującemu jego wykonywanie, a jeżeli do tego potrzebne jest posiadanie rzeczy, obowiązany jest ją wydać.

Art. 301. § 1. Jeżeli rzecz ma być przesłana kupującemu, uważa się ją, w braku odmiennej umowy, za wydaną, gdy sprzedawca odda ją, celem dostarczenia na miejsce przeznaczenia, osobie lub zakładowi, zawodowo trudniącym się przewozem rzeczy tego rodzaju.

§ 2. Sprzedawca winien z należytą starannością dokonać wyboru osoby lub zakładu, którym poleca przesłanie rzeczy.

§ 3. Jeżeli kupujący dał sprzedawcy szczególne wskazówki co do sposobu dostarczenia rzeczy sprzedanej, a sprzedawca bez usprawiedliwionych

powodów od tych wskazówek odstąpił, odpowiada za wynikłą stąd szkodę.

Art. 302. Sprzedawca winien udzielić kupującemu potrzebnych wyjaśnień o stosunkach prawnych i faktycznych, dotyczących przedmiotu sprzedaży, oraz wydać posiadane przez siebie dokumenty, odnoszące się do sprzedanego prawa i sposobu korzystania z niego. Jeżeli treść takiego dokumentu dotyczy także innych praw, sprzedawca winien wydać wyciąg uwierzytelniony.

Art. 303. Koszty wydania, w szczególności zmierzenia, zważenia i opakowania, ponosi sprzedawca, koszty odbioru i przesłania ponosi kupujący, wszelkie zaś inne koszty, związane ze sprzedażą, ponoszą obie strony po połowie.

Rozdział III.

Korzyści i ciężary. Niebezpieczeństwo.

Art. 304. § 1. Z chwilą wydania rzeczy sprzedanej przechodzą na kupującego korzyści i ciężary oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia.

§ 2. Jeżeli własność sprzedanej nieruchomości przechodzi na kupującego przed jej wydaniem, skutki te, w braku odmiennej umowy, powstają już z chwilą przejścia własności.

§ 3. Jeżeli strony przyjęły inną chwilę rozliczenia się co do korzyści i ciężarów, wówczas, w razie wątpliwości, niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy przechodzi na kupującego z tąż chwilą.

Art. 305. § 1. Jeżeli umowę sprzedaży zawarto pod warunkiem zawieszającym, a rzecz została wydana, korzyści i ciężary oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy przechodzą na kupującego dopiero z chwilą ziszczenia się warunku.

§ 2. Jeżeli umowę sprzedaży zawarto pod warunkiem rozwiązującym, korzyści i ciężary oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy przechodzą na kupującego jak przy sprzedaży bezwarunkowej; jednakże w razie ziszczenia się warunku przechodzą one z powrotem na sprzedawcę z chwilą, gdy rzecz została mu zwrócona, a przy nieruchomościach z chwilą odzyskania własności, jeżeli sprzedawca odzyskał własność rzeczy przed jej zwrotem.

Rozdział IV.

Rękojmia za wady prawne i fizyczne.

Oddział 1. Przepisy ogólne.

Art. 306. § 1. Sprzedawca obowiązany jest do rękojmi, jeżeli się okaże, iż sprzedane przezeń

prawo służy w całości lub części osobie trzeciej, jest ograniczone lub obciążone, albo nie istnieje (wady prawne).

§ 2. Sprzedawca obowiązany jest do rękojmi, jeżeli rzecz sprzedana nie posiadała w chwili wydania właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli miała wady, zmniejszające jej wartość lub użyteczność ze względu na cel, w umowie oznaczony, albo z natury lub przeznaczenia rzeczy wynikający (wady fizyczne).

Art. 307. Sprzedawca jest zwolniony od obowiązku rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w czasie zawarcia umowy, a gdy chodzi o rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w czasie wydania.

Art. 308. Strony mogą przez umowę odpowiedzialność z tytułu rękojmi rozszerzyć, ograniczyć lub wyłączyć. Jednakże wyłączenie lub ograniczenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest nieważne, jeżeli sprzedawca zataił podstępnie przed kupującym wadę przedmiotu sprzedaży.

Art. 309. Jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady, obie strony winny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów, dotyczących umownego prawa odstąpienia.

Art. 310. Jeżeli kupujący żąda obniżenia ceny z powodu wady, następuje ono w takim stosunku, w jakim wartość przedmiotu sprzedaży, wolnego od wad, pozostaje do jego wartości, obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad.

Oddział 2. Rękojmia za wady prawne.

Art. 311. Sprzedawca nieruchomości nie jest obowiązany do rękojmi za publiczno-prawne ciężary i ograniczenia, którym nieruchomość podlega.

Art. 312. § 1. Sprzedawca wierzytelności odpowiada za wypłacalność dłużnika w chwili przelewu tylko o tyle, o ile taką odpowiedzialność na siebie przyjął.

§ 2. Przy sprzedaży papierów wartościowych sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi w razie wszczęcia postępowania umarzającego, gdy ogłoszenie o wszczęciu tego postępowania nastąpiło przed zawarciem umowy.

Art. 313. Kupujący może dochodzić praw z tytułu rękojmi, chociażby osoba trzecia nie wystąpiła przeciw niemu sądownie z roszczeniem do przedmiotu sprzedaży, jeżeli udowodni istnienie wady prawnej.

Art. 314. Kupujący, pozwany sądownie przez osobę trzecią, roszczącą sobie prawo do przedmiotu sprzedaży, obowiązany jest niezwłocznie przypozwać sprzedawcę. Gdyby tego zaniechał, a osoba trzecia uzyskała wyrok dla siebie korzystny, sprzedawca zwolniony będzie od rękojmi, o ile wykaże, iż jego udział w procesie przyczyniłby się do zapadnięcia wyroku, pomyślnego dla kupującego.

Art. 315. § 1. Jeżeli sprzedane prawo służy w całości osobie trzeciej albo nie istnieje, kupujący może od umowy odstąpić.

§ 2. Jeżeli sprzedane prawo służy osobie trzeciej tylko częściowo, albo istnieje tylko w mniejszej rozciągłości, kupujący może żądać obniżenia ceny, a jeżeli z okoliczności wynika, że nie zawarłby umowy, gdyby był o tem wiedział, może od umowy odstąpić. Te same prawa służą kupującemu w przypadku, gdy przedmiot sprzedaży jest obciążony.

Art. 316. Umowne wyłączenie rękojmi za wady prawne przedmiotu sprzedaży nie zwalnia sprzedawcy od obowiązku zwrotu otrzymanej ceny kupującemu, pozbawionemu przedmiotu sprzedaży, chybaby kupujący wiedział, iż nabyte pra-

wo jest sporne lub nabył je na własne niebezpieczeństwo.

Art. 317. § 1. Kupujący, który odstępuje od umowy albo domaga się obniżenia ceny, może żądać od sprzedawcy naprawienia szkody, jaką poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o wadzie prawnej; w szczególności może żądać zwrotu kosztów spowodowanych procesem, a także zwrotu nakładów poczynionych na rzecz, o ile wskutek pozbawienia go rzeczy nie miał z nich korzyści, a nie otrzymał wynagrodzenia od osoby trzeciej.

§ 2. Sprzedawca odpowiada wobec kupującego również za wszelką inną szkodę, chybaby udowodnił, że nie ponosi żadnej winy.

Art. 318. Jeżeli kupujący uniknął utraty nabytego prawa w całości lub w części, albo skutków ograniczenia lub obciążenia prawa na rzecz osoby trzeciej przez zapłatę sumy pieniężnej lub spełnienie innego świadczenia, sprzedawca może zwolnić się od obowiązku rękojmi, zwracając kupującemu zapłaconą sumę lub wartość spełnionego świadczenia wraz z odsetkami ustawowemi i kosztami.

Art. 319. § 1. Roszczeń z tytułu rękojmi za wady prawne nie można dochodzić sądownie po

upływie lat trzech, jeżeli chodzi o nieruchomości, w innych zaś przypadkach po upływie roku; terminy te biegną od chwili, kiedy kupujący dowiedział się o faktach, uzasadniających rękojmię; w przypadkach, gdy kupujący dowiedział się o tych faktach dopiero z pozwu, wniesionego przez osobę trzecią, terminy powyższe biegną od daty uprawomocnienia się wyroku.

§ 2. W drodze zarzutu kupujący może żądać rękojmi także po upływie powyższych terminów, jeżeli przed ich upływem zawiadomił sprzedawcę o wadzie.

§ 3. Sprzedawca nie może korzystać z upływu tych terminów, jeżeli wadę podstępnie zataił.

Oddział 3. Rękojmia za wady fizyczne.

Art. 320. Jeżeli sprzedawca nieruchomości zapewnił kupującego, że ma ona oznaczony obszar, odpowiada za obszar tak, jak za pewną oznaczoną właściwość.

Art. 321. Przy sprzedaży według próbki lub wzoru rozumie się, że istnienie właściwości, jakie ma próbka lub wzór, jest przez sprzedawcę zapewnione.

Art. 322. Sprzedawca nie odpowiada z tytułu rękojmi za wady fizyczne, powstałe po przejściu

niebezpieczeństwa na kupującego, chyba że wady wynikły z przyczyny, tkwiącej już poprzednio w rzeczy sprzedanej.

Art. 323. Jeżeli w chwili zawarcia umowy, a gdy chodzi o rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, w chwili wydania, kupujący mógł dowiedzieć się o wadach rzeczy przy dołożeniu zwykłej uwagi, ma on prawa z tytułu rękojmi tylko wtedy, gdy go sprzedawca zapewnił, że wady nie istnieją, albo gdy ich istnienie podstępnie zataił.

Art. 324. § 1. Kupujący traci prawa z tytułu rękojmi:

1) jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca od jej wykrycia;

2) jeżeli w przypadkach, w których zbadanie rzeczy jest przyjęte, nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca po upływie czasu, w którym przy należytej staranności mógł ją wykryć.

§ 2. Jeżeli zawiadomienie było piśmienne lub telegraficzne, wystarcza, aby w powyższym terminie pismo lub telegram były wysłane.

§ 3. Utrata praw w tych przypadkach nie następuje, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił, albo jeżeli miejsce zamieszkania sprzedawcy nie jest kupującemu wiadome.

Art. 325. § 1. W przypadku rękojmi za wady fizyczne kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny.

§ 2. Jeżeli przedmiotem sprzedaży są rzeczy zamienne, kupującemu służy wybór między prawami, przewidzianemi w paragrafie poprzedzającym, a żądaniem dostarczenia, zamiast rzeczy wadliwych, takiej samej ilości rzeczy tego samego gatunku, wolnych od wad, oraz naprawienia szkody, wynikłej z opóźnienia.

Art. 326. Jeżeli kupujący zawiadomił sprzedawcę o wadzie fizycznej sprzedanej rzeczy, sprzedawca może mu wyznaczyć odpowiedni termin do oświadczenia, czy pragnie od umowy odstąpić. Po upływie tego terminu odstąpienie jest niedopuszczalne.

Art. 327. Kupujący nieruchomość może odstąpić od umowy z powodu niezupełności zapewnionego obszaru tylko wtedy, gdy niezupełność jest tak znaczna, że utrzymanie umowy w mocy nie przedstawia dlań interesu.

Art. 328. Jeżeli kupujący odstępuje od umowy, obowiązany jest w szczególności zwrócić rzecz ze wszystkiemi uzyskanemi korzyściami, sprzedawca zaś winien zwrócić otrzymaną cenę z odsetkami ustawowemi oraz wartość poczynio-

nych przez kupującego nakładów koniecznych i użytecznych.

Art. 329. § 1. Jeżeli z powodu wad fizycznych rzeczy, nadesłanej z innej miejscowości, kupujący chce od umowy odstąpić, nie może odesłać rzeczy bez uprzedniego porozumienia się ze sprzedawcą; obowiązany jest postarać się o przechowanie rzeczy na koszt sprzedawcy aż do chwili, w której w normalnych warunkach sprzedawca będzie miał możność nią rozporządzić.

§ 2. Jeżeli zachodzi obawa, że rzecz ulegnie pogorszeniu, kupujący ma prawo, a nawet, gdy tego interes sprzedawcy wymaga, obowiązek sprzedać rzecz z zachowaniem należytej staranności. Powyższe prawo służy kupującemu również wtedy, gdy sprzedawca zwleka z rozporządzeniem rzeczą lub gdy jej przechowanie wymaga znacznych kosztów.

§ 3. O zamiarze sprzedaży kupujący powinien, w miarę możności, zawiadomić sprzedawcę, w każdym zaś razie powinien wysłać mu zawiadomienie niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży.

Art. 330. § 1. Gdy z pomiędzy rzeczy sprzedanych tylko niektóre są wadliwe i dadzą się odłączyć od wolnych od wad, bez szkody dla obu stron,

prawo kupującego do odstąpienia od umowy ogranicza się do rzeczy wadliwych.

§ 2. Odstąpienie od umowy co do rzeczy głównej pociąga za sobą odstąpienie od umowy co do rzeczy dodatkowej, ale nie odwrotnie.

Art. 331. § 1. Kupujący, który odstępuje od umowy albo domaga się obniżenia ceny lub dostarczenia rzeczy wolnych od wad zamiast wadliwych, może żądać naprawienia szkody, jakiej doznał przez to, że zawarł umowę, albo, gdy chodzi o rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, przez to, że przyjął rzecz, nie wiedząc o jej wadzie.

§ 2. Sprzedawca odpowiada wobec kupującego również za wszelką inną szkodę, chybaby udowodnił, że nie ponosi żadnej winy.

Art. 332. Do sprzedaży zwierząt domowych, jako to: koni, bydła rogatego, owiec, kóz, trzody chlewnej, oraz innych zwierząt, które wymieni rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, stosuje się przepisy o rękojmi ze zmianami, wskazanemi w artykułach poniższych.

Art. 333. § 1. Sprzedawca odpowiada tylko za wady główne i tylko o tyle, o ile wyjdą najaw w ciągu oznaczonego terminu.

§ 2. Wady główne i terminy ich ujawnienia się (terminy rękojmi) oznaczy rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

§ 3. Za wady, nieoznaczone w tem rozporządzeniu, sprzedawca odpowiada wtedy, jeżeli taką odpowiedzialność wyraźnie na siebie przyjął.

Art. 334. Jeżeli w ciągu oznaczonego terminu wyjdzie najaw wada, za którą sprzedawca odpowiada, domniemywa się, że istniała już w chwili wydania zwierzęcia.

Art. 335. § 1. Kupujący traci prawa z tytułu rękojmi, jeżeli w ciągu tygodnia po wykryciu wady głównej nie zawiadomi o niej sprzedawcy.

§ 2. Jeżeli zawiadomienie było piśmienne lub telegraficzne, wystarcza, aby w powyższym terminie pismo lub telegram były wysłane.

§ 3. Utrata praw nie następuje, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił, albo jeżeli miejsce zamieszkania sprzedawcy nie jest kupującemu wiadome.

Art. 336. § 1. Roszczeń z tytułu rękojmi za wady fizyczne nie można dochodzić sądownie po upływie roku, a gdy chodzi o wady budynku po upływie lat pięciu licząc od dnia otrzymania rzeczy przez kupującego.

§ 2. Jeżeli chodzi o wady zwierząt, termin ten wynosi sześć tygodni i biegnie od końca terminu rękojmi, ustanowionego w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

§ 3. W drodze zarzutu kupujący może żądać rękojmi także po upływie powyższych terminów, jeżeli przed ich upływem zawiadomił sprzedawcę o wadzie.

§ 4. Sprzedawca nie może korzystać z upływu tych terminów, jeżeli wadę podstępnie zataił.

Rozdział V.
Obowiązki kupującego.

Art. 337. § 1. Kupujący obowiązany jest zapłacić umówioną cenę, oraz odebrać rzecz, jeżeli sprzedawca ma obowiązek ją wydać.

§ 2. Jeżeli rzecz ma być przesłana z innej miejscowości, kupujący obowiązany jest zapłacić cenę dopiero po nadejściu rzeczy do miejsca przeznaczenia i po umożliwieniu mu jej zbadania.

Art. 338. Kupujący obowiązany jest zapłacić odsetki ustawowe od umówionej ceny od chwili, w której uzyskał możność korzystania z nabytego

prawa, chyba że według umowy cena ma być zapłacona w terminie późniejszym.

Rozdział VI.
Sprzedaż na próbę.

Art. 339. § 1. Sprzedaż na próbę lub z zastrzeżeniem obejrzenia uważa się, w razie wątpliwości, za zawartą pod warunkiem zawieszającym, że kupujący uzna przedmiot sprzedaży za dobry. W braku oznaczenia w umowie czasu próby lub obejrzenia sprzedawca może wyznaczyć kupującemu odpowiedni termin.

§ 2. Warunek uważa się za ziszczony, jeżeli kupujący rzecz odebrał, a nie złożył oświadczenia przed upływem terminu umówionego lub wyznaczonego.

Rozdział VII.
Prawo odkupu.

Art. 340. Prawo odkupu może być zastrzeżone w umowie sprzedaży na czas nie przenoszący lat pięciu, zastrzeżone zaś na czas dłuższy ulega skróceniu do lat pięciu. Prawo to wykonywa się przez oświadczenie sprzedawcy, skierowane do kupującego.

Art. 341. § 1. Z chwilą wykonania prawa odkupu kupujący obowiązany jest przenieść zpowrotem na sprzedawcę nabyte prawo za zwrotem ceny i kosztów sprzedaży oraz nakładów koniecznych i użytecznych; zwrot nakładów użytecznych należy się kupującemu tylko do wysokości przyrostu wartości, istniejącego w chwili odkupu, w porównaniu z wartością rzeczy w chwili otrzymania jej przez kupującego.

§ 2. Jeżeli strony określiły w umowie sprzedaży cenę odkupu przenoszącą cenę i koszty sprzedaży, sprzedawca może żądać obniżenia ceny odkupu do wartości przedmiotu sprzedaży w chwili wykonania prawa odkupu, jednak nie niżej kwoty, którą musiałby zapłacić w myśl paragrafu poprzedzającego.

Art. 342. Jeżeli kupujący, mimo zastrzeżenia prawa odkupu przez sprzedawcę, zbył lub obciążył nabyte prawo albo dokonał istotnych zmian rzeczy, obowiązany jest usunąć prawa osób trzecich albo dokonane zmiany, a gdyby to było niemożliwe, dać odszkodowanie.

Art. 343. Prawo odkupu służy sprzedawcy przeciwko osobom trzecim, jeżeli przedmiot sprzedaży nabyły, wiedząc o zastrzeżonem prawie od-

kupu, albo jeżeli prawo to było ujawnione w księdze hipotecznej (gruntowej).

Art. 344. § 1. Prawo odkupu jest niezbywalne i niepodzielne.

§ 2. Jeżeli jest kilku uprawnionych do odkupu, a niektórzy z nich nie wykonywają tego prawa, pozostali mogą je wykonać w całości.

Rozdział VIII.
Prawo pierwokupu.

Art. 345. Kto zastrzegł sobie prawo pierwokupu, może je wykonać przez oświadczenie skierowane do zobowiązanego, gdy ten zawarł z osobą trzecią umowę sprzedaży prawa, do którego się odnosi zastrzeżenie pierwokupu.

Art. 346. § 1. Zobowiązany może zawrzeć z osobą trzecią umowę sprzedaży prawa, do którego się odnosi zastrzeżenie pierwokupu, jedynie pod warunkiem zawieszającym, że uprawniony nie wykona prawa pierwokupu.

§ 2. Zobowiązany powinien niezwłocznie zawiadomić uprawnionego do pierwokupu o treści umowy, zawartej z osobą trzecią.

§ 3. Prawo pierwokupu co do nieruchomości

można wykonać w ciągu miesiąca, co do innych rzeczy w ciągu tygodnia od otrzymania tego zawiadomienia, jeżeli nie ustanowiono innych terminów.

§ 4. Jeżeli zawiadomienie uprawnionego o sprzedaży jest niewykonalne z powodu okoliczności, za które zobowiązany nie odpowiada, prawo pierwokupu upada.

Art. 347. Jeżeli zobowiązany sprzedał nabyte prawo osobie trzeciej bezwarunkowo, albo jeżeli nie zawiadomił uprawnionego do pierwokupu o sprzedaży lub podał do jego wiadomości warunki sprzedaży niezgodne z rzeczywistemi, uprawniony może żądać od niego odszkodowania, a w przypadku złej wiary osoby trzeciej może wykonać prawo pierwokupu wobec tej osoby; termin do wykonania pierwokupu biec będzie wówczas od dnia, w którym uprawniony dowiedział się o uchybieniu ze strony zobowiązanego.

Art. 348. § 1. Przez wykonanie prawa pierwokupu przychodzi do skutku umowa sprzedaży między zobowiązanym a uprawnionym, pod temi samemi warunkami, pod jakiemi zobowiązany zawarł umowę z osobą trzecią. Jednakże postanowienia umowy z osobą trzecią, mające na celu

udaremnienie prawa pierwokupu, są bezskuteczne względem uprawnionego.

§ 2. Jeżeli umowa z osobą trzecią przewiduje świadczenia dodatkowe, których uprawniony do pierwokupu nie mógłby spełnić, może on wykonać prawo pierwokupu, uiszczając wartość tych świadczeń; jeżeli nie dają się ocenić w pieniądzach, a bez nich umowa z osobą trzecią nie byłaby doszła do skutku, prawo pierwokupu upada.

Art. 349. § 1. Jeżeli przedmiotem umowy z osobą trzecią jest sprzedaż prawa, do którego się odnosi zastrzeżenie pierwokupu, łącznie z innemi prawami, nie związanemi z prawem pierwokupu, zobowiązany może żądać rozciągnięcia prawa pierwokupu na te prawa, o ile nie dają się one oddzielić bez uszczerbku dla niego. Żądanie takie winien połączyć z zawiadomieniem uprawnionego do pierwokupu o zamierzonej sprzedaży.

§ 2. Jeżeli osoba trzecia na mocy umowy ma zapłacić cenę kupna w terminie późniejszym, uprawniony do pierwokupu może skorzystać z tego terminu tylko wtedy, gdy zabezpieczy zapłatę ceny.

Art. 350. § 1. Prawo pierwokupu jest niepodzielne i w braku odmiennej umowy niezbywalne.

§ 2. Jeżeli jest kilku uprawnionych do pier-

wokupu, a niektórzy z nich nie wykonywają tego prawa, pozostali mogą wykonać je w całości.

Art. 351. Jeżeli ustawa inaczej nie stanowi, przepisy rozdziału niniejszego stosuje się także w przypadkach, gdy prawo pierwokupu wynika z innych tytułów niż umowne.

Dział II.
Zamiana.

Art. 352. Przez umowę zamiany każda ze stron zobowiązuje się przenieść na drugą stronę własność rzeczy lub inne prawo majątkowe wzamian za zobowiązanie się do przeniesienia własności rzeczy lub innego prawa majątkowego.

Art. 353. Do zamiany stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży.

TYTUŁ VII.
Darowizna.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 354. § 1. Przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się dokonać kosztem swego majątku bezpłatnego przysporzenia majątkowego na rzecz osoby obdarowanej.

§ 2. Darczyńca może obciążyć obdarowanego obowiązkiem spełnienia oznaczonego świadczenia.

Art. 355. Przepisów o darowiźnie nie stosuje się:

1) jeżeli kto bez wynagrodzenia zobowiązuje się do usług lub daje drugiemu używanie rzeczy, chociażby zazwyczaj za te usługi lub danie używania pobierał wynagrodzenie;

2) jeżeli kto zrzeka się prawa, którego jeszcze nie nabył lub które nabył w takich warunkach, że

w razie zrzeczenia się prawo uważa się za nienabyte;

3) o ile przyrzeczone lub dokonane przysporzenie majątkowe odpowiada obowiązkowi moralnemu, względom przyzwoitości lub zwyczajom.

Art. 356. Przedmiotem darowizny nie może być zbycie lub obciążenie użytkowaniem majątku przyszłego ani w całości, ani w części.

Art. 357. Kto wolę uczynienia darowizny oświadczył w sposób inny niż między obecnymi i nie bezpośrednio zapomocą telefonu lub innego środka porozumiewania się na odległość, a nie oznaczył terminu, w ciągu którego ma nastąpić przyjęcie, związany jest swem oświadczeniem aż do chwili przyjęcia go lub odrzucenia przez drugą stronę; jednak może wezwać drugą stronę do złożenia oświadczenia, wyznaczając jej w tym celu odpowiedni termin. W razie bezskutecznego upływu tego terminu uważa się, że darowizna nie przyszła do skutku.

Art. 358. § 1. Jeżeli przysporzenie majątkowe na rzecz obdarowanego nie następuje przez samo zawarcie umowy lub równocześnie z nią, potrzeba do ważności darowizny, aby oświadczenie darczyńcy sporządzone było w formie aktu notarjalnego.

§ 2. Jednakże późniejsze wykonanie darowizny uchyla skutki braku formy.

Rozdział II.

Obowiązki darczyńcy.

Art. 359. Do obowiązków darczyńcy stosuje się odpowiednio przepisy o obowiązkach sprzedawcy, z zachowaniem przepisów poniższych.

Art. 360. § 1. Darczyńca odpowiada za szkodę, wynikłą z niespełnienia lub nienależytego spełnienia świadczenia, tylko w razie złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa.

§ 2. W przypadku opóźnienia w zapłacie darowanej sumy pieniężnej odsetki za opóźnienie należą się dopiero od dnia wniesienia pozwu.

Art. 361. Jeżeli rzecz darowana ma wady prawne lub fizyczne, darczyńca odpowiada za szkodę, jaką wyrządził obdarowanemu przez to, że, wiedząc o wadach, nie zawiadomił go o nich najpóźniej w chwili wydania rzeczy.

Rozdział III.

Spełnienie świadczenia, obciążającego obdarowanego.

Art. 362. § 1. Darczyńca ma prawo domagać się spełnienia świadczenia, obciążającego obdaro-

wanego, jeżeli wykonał swe zobowiązania, wynikające z umowy darowizny, a świadczenie nie ma na celu wyłącznie korzyści obdarowanego.

§ 2. Prawo to przechodzi na spadkobierców darczyńcy.

§ 3. Jeżeli świadczenie leży w interesie publicznym, spełnienia świadczenia może żądać po śmierci darczyńcy także właściwa władza.

§ 4. Osoba trzecia, która odnosi korzyść ze świadczenia, może się domagać jego spełnienia według przepisów o umowach na rzecz osób trzecich.

Art. 363. § 1. Jeżeli obdarowany nie spełnia świadczenia bez uzasadnionej przyczyny, darczyńca lub jego spadkobiercy mogą żądać zwrotu przysporzenia majątkowego według przepisów o niesłusznem zbogaceniu o tyle, o ile to przysporzenie musiałoby być użyte na spełnienie świadczenia.

§ 2. Zwrot przysporzenia uskutecznia się przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, chociażby przedmiotem darowizny nie były pieniądze; jednak obdarowany może zwolnić się od obowiązku zapłaty tej sumy, zwracając przedmiot darowizny w naturze w stanie, w jakim się znajduje.

Rozdział IV.

Odwołanie darowizny.

Art. 364. Darczyńca może odwołać darowiznę jeszcze niewykonaną, jeżeli od chwili, kiedy ją był przyrzekł, jego stosunki majątkowe tak się zmieniły, że nie może wykonać darowizny bez uszczerbku dla własnego utrzymania, odpowiadającego jego stanowisku społecznemu, oraz bez uszczerbku dla ciążących na nim ustawowych obowiązków alimentacyjnych.

Art. 365. Jeżeli darczyńca popadnie w niedostatek po wykonaniu darowizny, obdarowany, o ile jest jeszcze zbogacony skutkiem darowizny, ma obowiązek dostarczać darczyńcy środków, których mu brakuje do utrzymania, odpowiadającego jego stanowisku społecznemu, i do dopełnienia ciążących na nim ustawowych obowiązków alimentacyjnych. Obdarowany nie jest obowiązany płacić z tego tytułu więcej, niż wynoszą ustawowe odsetki od wartości zbogacenia. Może się zwolnić od tego obowiązku, zwracając darczyńcy wartość wzbogacenia, będącego następstwem darowizny.

Art. 366. Darczyńca może odwołać darowiznę, nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności, zwła-

szcza przez popełnienie czynu, stanowiącego przestępstwo albo ciężkie naruszenie obowiązków rodzinnych.

Art. 367. § 1. Darowizna nie może być odwołana z powodu niewdzięczności, jeżeli darczyńca przebaczył obdarowanemu, jak również po śmierci obdarowanego.

§ 2. Prawo odwołania darowizny z powodu niewdzięczności służy spadkobiercom darczyńcy, jeżeli istniało jeszcze w chwili jego śmierci, albo gdy powstało skutkiem tego, że obdarowany rozmyślnie pozbawił darczyńcę życia.

§ 3. Prawo odwołania darowizny z powodu niewdzięczności wygasa z upływem roku od chwili, kiedy uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego.

Art. 368. § 1. Odwołanie wykonywa się przez oświadczenie na piśmie, skierowane do obdarowanego.

§ 2. Zwrot przedmiotu darowizny następuje według przepisów o niesłusznem zbogaceniu. Od chwili popełnienia czynu, uzasadniającego odwołanie, obdarowanego uważa się za będącego w złej wierze.

Art. 369. § 1. Przedstawiciel ustawowy osoby, pozbawionej zdolności do działań prawnych lub

w niej ograniczonej, może domagać się sądownie unieważnienia darowizny, dokonanej przez tę osobę przed pozbawieniem jej zdolności do działań prawnych lub ograniczeniem tej zdolności, o ile darowizna, ze względu na wartość darowanego przedmiotu i brak poważnych pobudek moralnych, jest nadmierna.

§ 2. Unieważnienia darowizny nie można dochodzić sądownie po upływie lat dwóch od chwili jej wykonania.

TYTUŁ VIII.
Najem i dzierżawa.

Dział I.
Najem.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 370. § 1. Przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się dać najemcy używanie rzeczy przez czas oznaczony lub nieoznaczony za zapłatą umówionego czynszu.

§ 2. Czynsz może być oznaczony w pieniądzach lub w świadczeniach innego rodzaju.

Art. 371. Umowa najmu nieruchomości lub pomieszczenia, zawarta na czas oznaczony, dłuższy niż rok, powinna być pismem stwierdzona. To samo obowiązuje co do umów, zawartych na czas życia wynajmującego lub najemcy.

Art. 372. § 1. Najem nieruchomości, zawarty na czas dłuższy niż lat dwadzieścia pięć, i najem pomieszczenia, zawarty na czas dłuższy niż lat dziesięć, uważa się po upływie tych terminów za zawarty na czas nieoznaczony.

§ 2. Jeżeli czynsz w całości lub części jest oznaczony w pracy osobistej na rzecz wynajmującego, najem, zawarty na czas dłuższy niż lat pięć, uważa się po upływie lat pięciu za zawarty na czas nieoznaczony.

Rozdział II.
Obowiązki wynajmującego.

Art. 373. § 1. Wynajmujący powinien wydać najemcy rzecz w terminie umówionym w stanie do umówionego użytku zdatnym i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu.

§ 2. Drobne naprawy i wydatki, połączone ze zwykłem używaniem rzeczy, obciążają najemcę.

§ 3. Wynajmujący nie jest obowiązany do odbudowy rzeczy najętej, zniszczonej wskutek wypadku.

Art. 374. Gdyby przy wydaniu rzeczy najętej okazała się potrzeba napraw, które obciążają wynajmującego, albo gdyby taka potrzeba powstała

w czasie trwania najmu, a wynajmujący, mimo otrzymania zawiadomienia, nie uskutecznił tych napraw w czasie odpowiednim, najemca może je uskutecznić na koszt wynajmującego.

Art. 375. § 1. Gdy w czasie wydania rzecz najęta ma wady, sprzeciwiające się umowie albo utrudniające jej używanie lub zmniejszające użyteczność, albo gdy takie wady powstaną później wskutek okoliczności, za które najemca nie odpowiada, wolny on jest przez czas trwania wady od obowiązku płacenia odpowiedniej części czynszu.

§ 2. Gdyby mimo istnienia wady czynsz został w całości zapłacony, najemca może żądać zwrotu w odpowiednim stosunku.

§ 3. Roszczenia o zwrot czynszu, zapłaconego mimo istnienia wady, nie można dochodzić sądownie po upływie sześciu miesięcy od chwili zapłaty, a gdyby zapłata nastąpiła przed okazaniem się wady, od chwili okazania się wady.

Art. 376. § 1. Gdy rzecz najęta ma wady, które czynią przewidziany w umowie użytek niemożliwym, najemca może odstąpić od umowy, jeżeli wady te istniały już przy wydaniu, a gdy powstały później, jeżeli wynajmujący nie usunął ich w odpowiednim czasie, mimo że został o nich zawiadomiony, albo jeżeli usunąć się nie dadzą.

§ 2. Jeżeli wady najętego pomieszczenia są tego rodzaju, że zagrażają zdrowiu najemcy lub jego domowników, może on odstąpić od umowy, chociażby zgóry zrzekł się tego prawa.

Art. 377. Przepisy dwóch artykułów poprzedzających stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy ze względu na prawa osoby trzeciej rzecz najęta zostanie odebrana w całości lub w części, jak również w przypadku, gdy ze względu na te prawa najemca dozna przeszkody w używaniu rzeczy, określonem w umowie.

Art. 378. § 1. Gdy osoba trzecia dochodzi przeciwko najemcy praw do rzeczy najętej, któreby mu mogły przeszkodzić w wykonywaniu uprawnień, wynikających z umowy najmu, powinien on niezwłocznie zawiadomić o tem wynajmującego.

§ 2. Gdy najemca zaniecha tego zawiadomienia, odpowiada względem wynajmującego za wynikłą stąd szkodę.

Art. 379. W przypadku, gdy najemca dozna przeszkody w używaniu rzeczy najętej wskutek samowolnych czynów osób trzecich, nie roszczących sobie żadnego prawa do tej rzeczy, może on, nawet nie zawiadamiając wynajmującego, wystąpić w imieniu własnem przeciwko tym osobom

nietylko o odszkodowanie, lecz również o ochronę zakłóconego lub o przywrócenie utraconego posiadania.

Rozdział III.
Obowiązki najemcy.

Art. 380. § 1. Najemca ma obowiązek przez czas trwania najmu używać rzeczy najętej z należytą starannością, w sposób określony umową, a gdy umowa nie określa sposobu używania, w sposób, odpowiadający przeznaczeniu rzeczy.

§ 2. Jeżeli w czasie najmu okaże się potrzeba napraw, które obciążają wynajmującego, najemca powinien zawiadomić go o tem niezwłocznie, w przeciwnym razie odpowiada za szkodę.

§ 3. Jeżeli przedmiotem najmu jest pomieszczenie, najemca powinien stosować się do porządku domowego, o ile ten nie jest sprzeczny z uprawnieniami, z umowy wynikającemi, nadto zaś powinien liczyć się w miarę możności z potrzebami innych mieszkańców i sąsiadów.

Art. 381. § 1. Bez pozwolenia wynajmującego nie wolno najemcy czynić w rzeczy najętej zmian, któreby naruszały jej substancję.

§ 2. Nie są uważane za zmiany substancji: za-

prowadzenie w pomieszczeniu oświetlenia elektrycznego, gazu, telefonu, radja i innych tego rodzaju urządzeń, jeżeli sposób ich zaprowadzenia nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, chybaby wynajmujący wykazał, że w danych okolicznościach zmiany takie zagrażają bezpieczeństwu nieruchomości. O ile do powyższych urządzeń potrzebne jest współdziałanie wynajmującego, najemca może domagać się tego współdziałania za zwrotem wynikłych stąd kosztów.

Art. 382. Gdy najemca używa rzeczy w sposób niezgodny z jej przeznaczeniem lub umową i mimo upomnienia nie przestaje jej używać w ten sposób, albo gdy zaniedbuje rzecz tak, że jest narażona na znaczne uszkodzenie, wreszcie gdy najemca pomieszczenia wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko obowiązującemu porządkowi domowemu, albo gdy przez nieprzyzwoite zachowanie się wywołuje zgorszenie u innych mieszkańców lub sąsiadów, wynajmujący może odstąpić od umowy i żądać odszkodowania.

Art. 383. § 1. Jeżeli w ciągu trwania najmu pomieszczenia budynek wymaga napraw, których nie można odłożyć aż do ukończenia najmu, najemca winien znosić niedogodności, jakie mu naprawy sprawiają, jednakże ma prawo żądać obni-

żenia czynszu w stosunku do czasu i do części budynku, której używania był pozbawiony.

§ 2. Jeżeli naprawy są tego rodzaju, że w czasie ich wykonywania pomieszczenie jest niezdatne do użytku, określonego w umowie, najemca ma prawo od umowy odstąpić.

Art. 384. § 1. Najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym, a gdy termin nie jest w umowie oznaczony, w terminie zwyczajowo przyjętym.

§ 2. Jeżeli termin płatności nie jest oznaczony ani przez umowę, ani przez zwyczaj, czynsz winien być płacony zgóry, a mianowicie: gdy najem ma trwać nie dłużej niż miesiąc, za cały czas najmu, gdy ma trwać dłużej niż miesiąc, lub gdy umowa była zawarta na czas nieoznaczony — miesięcznie.

Art. 385. § 1. Gdy najemca z własnej winy albo z przyczyn, dotyczących jego osoby, nie może używać rzeczy najętej lub może jej używać tylko w ograniczonym zakresie, obowiązany jest mimo to płacić czynsz, jeżeli wynajmujący gotów był mu wydać albo pozostawić rzecz w stanie zdatnym do umówionego używania.

§ 2. W takim przypadku najemca może potrącić to, co skutkiem nieużywania przez niego rze-

czy wynajmujący oszczędził lub uzyskał przez inne jej użycie.

Art. 386. Celem zabezpieczenia czynszu, zalegającego nie dłużej niż rok, służy wynajmującemu ustawowe prawo zastawu na wniesionych do przedmiotu najmu ruchomościach najemcy i członków jego rodziny, z nim razem mieszkających, o ile ruchomości te nie są zwolnione od zajęcia w drodze egzekucji.

Art. 387. § 1. Ustawowe prawo zastawu wynajmującego wygasa, gdy rzeczy zostaną z przedmiotu najmu wyniesione.

§ 2. Wynajmujący może się sprzeciwić wyniesieniu rzeczy i zatrzymać je na własne niebezpieczeństwo, dopóki zaległy czynsz nie będzie zapłacony albo zabezpieczony.

§ 3. Gdy rzeczy mają być wyniesione skutkiem zarządzenia władzy, wynajmujący zachowuje swoje prawo zastawu, jeżeli w ciągu dni trzech zgłosi je u władzy, która wyniesienie zarządziła.

Art. 388. Wynajmujący może odstąpić od umowy z powodu niepłacenia czynszu przez najemcę, gdy najemca zalega z zapłatą czynszu co najmniej za dwa okresy płatności.

Rozdział IV.

Zakończenie najmu.

Art. 389. § 1. Najem kończy się z upływem czasu, na który był zawarty, jeżeli w umowie nie zastrzeżono, że w razie zaniechania wypowiedzenia na pewien czas przed końcem najmu przedłuża się on na czas oznaczony lub nieoznaczony.

§ 2. Jeżeli czas trwania najmu nie jest oznaczony, zarówno wynajmujący jak i najemca mogą rozwiązać najem przez wypowiedzenie z zachowaniem terminów wypowiedzenia umownych, zwyczajowych, a w ich braku ustawowych.

§ 3. Umowa, zawarta na czas życia wynajmującego lub najemcy, nie może być wypowiedziana przez wynajmującego.

Art. 390. Ustawowe terminy wypowiedzenia najmu są następujące: gdy czynsz jest płatny w odstępach czasu dłuższych niż miesiąc — najem można wypowiedzieć najpóźniej na trzy miesiące naprzód na koniec kwartału kalendarzowego; gdy czynsz jest płatny miesięcznie — na miesiąc naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego; gdy czynsz jest płatny w krótszych odstępach czasu — na trzy dni naprzód; gdy najem jest dzienny — na jeden dzień naprzód.

Art. 391. § 1. Najem nie rozwiązuje się ani

przez śmierć wynajmującego, ani przez śmierć najemcy.

§ 2. W razie śmierci najemcy mieszkania jego małżonek, wstępni, zstępni, przysposobieni i rodzeństwo, mieszkający z nim stale razem aż do chwili jego śmierci, wstępują w umowę najmu. Jednak osoby te mogą wypowiedzieć najem z zachowaniem ustawowych terminów wypowiedzenia.

§ 3. W razie wypowiedzenia najmu przez niektóre z wymienionych osób najem rozwiązuje się względem tych, które wypowiedzenia dokonały.

Art. 392. Osoby, pozostające w służbie państwowej lub samorządowej, mogą w razie przeniesienia służbowego do innej miejscowości rozwiązać umowę najmu mieszkania, zawartą na czas oznaczony, z zachowaniem ustawowych terminów wypowiedzenia.

Art. 393. Gdy po upływie czasu, określonego w umowie albo w wypowiedzeniu, najemca używa nadal rzeczy za wyraźną lub milczącą zgodą wynajmującego, uważa się, że najem został przedłużony na czas nieoznaczony.

Art. 394. § 1. Po zakończeniu najmu najemca lub osoba, której najemca rzecz oddał do bezpłatnego używania lub w podnajem, obowiązani są

zwrócić ją wynajmującemu w stanie niepogorszonym.

§ 2. Jednakże najemca nie odpowiada ani za zużycie, będące następstwem prawidłowego używania, ani za uszkodzenie lub utratę wskutek wypadku.

§ 3. Domniemywa się, iż rzecz była wydana najemcy w stanie dobrym, do użytku zdatnym.

Art. 395. Roszczeń o odszkodowanie z powodu, że rzecz została zwrócona w stanie gorszym niż ten, w jakim była wydana najemcy, nie można dochodzić sądownie po upływie miesięcy sześciu od dnia zwrotu.

Art. 396. Jeżeli najemca rzecz ulepszył, wynajmujący, w braku odmiennej umowy, ma prawo zatrzymać ulepszenia za zapłatą sumy, odpowiadającej ich wartości w chwili zwrotu, lub żądać, aby najemca je usunął.

Art. 397. Po upływie miesięcy sześciu od dnia zwrotu rzeczy najętej najemca nie może dochodzić sądownie roszczeń o zwrot wydatków na naprawy, obciążające wynajmującego, oraz wydatków, poniesionych na ochronę rzeczy od utraty lub uszkodzenia.

Rozdział V.

Odstąpienie używania rzeczy najętej i podnajem.

Art. 398. § 1. Najemca może rzecz najętą oddać w całości lub części osobie trzeciej do bezpłatnego używania albo w podnajem, jeżeli mu tego umowa nie zabrania.

§ 2. Najemca odpowiada za to, że osoba trzecia będzie używała rzeczy najętej zgodnie z jego obowiązkami.

§ 3. Umowa o używanie lub o podnajem rozwiązuje się przez zakończenie stosunku najmu, jeżeli jej rozwiązanie nie nastąpiło wcześniej z innych przyczyn.

Rozdział VI.

Zbycie rzeczy najętej.

Art. 399. § 1. W razie zbycia rzeczy najętej w czasie trwania najmu nabywca wstępuje z mocy samego prawa w stosunek najmu na miejsce zbywcy, może jednak wypowiedzieć najem z zachowaniem terminów ustawowych.

§ 2. Powyższe prawo wypowiedzenia nie służy mu, jeżeli najem był ujawniony w księdze hipotecznej (gruntowej), albo jeżeli w chwili nabycia rzecz była już wydana najemcy, a umowa najmu

była zawarta na piśmie z datą urzędownie zaświadczoną.

Art. 400. § 1. Jeżeli wskutek wypowiedzenia przez nabywcę najemca musi oddać rzecz najętą wcześniej, niż byłby obowiązany stosownie do umowy najmu, może żądać od zbywcy odszkodowania z powodu niewykonania umowy.

§ 2. W przypadku takim najemca powinien niezwłocznie zawiadomić zbywcę o przedwczesnem wypowiedzeniu, w przeciwnym razie zbywca może mu przeciwstawić wszelkie zarzuty, których podniesienie uczyniłoby wypowiedzenie ze strony nabywcy bezskutecznem, a których najemca nie podniósł.

Art. 401. Najemca nie może powoływać się wobec nabywcy na zapłatę czynszu, dokonaną zgóry do rąk zbywcy więcej niż za jeden okres płatności, chyba że zapłata była ujawniona w księdze hipotecznej (gruntowej).

Dział II.

Dzierżawa.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 402. § 1. Przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się dać dzierżawcy

używanie i użytkowanie rzeczy lub prawa majątkowego, w szczególności prawo wytwarzania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony za zapłatą umówionego czynszu.

§ 2. Czynsz może być oznaczony w pieniądzach lub rzeczach zamiennych innego rodzaju, albo w ułamkowej części pożytków.

Art. 403. Przepisy o najmie stosuje się odpowiednio do dzierżawy ze zmianami, wskazanemi w artykułach poniższych.

Art. 404. Umowa dzierżawy zawarta na czas oznaczony, dłuższy niż rok, powinna być pismem stwierdzona.

Art. 405. Dzierżawę, zawartą na czas dłuższy niż lat trzydzieści, uważa się po upływie lat trzydziestu za zawartą na czas nieoznaczony.

Rozdział II.
Obowiązki stron.

Art. 406. Wydzierżawiający wtedy tylko obowiązany jest wydać dzierżawcy inwentarz żywy i martwy, znajdujący się na gruncie, gdy inwentarz ten został również wydzierżawiony.

Art. 407. § 1. Jeżeli dzierżawca obejmuje inwentarz wydzierżawiającego, obowiązany jest

utrzymywać go według zasad prawidłowej gospodarki. Jeżeli obejmuje inwentarz żywy, obowiązany jest utrzymywać poszczególne jego sztuki i zastępować sztuki ubywające w naturalnym toku rzeczy młodemi, uzyskanemi z inwentarza w granicach prawidłowej gospodarki.

§ 2. Poza tym przypadkiem do zastąpienia sztuk, ubywających skutkiem okoliczności, za które dzierżawca nie odpowiada, obowiązany jest wydzierżawiający. Jeżeli nie uczyni tego niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o ubytku, albo gdy porozumienie się z nim spowodowałoby zwłokę, niepożądaną ze względu na prawidłowy tok gospodarki, dzierżawca może uzupełnić braki na rachunek wydzierżawiającego i potrącić ten wydatek z najbliższej raty dzierżawnej.

Art. 408. § 1. Naprawy, połączone ze zwykłem używaniem przedmiotu dzierżawy, w szczególności przy dzierżawie gruntów rolnych naprawy dróg, mostów, ogrodzeń, studzien, budynków mieszkalnych i gospodarczych, obciążają dzierżawcę.

§ 2. Do napraw, obciążających wydzierżawiającego, należy w szczególności odbudowa wydzierżawionych budynków, zniszczonych wsku-

tek wypadku, jeżeli dzierżawca nie może bez nich prowadzić prawidłowej gospodarki.

Art. 409. § 1. Dzierżawca ma obowiązek korzystać z przedmiotu dzierżawy według zasad prawidłowej gospodarki. W szczególności przy dzierżawie gruntów rolnych obowiązany jest utrzymywać odpowiedni inwentarz żywy i martwy, uprawiać i użyźniać ziemię.

§ 2. Bez zezwolenia wydzierżawiającego dzierżawca nie może przedsiębrać takich zmian w zagospodarowaniu przedmiotu dzierżawy, które byłyby niezgodne z jego dotychczasowem przeznaczeniem.

Art. 410. Jeżeli terminy płatności czynszu nie są określone ani przez umowę, ani przez zwyczaj, należy płacić czynsz półrocznie zdołu.

Art. 411. Jeżeli wskutek niezwykłych wypadków, zwłaszcza klęsk żywiołowych, zwyczajny przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, sąd może przy dzierżawie, zawartej na krótki okres czasu, obniżyć odpowiednio czynsz, przypadający za odnośny okres gospodarczy.

Art. 412. Do ruchomości, objętych ustawowem prawem zastawu wydzierżawiającego, należą także, pod warunkami ustalonemi przez od-

powiednie przepisy o najmie, rzeczy, znajdujące się w obrębie przedmiotu dzierżawy i służące do prowadzenia gospodarstwa lub przemysłu, a w szczególności przy dzierżawie gruntów płody oraz inwentarz żywy i martwy.

Rozdział III.
Zakończenie dzierżawy.

Art. 413. W braku odmiennej umowy można wypowiedzieć dzierżawę gruntów rolnych na rok zgóry najpóźniej przed początkiem roku dzierżawnego ze skutkiem na koniec tego roku, inną zaś dzierżawę najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem roku dzierżawnego.

Art. 414. Po zakończeniu dzierżawy dzierżawca powinien, w braku odmiennej umowy, zwrócić przedmiot dzierżawy w takim stanie, jaki odpowiada prawidłowej gospodarce.

Art. 415. § 1. Jeżeli dzierżawca otrzymał inwentarz z obowiązkiem zwrotu według wartości szacunkowej, ustalonej przy rozpoczęciu dzierżawy, obowiązany jest zwrócić inwentarz tego samego rodzaju i tej samej wartości szacunkowej. Ubytek wartości szacunkowej powinien wynagrodzić, gdyby zaś okazała się nadwyżka, może żądać jej zwrotu.

§ 2. Nie odpowiada za ubytek, spowodowany winą wydzierżawiającego lub siłą wyższą.

§ 3. Nie może żądać zwrotu nadwyżki wartości, do której się nie przyczynił.

Art. 416. Dzierżawca gruntów rolnych może żądać zwrotu wydatków na zasiewy, które zgodnie ze swym obowiązkiem pozostawia przy zakończeniu dzierżawy, o ile wbrew zasadom prawidłowej gospodarki nie otrzymał takich zasiewów przy rozpoczęciu dzierżawy, albo gdy dzierżawa kończy się przed upływem roku dzierżawnego, w którym plony z tych zasiewów miały być zebrane.

Art. 417. Jeżeli dzierżawa kończy się przed upływem roku dzierżawnego, dzierżawca obowiązany jest zapłacić czynsz w takim stosunku, w jakim pożytki, które pobrał lub mógł pobrać w czasie trwania dzierżawy w tym roku, pozostają do pożytków z całego roku dzierżawnego.

Rozdział IV.

Odstąpienie używania przedmiotu dzierżawy i poddzierżawa.

Art. 418. § 1. Bez zgody wydzierżawiającego dzierżawca nie ma prawa oddawać przedmiotu

dzierżawy w całości osobie trzeciej do bezpłatnego używania i użytkowania, ani go poddzierżawiać choćby w części.

§ 2. Gdyby to uczynił, wydzierżawiający może od umowy odstąpić i żądać odszkodowania.

TYTUŁ IX.
Użyczenie.

Rozdział I.
Przepis ogólny.

Art. 419. Przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się dać biorącemu bezpłatne używanie rzeczy użyczonej.

Rozdział II.
Obowiązki stron.

Art. 420. Użyczający obowiązany jest wydać biorącemu rzecz użyczoną.

Art. 421. Gdy rzecz użyczona ma takie wady, że może wyrządzić szkodę temu, kto jej używa, użyczający obowiązany jest względem biorącego do naprawienia wynikłej stąd szkody, jeżeli znając wady nie ostrzegł go o nich najpóźniej w chwili wydania.

Art. 422. § 1. Jeżeli w umowie nie określono sposobu używania, biorący może używać rzeczy w sposób odpowiadający jej naturze i przeznaczeniu.

§ 2. Nie wolno mu bez zezwolenia użyczającego oddawać jej do używania innej osobie.

Art. 423. § 1. Biorący do używania obowiązany jest czuwać starannie nad zachowaniem rzeczy w stanie, w jakim ją otrzymał.

§ 2. Nie ma prawa oddawać rzeczy na przechowanie innej osobie, chyba że zmuszają go do tego okoliczności albo upoważnia umowa.

§ 3. W przypadku, gdy mu prawo takie służy, obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie użyczającego, gdzie i u kogo rzecz złożył, i odpowiada wtedy tylko za winę w wyborze tej osoby.

Art. 424. Biorący do używania odpowiada za przypadkową utratę lub uszkodzenie rzeczy, jeżeli używa rzeczy w sposób niezgodny z umową lub z jej naturą i przeznaczeniem, albo gdy, nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony przez okoliczności, odda rzecz innej osobie, a rzecz nie byłaby uległa utracie lub uszkodzeniu, gdyby jej używał w sposób właściwy albo gdyby ją był u siebie zatrzymał.

Art. 425. Biorący do używania ponosi zwykłe koszty utrzymania rzeczy, ma natomiast prawo żądać od użyczającego zwrotu innych nakładów, stosownie do przepisów o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia.

Art. 426. Gdy kilka osób wspólnie wzięło rzecz do używania, odpowiadają solidarnie.

Rozdział III.
Zakończenie użyczenia.

Art. 427. § 1. Jeżeli umowę użyczenia zawarto na czas nieoznaczony, użyczenie kończy się, gdy biorący uczynił z rzeczy użytek, odpowiadający umowie, albo gdy upłynął czas, w którym mógł był uczynić ten użytek.

§ 2. Użyczający może żądać wcześniejszego zwrotu gdy biorący używa rzeczy niezgodnie z umową albo z naturą lub przeznaczeniem rzeczy, gdy ją zaniedbuje, gdy odda ją innej osobie, nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony przez okoliczności, wreszcie gdy rzecz stanie się potrzebna samemu użyczającemu z powodów, nieprzewidzianych w chwili zawarcia umowy.

§ 3. Użyczenie kończy się ze śmiercią biorącego, jeżeli umowa inaczej nie stanowi.

Art. 428. Po zakończeniu użyczenia biorący do używania, jak również osoba, której biorący rzecz oddał, obowiązani są zwrócić rzecz użyczającemu, w stanie niepogorszonym.

Art. 429. Po upływie miesięcy sześciu od dnia zwrotu rzeczy użyczonej nie może użyczający dochodzić sądownie roszczeń o odszkodowanie za uszkodzenie rzeczy, a biorący do używania — roszczeń o zwrot wydatków i nakładów oraz o odszkodowanie.

TYTUŁ X.

Pożyczka.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 430. § 1. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości.

§ 2. Przedmiotem pożyczki mogą być pieniądze lub inne rzeczy zamienne.

Art. 431. Zobowiązanie udzielenia oraz odebranie pożyczki pieniężnej ponad dwieście pięćdziesiąt złotych powinny być pismem stwierdzone.

Rozdział II.

Obowiązki stron.

Art. 432. § 1. Dający pożyczkę może odstąpić od umowy i odmówić wydania przedmiotu po-

życzki, jeżeli zwrot przedmiotu pożyczki jest wątpliwy z powodu złego stanu majątkowego drugiej strony.

§ 2. Prawo to nie służy stronie, która w czasie zawarcia umowy o złym stanie majątkowym drugiej strony wiedziała lub wiedzieć była powinna.

Art. 433. Roszczenie biorącego pożyczkę o wydanie przedmiotu pożyczki przedawnia się z upływem miesięcy sześciu od chwili, gdy dający pożyczkę dopuścił się zwłoki.

Art. 434. § 1. Biorący pożyczkę oprocentowaną obowiązany jest do odebrania przedmiotu pożyczki.

§ 2. Roszczenie dającego pożyczkę o odebranie przedmiotu pożyczki przedawnia się z upływem miesięcy sześciu od chwili, gdy biorący pożyczkę mógł domagać się wydania.

Art. 435. Jeżeli przedmiotem pożyczki są pieniądze, biorący pożyczkę powinien zwrócić taką sumę pieniężną, jaką otrzymał.

Art. 436. Jeżeli przedmiotem pożyczki są rzeczy zamienne, inne niż pieniądze, biorący pożyczkę obowiązany jest zwrócić taką samą ilość rze-

czy tego samego gatunku i jakości, jaką otrzymał.

Art. 437. § 1. Jeżeli według umowy pożyczka ma być zwrócona w równowartości szlachetnego kruszcu lub pieniędzy zagranicznych, przelicza się pożyczkę na odpowiednią ilość kruszcu lub pieniędzy zagranicznych podług kursu z czasu i miejsca wypłaty pożyczki, a biorący pożyczkę obowiązany jest w takim przypadku zapłacić tytułem zwrotu pożyczki kwotę, odpowiadającą wartości, jaką przerachowana w powyższy sposób ilość kruszcu lub pieniędzy zagranicznych przedstawia w pieniądzach krajowych w czasie i miejscu zwrotu pożyczki.

§ 2. Jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki, wierzyciel może żądać zapłaty, według swego wyboru, albo podług kursu kruszcu lub pieniędzy zagranicznych w dniu wymagalności, albo podług kursu w dniu zapłaty.

Art. 438. Jeżeli przedmiotem pożyczki są papiery na okaziciela, a w terminie wymagalności zwrotu pożyczki papierów tych niema już w obrocie, biorący pożyczkę obowiązany jest zapłacić ich wartość w chwili zwrotu, a w razie wycofania ich z obiegu ich wartość według ceny umorzenia.

Art. 439. Jeżeli czas zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę poniżej dwustu pięćdziesięciu złotych w ciągu miesiąca, a pożyczkę powyżej tej sumy — w ciągu trzech miesięcy po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Art. 440. § 1. Jeżeli umowa nie stanowi inaczej, biorący pożyczkę może ją zwrócić w każdej chwili, bez względu na to czy termin oddania był oznaczony czy nieoznaczony.

§ 2. Jeżeli pożyczka była oprocentowana, dłużnik nie może, w braku odmiennej umowy, zwrócić przedmiotu pożyczki przed nadejściem oznaczonego terminu.

TYTUŁ XI.
Umowy o świadczenie usług.

Dział I.
Umowa o pracę.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 441. Przez umowę o pracę pracownik zobowiązuje się do pełnienia dla pracodawcy pracy za wynagrodzeniem.

Art. 442. § 1. Zrzeczenie się zgóry wynagrodzenia za pracę jest nieważne.

§ 2. Jeżeli ani umowa indywidualna, ani układ zbiorowy nie określa rodzaju i rozmiaru pracy albo rodzaju i wysokości wynagrodzenia, można żądać pracy i wynagrodzenia, jakie w danych okolicznościach są ustalone zwyczajem, a w braku zwyczaju jakie uchodzą za odpowiednie.

Art. 443. Umowa o pracę na czas życia pracodawcy lub pracownika albo na okres czasu powyżej lat trzech powinna być pismem stwierdzona.

Art. 444. § 1. Prawo pracownika do wynagrodzenia może być zbyte lub oddane w zastaw tylko w granicach, w których podlega egzekucji.

§ 2. Umową nie można granic tych przekroczyć.

Art. 445. § 1. Układ co do warunków umów indywidualnych o pracę, zawarty między pracodawcą albo prawnie istniejącym związkiem pracodawców z jednej strony a prawnie istniejącym związkiem pracowników z drugiej strony (układ zbiorowy), wiąże, w braku szczególnego przepisu ustawy, tylko strony, które układ zawarły, oraz członków związku, będącego stroną.

§ 2. Układ zbiorowy powinien być pod nieważnością zawarty na piśmie.

§ 3. Gdy czas mocy obowiązującej albo termin wypowiedzenia nie jest w samym układzie zbiorowym oznaczony, każda ze stron może układ wypowiedzieć na miesiąc naprzód.

§ 4. Postanowienia umów indywidualnych, mniej korzystne dla pracowników niż postanowienia układu zbiorowego, są nieważne. Zamiast

nich mają moc odpowiednie postanowienia układu zbiorowego.

Art. 446. Jeżeli dla pewnej kategorji pracowników istnieje lub wydana będzie szczególna ustawa, regulująca stosunek pracy, przepisy działu niniejszego stosuje się jedynie w przedmiotach, ustawą szczególną nie objętych.

Rozdział II.
Obowiązki stron.

Art. 447. Pracownik obowiązany jest pełnić pracę osobiście, jeżeli z umowy lub okoliczności nie wynika nic innego.

Art. 448. § 1. Pracownik powinien pełnić pracę sumiennie i ze starannością, jakiej wymaga rodzaj pracy lub zwyczaj oraz słuszny interes pracodawcy.

§ 2. W tych granicach pracownik powinien stosować się do poleceń pracodawcy, nie sprzeciwiających się umowie, ustawom i dobrym obyczajom. O ile natura stosunku na to pozwala, pracodawca może poruczyć kierownictwo innej osobie.

Art. 449. Pracodawca powinien przyzwoicie obchodzić się z pracownikiem i szanować jego godność osobistą.

Art. 450. Pracodawca obowiązany jest dokonywać wypłaty wynagrodzenia pieniężnego gotówką, w przeciwnym razie odpowiada za powstałą stąd szkodę.

Art. 451. § 1. Terminy płatności wynagrodzenia określa umowa lub zwyczaj.

§ 2. W braku odmiennej umowy lub zwyczaju pracodawca obowiązany jest płacić wynagrodzenie zdołu, a mianowicie: jeżeli w umowie oznaczono wynagrodzenie miesięcznie lub według krótszych okresów czasu — z końcem każdego okresu; jeżeli je oznaczono według dłuższych okresów — z końcem każdego miesiąca kalendarzowego. Wynagrodzenie dniówkowe albo obliczone od godziny i wynagrodzenie akordowe jest płatne z końcem każdego tygodnia.

§ 3. W każdym przypadku wynagrodzenie jest płatne najpóźniej z chwilą zakończenia stosunku pracy.

Art. 452. § 1. Jeżeli według umowy oprócz stałego wynagrodzenia albo zamiast niego należy się pracownikowi udział w zysku pracodawcy (umowa tantjemowa), prowizja albo procenty od obrotu, produkcji, oszczędności lub tym podobne korzyści, pracodawca powinien dać pracownikowi piśmienne obliczenie należności.

§ 2. Pracownikowi, albo zamiast niego mężowi zaufania, którego w braku zgody między stronami wyznacza sąd, pracodawca obowiązany jest umożliwić przejrzenie odpowiednich zapisów w księgach celem sprawdzenia obliczenia. To samo obowiązuje, jeżeli pracodawca nie udzielił pracownikowi obliczenia.

Art. 453. Jeżeli według umowy lub zwyczaju należy się pracownikowi oprócz stałego wynagrodzenia gratyfikacja (świąteczne, bilansowe i t. p.), a wynagrodzenie przypada mu tylko za pewną część roku, należy mu się również stosunkowa część gratyfikacji. To samo obowiązuje w przypadku umowy tantjemowej.

Art. 454. W przypadkach, gdy obliczenie należności z tytułów, określonych w dwóch artykułach poprzedzających, następuje na podstawie bilansu, wynagrodzenie jest płatne bezzwłocznie po ustaleniu bilansu. W innych przypadkach obliczenie i wypłata tych należności powinny nastąpić, w braku odmiennej umowy lub zwyczaju, po upływie każdego miesiąca.

Art. 455. Pracownikowi należy się wynagrodzenie także za pracę niespełnioną, jeżeli był gotów do jej pełnienia a doznał przeszkody z przyczyn, dotyczących pracodawcy.

Art. 456. § 1. Pracownik, który zobowiązał się pełnić pracę przez czas oznaczony lub nieoznaczony za wynagrodzeniem akordowem, może domagać się, aby pracodawca dostarczył mu pracy odpowiedniej co do rodzaju i rozmiarów.

§ 2. W razie niedopełnienia tego obowiązku przez pracodawcę pracownik może żądać stosownego wynagrodzenia za czas, w którym był gotów do pracy.

Art. 457. Pracodawca obowiązany jest do zapłacenia pracownikowi, znajdującemu się w potrzebie, wynagrodzenia przed terminem płatności za pracę już spełnioną, jeżeli może to uczynić bez szkody dla siebie.

Art. 458. § 1. Pracownik, dla którego stosunek pracy stanowi wyłączne lub główne źródło utrzymania, zachowuje prawo do wynagrodzenia, chociażby w pełnieniu pracy doznał bez swej winy przeszkody skutkiem choroby, wypadku, powołania go na ćwiczenia wojskowe albo z innych podobnych ważnych przyczyn.

§ 2. Jeżeli ustawa lub umowa nie zawiera korzystniejszych dla pracownika postanowień, prawo, określone w paragrafie poprzedzającym, służy mu tylko przez okres dwóch tygodni i jedynie

wówczas, gdy stosunek pracy trwał już pół roku przed powstaniem przeszkody.

§ 3. Wynagrodzenie to należy się pracownikowi, choćby stosunek pracy skończył się przed upływem powyższego dwutygodniowego terminu wskutek wypowiedzenia, dokonanego w okresie przeszkody przez pracodawcę, albo wskutek przedwczesnego rozwiązania umowy przez pracodawcę bez winy pracownika.

Art. 459. Jeżeli stosunek pracy trwał mniej niż pół roku, pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia w razie niemożności pełnienia pracy z ważnej przyczyny przez krótki okres czasu.

Art. 460. § 1. Zrzeczenie się zgóry wynagrodzenia, przypadającego za czas przeszkody, jest nieważne.

§ 2. Pracodawca może odliczyć od przypadającego za czas przeszkody wynagrodzenia sumy, które pracownik otrzymał za ten czas z funduszów publicznych, z wyjątkiem sum, otrzymywanych w czasie ćwiczeń wojskowych.

Art. 461. § 1. Pracodawca powinien co do pomieszczeń i narzędzi, jakich dostarcza, poczynić odpowiednie zarządzenia celem zabezpieczenia życia i zdrowia pracownika.

§ 2. Jeżeli zobowiązał się dostarczać pracownikowi mieszkania, noclegu lub żywności, powinien przy tych świadczeniach mieć na względzie zdrowie i przyzwoitość.

§ 3. Umowa nie może zmienić ani ograniczyć obowiązków pracodawcy, przewidzianych w artykule niniejszym.

Art. 462. § 1. Gdy w stosunku pracy, stanowiącym wyłączne lub główne źródło utrzymania pracownika, pracownik przyjęty został przez pracodawcę w poczet domowników, to w razie choroby pracownika, nie spowodowanej przezeń rozmyślnie, pracodawca obowiązany jest zapewnić mu potrzebne utrzymanie i opiekę lekarską oraz konieczne środki lecznicze w ciągu dwóch tygodni, jeżeli stosunek pracy trwał już dwa tygodnie, a w ciągu czterech tygodni, jeżeli stosunek pracy trwał już pół roku.

§ 2. Zrzeczenie się tych praw zgóry jest nieważne.

§ 3. Pracodawca może potrącić wydatki na opiekę lekarską i środki lecznicze z wynagrodzenia pieniężnego, należącego się pracownikowi.

§ 4. Pracodawca nie ma powyższych obowiązków, jeżeli stosunek pracy zawiązany był jedy-

nie na czas przemijającej potrzeby, a nie trwał jeszcze miesiąca.

§ 5. Obowiązki te odpadają również w przypadku, gdy pracownik ma prawo do świadczeń z tytułu ubezpieczenia publiczno-prawnego na przypadek choroby.

Art. 463. § 1. Utrzymanie i opieka lekarska oraz środki lecznicze przez czas choroby należą się pracownikowi, chociażby stosunek pracy skończył się przed upływem okresów trwania obowiązków pracodawcy, wymienionych w artykule poprzedzającym.

§ 2. Jednakże obowiązki te ustają wcześniej wraz z zakończeniem stosunku pracy, jeżeli nastąpiło ono wskutek upływu czasu, na jaki stosunek był zawarty, albo skutkiem wypowiedzenia, dokonanego przed chorobą pracownika, lub skutkiem przedwczesnego rozwiązania umowy przez pracodawcę z ważnych powodów, wyjąwszy chorobę.

Art. 464. Pracownikowi, przyjętemu w poczet domowników, pracodawca obowiązany jest pozostawić odpowiedni czas do wypoczynku i praktyk religijnych.

Art. 465. Pracownikowi, dla którego stosunek pracy stanowi wyłączne lub główne źródło utrzy-

mania, pracodawca po rocznem trwaniu stosunku obowiązany jest corocznie, w terminie przez siebie oznaczonym, udzielić urlopu tygodniowego.

Rozdział III.
Zakończenie stosunku pracy.

Art. 466. § 1. Stosunek pracy, zawarty na czas oznaczony lub do wykonania oznaczonej pracy, kończy się z upływem tego czasu lub z wykonaniem tej pracy.

§ 2. Jeżeli po upływie oznaczonego w umowie czasu pracownik pełni nadal pracę bez sprzeciwu ze strony pracodawcy, należy uważać umowę za przedłużoną na czas nieoznaczony.

Art. 467. § 1. Umowa o pracę, zawarta na próbę, może być w pierwszym miesiącu rozwiązana przez każdą ze stron każdego czasu za tygodniowem wypowiedzeniem.

§ 2. Jeżeli wypowiedzenie nie nastąpi na tydzień przed końcem tego miesięcznego okresu, uważa się umowę za zawartą na czas nieoznaczony.

§ 3. Okres próbny nie może trwać dłużej niż miesiąc; przedłużenie jest niedopuszczalne.

Art. 468. Umowa o pracę, zawarta na czas życia pracodawcy lub pracownika bądź na czas dłuższy niż lat trzy, może być po upływie lat trzech rozwiązana przez pracownika za sześciomiesięcznem wypowiedzeniem.

Art. 469. § 1. Jeżeli czas trwania stosunku pracy nie jest w umowie oznaczony ani nie wynika z rodzaju lub celu pracy, każda ze stron może rozwiązać umowę przez wypowiedzenie.

§ 2. Jeżeli stosunek pracy pracownika umysłowego stanowi wyłączne lub główne źródło jego utrzymania, pracodawca może umowę wypowiedzieć najpóźniej na sześć tygodni naprzód na koniec kwartału kalendarzowego.

§ 3. Jeżeli stosunek pracy trwa już lat dziesięć, pracodawca może wypowiedzieć umowę najpóźniej na sześć miesięcy naprzód na koniec kwartału kalendarzowego.

§ 4. W innych przypadkach termin wypowiedzenia dla obu stron wynosi dwa tygodnie.

§ 5. Terminy wypowiedzenia mogą być oznaczone w umowie z tem ograniczeniem, że termin wypowiedzenia przez pracodawcę nie może być krótszy od terminów, określonych wyżej, oraz że termin wypowiedzenia przez pracownika nie może

być dłuższy niż termin wypowiedzenia przez pracodawcę.

Art. 470. § 1. Z ważnych powodów każda ze stron może odstąpić od umowy o pracę przed upływem umówionego czasu i bez zachowania terminu wypowiedzenia (rozwiązanie przedwczesne).

§ 2. Ważnemi powodami rozwiązania umowy są okoliczności, które sprawiają, że nie można zgodnie z wymaganiami dobrej wiary żądać od strony, aby pozostawała z drugą stroną w stosunku pracy.

§ 3. Rozwiązanie umowy następuje przez zawiadomienie drugiej strony.

§ 4. Prawo rozwiązania umowy z ważnego powodu wygasa, jeżeli strona nie dokonała rozwiązania w ciągu dwóch tygodni od powzięcia wiadomości o istnieniu ważnego powodu.

§ 5. Jeżeli ważne powody rozwiązania mają charakter ciągły lub powtarzający się, termin dwutygodniowy liczy się od chwili, kiedy ustał stan rzeczy, uzasadniający rozwiązanie umowy.

Art. 471. § 1. Gdy pracodawca rozwiązał przedwcześnie umowę o pracę bez ważnego powodu, albo gdy z winy swej dał ważny powód do przedwczesnego rozwiązania umowy przez pracownika, pracownik zachowuje prawo do wyna-

grodzenia za czas, jakiby upłynął do zakończenia stosunku pracy przez nadejście umówionego terminu lub przez należyte wypowiedzenie umowy ze strony pracodawcy, co nie uwłacza prawu do wyższego odszkodowania na zasadach ogólnych.

§ 2. Wynagrodzenie stałe jest płatne odrazu z chwilą rozwiązania umowy.

§ 3. Gdy pracownik rozwiązał przedwcześnie umowę bez ważnego powodu, albo gdy z winy swej dał ważny powód do rozwiązania umowy przez pracodawcę, pracodawca może żądać naprawienia szkody, spowodowanej niewykonaniem umowy; pracownikowi jednak należy się wynagrodzenie za pracę już spełnioną.

Art. 472. Umowa o pracę rozwiązuje się ze śmiercią pracownika.

Art. 473. Pracodawcy i pracownicy nie mogą dochodzić sądownie roszczeń, wynikających z umowy o pracę, po upływie roku od dnia zakończenia stosunku pracy.

Art. 474. § 1. Pracodawca obowiązany jest na żądanie pracownika wydać mu piśmienne świadectwo o czasie i rodzaju pracy oraz zwrócić mu świadectwa i inne dokumenty, jakie ma w swem przechowaniu.

§ 2. W świadectwie nie wolno zamieszczać uwag, któreby mogły utrudnić pracownikowi otrzymanie innego zatrudnienia.

Art. 475. § 1. Jeżeli rodzaj zajęcia przeszkadza pracownikowi w poszukiwaniu innej pracy, pracodawca obowiązany jest po wypowiedzeniu pozostawić pracownikowi na jego żądanie odpowiedni po temu czas, nie uszczuplając wynagrodzenia.

§ 2. Jeżeli czas ten nie jest określony ustawą, oznaczy go inspektor pracy, a w braku tegoż w danej miejscowości, sąd.

Rozdział IV.

Przejście zakładu pracy na inną osobę.

Art. 476. § 1. W razie przejścia przedsiębiorstwa, gospodarstwa rolnego lub innego zakładu pracy na inną osobę, nabywca wstępuje mocą samego prawa w stosunki, wynikające z umów o pracę.

§ 2. Jeżeli przejście nastąpiło na mocy umowy, nabywca odpowiada solidarnie ze zbywcą za zapłatę wynagrodzenia z umów o pracę, w które wstąpił, przypadającego za czas przed zmianą pracodawcy nie więcej jednak niż za rok.

§ 3. W razie przejścia przedsiębiorstwa, gospodarstwa rolnego lub innego zakładu pracy na inną osobę, pracownik może w ciągu miesiąca a w gospodarstwie rolnem w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym się o tem dowiedział, wypowiedzieć umowę z zachowaniem terminów ustawowych, chociażby była zawarta na czas oznaczony.

Rozdział V.
Umowa o naukę.

Art. 477. § 1. W braku szczególnych przepisów ustawy przepisy działu niniejszego stosuje się odpowiednio do umowy, przez którą pracodawca zobowiązuje się przygotować ucznia do praktycznego zawodu w związku z pracą wykonywaną dla pracodawcy.

§ 2. Pracodawca obowiązany jest zatrudniać ucznia w sposób odpowiadający jego przyszłemu zawodowi oraz powinien pozostawić mu odpowiedni czas wolny od pracy do uzupełnienia wykształcenia zawodowego w szkole oraz do wypoczynku i praktyk religijnych.

Dział II.
Umowa o dzieło.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 478. Przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania zamówionego dzieła, zamawiający zaś do zapłaty wynagrodzenia.

Art. 479. Jeżeli nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie, odpowiadające wartości pracy i wydatkom przyjmującego zamówienie.

Rozdział II.
Obowiązki przyjmującego zamówienie.

Art. 480. Jeżeli obowiązek osobistego wykonania lub kierowania wykonaniem dzieła nie wynika z umowy ani z natury świadczenia, przyjmujący zamówienie może poruczyć wykonanie innej osobie pod własną odpowiedzialnością.

Art. 481. Jeżeli nic innego nie wynika z umowy lub ze zwyczaju, przyjmujący zamówienie winien dostarczyć potrzebnych do wykonania

dzieła materjałów, narzędzi i środków pomocniczych.

Art. 482. Jeżeli materjałów dostarcza zamawiający, przyjmujący zamówienie winien użyć ich w odpowiedni sposób i zdać sprawę z zużycia zamawiającemu oraz zwrócić mu niezużytą resztę.

Art. 483. Gdy materjał, dostarczony przez zamawiającego, nie nadaje się do prawidłowego wykonania dzieła, albo gdy istnieją lub zajdą okoliczności, które mogą przeszkodzić należytemu wykonaniu, przyjmujący zamówienie winien o tem niezwłocznie zawiadomić zamawiającego, w przeciwnym razie odpowiada za szkodę.

Art. 484. Jeżeli przyjmujący zamówienie zwleka z rozpoczęciem albo wykończeniem dzieła tak, że nie można przewidywać, iżby zdołał ukończyć je w czasie umówionym, zamawiający może od umowy odstąpić, nie czekając terminu wykonania.

Art. 485. § 1. Gdy w ciągu wykonywania dzieła okaże się, że przyjmujący zamówienie wykonywa je w sposób wadliwy albo przeciwny umowie, zamawiający może go wezwać o zmianę sposobu wykonywania i w miarę potrzeby wyznaczyć mu w tym celu odpowiedni termin, a po bezskutecznym upływie tego terminu odstąpić od

umowy albo powierzyć poprawienie lub dalsze wykonanie innej osobie na koszt i niebezpieczeństwo przyjmującego zamówienie.

§ 2. W razie odstąpienia od umowy lub powierzenia wykonania innej osobie, zamawiający może, jeśli sam dostarczył materjału, żądać wydania materjału albo rozpoczętego dzieła.

Rozdział III.

Rękojmia za wady dzieła.

Art. 486. § 1. Gdy dzieło ma wady, które czynią je niezdatnem do zwykłego użytku, albo które sprzeciwiają się wyraźnej umowie, zamawiający może od umowy odstąpić; w przypadku innych wad zamawiający może żądać obniżenia wynagrodzenia w odpowiednim stosunku.

§ 2. Jeżeli wady dadzą się usunąć, zamawiający może uprzednio zażądać ich usunięcia i w tym celu wyznaczyć przyjmującemu zamówienie odpowiedni termin z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie tego terminu nie przyjmie naprawy.

§ 3. Przyjmujący zamówienie może odmówić naprawy, gdyby była połączona z nadmiernemi kosztami.

Art. 487. Prawa, wymienione w artykule poprzedzającym, nie służą zamawiającemu, jeżeli

wskazówkami swemi wbrew przestrogom przyjmującego zamówienie albo w inny sposób sam spowodował wadliwość dzieła.

Art. 488. O ile z artykułów poprzedzających nie wynika nic innego, do rękojmi za wady fizyczne i prawne dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy umowie sprzedaży z tą zmianą, że roszczeń z tytułu rękojmi za wady budynku nie można dochodzić sądownie po upływie lat pięciu od chwili oddania.

Rozdział IV.

Obowiązki zamawiającego.

Art. 489. § 1. W braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

§ 2. Jeśli dzieło ma być oddawane częściami, a wynagrodzenie obliczono za każdą część zosobna, wynagrodzenie należy się w chwili oddania każdej części.

Art. 490. § 1. Gdy strony zawarły umowę o ryczałtowe wynagrodzenie, przyjmujący zamówienie nie może żądać podwyższenia wynagrodzenia, chociażby w czasie zawarcia umowy nie można było przewidzieć rozmiarów lub kosztu robót.

§ 2. Gdyby jednak skutkiem zmiany stosunków, której nie można było przewidzieć, wykonanie dzieła groziło przyjmującemu zamówienie rażącą stratą, sąd może podwyższyć ryczałt lub rozwiązać umowę, jeżeli uzna to za konieczne zgodnie z wymaganiami dobrej wiary, po rozważeniu interesów stron obu.

Art. 491. § 1. Gdy umowa zawarta była na podstawie kosztorysu, a w toku wykonania zajdzie konieczność znacznego przekroczenia kosztorysu, przyjmujący zamówienie obowiązany jest zawiadomić o tem zamawiającego, w przeciwnym razie traci prawo żądania nadwyżki kosztów.

§ 2. W razie konieczności znacznego przekroczenia kosztorysu zamawiający ma prawo odstąpić od umowy, jednakże obowiązany jest uczynić to bezzwłocznie i w tym przypadku obowiązany jest zapłacić przyjmującemu zamówienie godziwe wynagrodzenie za wykonaną pracę.

Art. 492. Gdy wykonanie dzieła nie dojdzie do skutku, zamawiający nie może odmówić wynagrodzenia, jeśli przyjmujący zamówienie był gotów do wykonania umowy, a doznał przeszkody z przyczyn dotyczących zamawiającego. Jednakże w tym przypadku zamawiający może potrącić to,

co przyjmujący zamówienie oszczędził z powodu zaniechania dzieła.

Art. 493. § 1. Gdy dzieło przed oddaniem ulegnie utracie skutkiem wypadku, przyjmujący zamówienie nie może żądać wynagrodzenia, chybaby zamawiający dopuścił się przedtem zwłoki w odbiorze.

§ 2. Zamawiający może żądać zwrotu wartości dostarczonego przez siebie materjału, jeżeli przyjmujący zamówienie był w zwłoce, a nie dowiedzie, że utrata dzieła byłaby nastąpiła, chociażby oddał dzieło w czasie właściwym.

§ 3. Jeżeli dzieło uległo zniszczeniu skutkiem wadliwości materjału, dostarczonego przez zamawiającego, przyjmujący zamówienie, jeśli zwrócił uwagę zamawiającego na wadliwość materjału, ma prawo żądać godziwego wynagrodzenia za wykonaną pracę.

Art. 494. Jeżeli wykonanie dzieła wymaga spółdziałania zamawiającego, przyjmujący może, gdy zamawiający nie współdziała, wyznaczyć mu odpowiedni termin z zagrożeniem odstąpienia, a po jego bezskutecznym upływie od umowy odstąpić.

Art. 495. Zamawiający obowiązany jest odebrać dzieło, które przyjmujący zamówienie oddaje mu zgodnie ze swem zobowiązaniem.

Rozdział V.

Rozwiązanie umowy.

Art. 496. Dopóki dzieło nie jest skończone, zamawiający może w każdej chwili odstąpić od umowy za zapłatą umówionego wynagrodzenia; może jednak potrącić to, co przyjmujący zamówienie oszczędził z powodu zaniechania dzieła.

Art. 497. § 1. Umowa o dzieło, którego wykonanie zależy od osobistych przymiotów przyjmującego zamówienie, rozwiązuje się skutkiem jego śmierci lub niezdolności do pracy. Przyjmujący zamówienie lub jego spadkobiercy mogą żądać zwrotu ceny przygotowanego materjału i zapłaty części wynagrodzenia, odpowiadającej wykonanej pracy, o ile jedno i drugie ma wartość dla zamawiającego.

§ 2. Jeżeli umrze zamawiający, spadkobiercy jego są nadal umową związani.

Dział III.
Zlecenie.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 498. § 1. Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie.

§ 2. Umowy o świadczenie usług, nieuregulowane jako szczególny rodzaj umowy, podlegają przepisom o zleceniu.

Art. 499. Zlecenie, dotyczące czynności prawnej, obejmuje, w braku odmiennej umowy umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie.

Art. 500. § 1. Jeżeli z umowy lub z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, uważa się, że zlecenie ma być wykonane za wynagrodzeniem.

§ 2. Gdy w umowie nie określono wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie, odpowiadające nakładowi pracy.

Art. 501. § 1. Kto jest ustanowiony przez władzę do spełniania czynności dla drugich, albo kto

zawodowo tem się trudni, powinien, jeżeli nie chce przyjąć zlecenia, zawiadomić o tem niezwłocznie dającego zlecenie.

§ 2. Taki sam obowiązek ciąży na osobie, która dającemu zlecenie oświadczyła gotowość załatwiania czynności pewnego rodzaju.

§ 3. Zaniechanie zawiadomienia pociąga za sobą odpowiedzialność za wynikłą stąd szkodę.

Rozdział II.
Obowiązki stron.

Art. 502. § 1. Przyjmujący zlecenie powinien je wykonać sumiennie i ze starannością, jakiej wymaga rodzaj czynności.

§ 2. Może bez uprzedniej zgody dającego zlecenie odstąpić od wskazanego sposobu wykonania zlecenia, gdy nie ma możności uzyskania tej zgody, a zachodzi uzasadniony powód do przypuszczenia, że dający zlecenie zgodziłby się na zmianę, gdyby wiedział o istniejącym stanie rzeczy.

Art. 503. § 1. Przyjmujący zlecenie ma prawo powierzyć wykonanie zlecenia osobie trzeciej tylko wtedy, gdy wynika to z umowy lub ze zwyczaju, albo gdy go do tego zmuszają okoliczności.

§ 2. W przypadkach takich obowiązany jest donieść natychmiast dającemu zlecenie o osobie i miejscu zamieszkania swego zastępcy i wówczas odpowiada tylko za winę w wyborze zastępcy.

§ 3. Zastępca odpowiedzialny jest za swe czynności również wobec dającego zlecenie.

§ 4. W przypadkach, gdy przyjmujący zlecenie odpowiada za czynności swego zastępcy jak za swe własne czynności, ich odpowiedzialność jest solidarna.

Art. 504. Jeżeli przyjmujący zlecenie powierza jego wykonanie osobie trzeciej, nie będąc do tego uprawniony, odpowiada także za przypadkową utratę lub uszkodzenie rzeczy dającego zlecenie, które w przeciwnym razie nie byłoby nastąpiło.

Art. 505. Kto zobowiązał się wykonać zlecenie bez wynagrodzenia, odpowiada tylko za szkodę, wyrządzoną rozmyślnie lub wskutek braku staranności, jakiej zwykł dokładać we własnych sprawach.

Art. 506. § 1. Przyjmujący zlecenie powinien udzielać dającemu zlecenie potrzebnych wiadomości o przebiegu sprawy, a po wykonaniu zlecenia lub po wcześniejszem rozwiązaniu umowy złożyć mu sprawozdanie.

§ 2. Powinien mu wydać wszystko, co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał, choćby działając w imieniu własnem, w szczególności powinien przelać na niego wierzytelności, jakie nabył we własnem imieniu na jego rachunek.

Art. 507. Przyjmującemu zlecenie nie wolno używać rzeczy i kapitałów dającego zlecenie. Od kapitałów, zatrzymanych ponad potrzebę, powinien płacić dającemu zlecenie odsetki ustawowe.

Art. 508. Dający zlecenie powinien zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki i nakłady, poczynione przez niego celem należytego wykonania zlecenia, wraz z odsetkami ustawowemi od chwili, kiedy wydatki i nakłady były uczynione, oraz zwolnić go od zobowiązań, które przyjmujący zlecenie w powyższym celu zaciągnął w imieniu własnem.

Art. 509. Jeżeli wykonanie zlecenia wymaga wydatków i nakładów, dający zlecenie winien na żądanie przyjmującego udzielić mu odpowiedniej zaliczki.

Art. 510. W przypadku płatnego zlecenia wynagrodzenie należy uiścić, w braku odmiennej umowy, po wykonaniu zlecenia.

Art. 511. Jeżeli kilka osób dało lub przyjęło zlecenie wspólnie, odpowiadają względem drugiej strony solidarnie.

Rozdział III.
Wygaśnięcie zlecenia.

Art. 512. § 1. Dający zlecenie może odwołać je w każdym czasie, powinien jednak w takim przypadku zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki i nakłady, jakie ten poczynił celem należytego wykonania zlecenia; w przypadku płatnego zlecenia obowiązany jest zapłacić mu część wynagrodzenia, odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, oraz jeżeli odwołanie nastąpiło bez ważnego powodu, naprawić wynikłą stąd szkodę.

§ 2. Przyjmującemu zlecenie wolno również w każdym czasie przez wypowiedzenie uchylić się od wykonania zlecenia. Jeżeli jednak zlecenie było płatne, a wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, przyjmujący zlecenie odpowiada za szkodę.

§ 3. Zrzeczenie się zgóry prawa odwołania lub wypowiedzenia z ważnych powodów jest nieważne.

Art. 513. Jeżeli odwołanie lub wypowiedzenie zlecenia nastąpiło w czasie nieodpowiednim, strona odwołująca lub wypowiadająca obowiązana jest naprawić wynikłą stąd szkodę.

Art. 514. W braku odmiennej umowy zlecenie nie wygasa ani wskutek śmierci dającego zlecenie, ani skutkiem okoliczności, że dający zlecenie stał się niezdolnym do działań prawnych; chociażby jednak zlecenie wygasło, przyjmujący zlecenie powinien, o ile z przerwania powierzonych mu czynności mogłaby wyniknąć szkoda, prowadzić te czynności nadal, dopóki spadkobiercy albo przedstawiciel ustawowy dającego zlecenie nie będą mogli zarządzić inaczej.

Art. 515. W braku odmiennej umowy zlecenie wygasa wskutek śmierci przyjmującego zlecenie. Jego spadkobiercy powinni niezwłocznie donieść o jego śmierci dającemu zlecenie i, o ile z przerwania powierzonych przyjmującemu zlecenie czynności mogłaby wyniknąć szkoda, prowadzić te czynności nadal, dopóki dający zlecenie nie będzie mógł zarządzić inaczej.

Art. 516. Jeżeli zlecenie wygasło, uważa się je mimo to za istniejące na korzyść przyjmującego zlecenie aż do chwili, kiedy dowiedział się o wygaśnięciu zlecenia.

Dział IV.
Pośrednictwo.

Art. 517. Kto przyrzeka drugiemu wynagrodzenie za nastręczenie sposobności do zawarcia umowy z inną osobą, albo za pośredniczenie przy zawarciu takiej umowy, obowiązany jest zapłacić wynagrodzenie tylko wtedy, gdy umowa zostanie zawarta wskutek zabiegów pośrednika.

Art. 518. Jeżeli strony nie oznaczyły wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie, określone przez zwyczaj.

Art. 519. § 1. Jeżeli za nastręczenie sposobności do zawarcia umowy o pracę, o najem mieszkania lub o zbycie nieruchomości, albo za pośrednictwo przy zawarciu takich umów umówiono się o wynagrodzenie niewspółmiernie wysokie, sąd na wniosek dłużnika może je obniżyć.

§ 2. Po zapłacie wynagrodzenia obniżenie jest niedopuszczalne.

Art. 520. Pośrednik ma prawo żądać zwrotu wydatków tylko wtedy, gdy prawo takie wynika z umowy.

Art. 521. Pośrednik traci prawo do wynagrodzenia oraz do zwrotu wydatków, jeżeli pośredniczył także na korzyść drugiej strony mimo za-

kazu zawartego w umowie, albo w sposób przeciwny wymaganiom dobrej wiary i zwyczajom uczciwego obrotu.

Art. 522. Przepisy działu niniejszego nie uchybiają odmiennym przepisom o prawach i obowiązkach pośredników i ajentów handlowych i giełdowych oraz zawodowych pośredników pracy.

Dział V.
Przechowanie.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 523. § 1. Przez umowę o przechowanie przechowawca zobowiązuje się czuwać przez czas oznaczony lub nieoznaczony nad zachowaniem w stanie niepogorszonym rzeczy ruchomej, oddanej na przechowanie.

§ 2. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przechowawca zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia, uważa się, że rzecz ma być przechowana za wynagrodzeniem.

Art. 524. W przypadkach płatnego przechowania, jeżeli w umowie nie określono wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie ozna-

czone przez obowiązującą taryfę. W braku taryfy wysokość wynagrodzenia oznaczy sąd z uwzględnieniem zwyczajów miejscowych albo zasad słuszności.

Rozdział II.
Obowiązki stron.

Art. 525. § 1. Przechowawca powinien czuwać nad rzeczą w sposób, do jakiego się zobowiązał, a w braku umowy w tym względzie w sposób, jaki wynika z przyjętego zwyczaju lub z natury przechowywanej rzeczy.

§ 2. Ma prawo i obowiązek zmienić miejsce i sposób przechowania rzeczy, w umowie określone, gdy okaże się to konieczne celem ochrony rzeczy od utraty lub uszkodzenia. Jeżeli uprzednie uzyskanie zgody składającego jest możliwe, przechowawca powinien postarać się o nią przed dokonaniem zmiany.

Art. 526. Jeżeli używanie rzeczy nie jest konieczne do zachowania jej w stanie niepogorszonym, nie wolno przechowawcy używać jej bez pozwolenia składającego.

Art. 527. § 1. Przechowawca nie ma prawa oddawać rzeczy na przechowanie innej osobie, chyba, że go do tego zmuszają okoliczności.

§ 2. W przypadkach, gdy mu prawo takie służy, obowiązany jest donieść niezwłocznie składającemu, gdzie i u kogo rzecz złożył i odpowiada wówczas tylko za winę w wyborze tej osoby.

§ 3. Zastępca w przechowaniu odpowiedzialny jest za swe czynności również względem składającego.

§ 4. W przypadkach, gdy przechowawca odpowiada za czynności swego zastępcy, jak za swe własne czynności, odpowiedzialność ich jest solidarna.

Art. 528. Jeżeli przechowawca przyjął rzecz na przechowanie bez wynagrodzenia, odpowiada tylko za szkodę, wyrządzoną rozmyślnie lub wskutek braku staranności, jakiej zwykł dokładać przy przechowaniu rzeczy własnych.

Art. 529. Jeżeli przechowawca zmieni bezprawnie miejsce lub sposób przechowania rzeczy, albo bez pozwolenia składającego i bez potrzeby używa rzeczy złożonej albo, nie mając do tego prawa, odda ją na przechowanie komu innemu, odpowiada także za przypadkową utratę lub uszkodzenie rzeczy, które w przeciwnym razie nie byłoby nastąpiło.

Art. 530. Składający powinien zwrócić przechowawcy wydatki i nakłady, połączone z należy-

tem przechowaniem rzeczy, wraz z odsetkami ustawowemi od chwili ich uskutecznienia, oraz zwolnić przechowawcę od zobowiązań, które ten zaciągnął w imieniu własnem; powinien udzielić mu na żądanie odpowiedniej zaliczki.

Art. 531. Składający odpowiada za szkodę, jakiej przechowawca doznał skutkiem właściwości rzeczy przechowywanej, chyba że przechowawca w chwili przyjęcia rzeczy wiedział lub wiedzieć był powinien o jej niebezpiecznych właściwościach.

Art. 532. § 1. W przypadkach płatnego przechowania składający powinien, w braku odmiennej umowy, zapłacić przechowawcy wynagrodzenie najpóźniej przy odbiorze rzeczy.

§ 2. Jeżeli odbiór nastąpił przed upływem umówionego terminu, przechowawcy należy się tylko odpowiednia część wynagrodzenia.

Art. 533. Gdy kilka osób wspólnie przyjęło lub oddało rzecz na przechowanie, odpowiadają względem drugiej strony solidarnie.

Rozdział III.
Zakończenie przechowania.

Art. 534. § 1. Składający ma prawo żądać w każdym czasie zwrotu rzeczy, chociażby oznaczono dłuższy czas przechowania.

§ 2. Przechowawca może żądać odebrania rzeczy przed upływem czasu, oznaczonego w umowie, jeżeli zachodzą ważne ku temu powody. Jeżeli czas przechowania nie był oznaczony, albo jeżeli rzecz była przyjęta na przechowanie bez wynagrodzenia, przechowawca może żądać odebrania rzeczy w każdym czasie, byleby jej zwrot nie nastąpił w chwili nieodpowiedniej dla składającego.

Art. 535. Zwrot rzeczy powinien nastąpić w miejscu, gdzie miała być przechowywana.

Art. 536. § 1. Przechowawca powinien zwrócić rzecz składającemu, chociażby osoba trzecia rościła sobie do niej prawo.

§ 2. Jeżeli przechowawca otrzyma sądowy zakaz zwrotu rzeczy składającemu, powinien niezwłocznie zawiadomić go o tem.

Art. 537. Przepisy działu niniejszego nie uchybiają przepisom, dotyczącym depozytu sądowego i przechowania u innych władz publicznych, oraz przepisom prawa o domach składowych.

Dział VI.

Odpowiedzialność i prawo zastawu utrzymujących hotele, zajazdy i podobne zakłady.

Art. 538. § 1. Osoby, utrzymujące zarobkowo hotele, zajazdy i podobne zakłady, odpowiadają za szkody, poniesione przez gości wskutek utraty lub uszkodzenia rzeczy przez nich wniesionych, chybaby udowodniły, że szkodę spowodował sam gość lub osoba, towarzysząca mu albo go odwiedzająca, albo że szkoda wynikła z właściwości samej rzeczy lub skutkiem nieprzewidzianego wypadku, któremu nie można było zapobiec nawet przy dołożeniu najwyższego stopnia staranności.

§ 2. Wyłączenie lub ograniczenie tej odpowiedzialności przez ogłoszenie nie ma skutku prawnego.

Art. 539. Za wniesione uważa się rzeczy, które oddano utrzymującemu zakład lub jego służbie, albo umieszczono w miejscu przez nich wskazanem lub na ten cel przeznaczonem.

Art. 540. § 1. Poszkodowany traci prawo do odszkodowania, jeżeli po otrzymaniu wiadomości o szkodzie nie zawiadomi niezwłocznie utrzymującego zakład.

§ 2. Odszkodowania nie można dochodzić są-

downie po upływie miesięcy sześciu od daty otrzymania wiadomości o szkodzie.

§ 3. Przepisów artykułu niniejszego nie stosuje się, gdy utrzymujący zakład przyjął rzeczy na przechowanie, albo gdy jemu lub jego służbie można poczytać zły zamiar lub rażące niedbalstwo.

Art. 541. Jeżeli ani utrzymującemu zakład, ani jego służbie nie można poczytać złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa, odszkodowanie polega na zapłacie zwykłej wartości rzeczy utraconej, a w przypadku uszkodzenia na zapłacie sumy pieniężnej, potrzebnej do przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego.

Art. 542. W razie utraty lub uszkodzenia kosztowności, pieniędzy, papierów wartościowych lub przedmiotów sztuki, utrzymujący zakład odpowiada za pełną szkodę tylko wtedy, gdy przyjął je na przechowanie, albo gdy można poczytać jemu lub jego służbie zły zamiar lub rażące niedbalstwo. W innych przypadkach odszkodowanie nie może przenosić tysiąca złotych dla każdego z poszkodowanych gości.

Art. 543. Narówni z utrzymującymi hotele, zajazdy i podobne zakłady, odpowiadają przedsiębiorcy zakładów kąpielowych i wagonów sypial-

nych za rzeczy, które goście zazwyczaj z sobą przynoszą.

Art. 544. Celem zabezpieczenia roszczeń, wynikających z goszczenia i żywienia, oraz wydatków, poczynionych na gości, służy utrzymującym hotele, zajazdy i podobne zakłady, narówni z wynajmującymi, ustawowe prawo zastawu na rzeczach, wniesionych przez gości.

Dział VII.
Depozyt nieprawidłowy.

Art. 545. § 1. Jeżeli oddano na przechowanie sumę pieniężną bez zastrzeżenia, że zwrócone być mają te same sztuki pieniędzy, przechowawca ma prawo rozporządzać otrzymaną sumą. Czas i miejsce zwrotu określa się według przepisów o przechowaniu, pozatem stosuje się odpowiednio do takiej umowy przepisy o pożyczce.

§ 2. Jeżeli oddano na przechowanie papiery wartościowe lub rzeczy zamienne inne niż pieniądze, przepisy powyższe stosuje się wówczas, gdy było wyraźnie zastrzeżone, że przechowawca może rozporządzać rzeczami oddanemi na przechowanie i ma zwrócić tylko taką samą ilość rzeczy tego samego gatunku i takiej samej jakości.

TYTUŁ XII.
Spółka.

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 546. Przez umowę spółki spólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów.

Art. 547. § 1. W braku odmiennej umowy wkłady są równe.

§ 2. Wkład spólnika może polegać na wniesieniu do spółki własności lub innych praw, na dozwoleniu używania rzeczy lub praw, albo na wykonywaniu pracy.

§ 3. Domniemywa się, że rzeczy, które spólnik zobowiązał się wnieść do spółki, mają być wniesione na własność.

Art. 548. Rzeczy i prawa, wniesione tytułem wkładu, a także nabyte lub uzyskane dla spółki w jakibądź sposób w czasie jej istnienia, stanowią majątek spółki.

Art. 549. Przez czas trwania spółki żaden ze spólników nie może domagać się podziału majątku spółki.

Art. 550. Umowa spółki powinna być pismem stwierdzona.

Art. 551. § 1. Zmiana postanowień umowy spółki wymaga zgody wszystkich spólników.

§ 2. Nieważne są postanowienia umowy spółki, według których może być dokonana bez zgody wszystkich spólników istotna jej zmiana.

Rozdział II.
Stosunki wewnętrzne spółki.

Art. 552. § 1. Każdy spólnik ma prawo i obowiązek prowadzenia spraw spółki.

§ 2. Każdy spólnik może prowadzić bez uprzedniej uchwały spólników sprawy, nie przekraczające zakresu zwykłych czynności spółki.

§ 3. Jeżeli jednak przed załatwieniem takiej sprawy choćby jeden z pozostałych spólników

sprzeciwi się jej przeprowadzeniu, potrzeba uprzedniej uchwały spólników.

§ 4. Spólnik może bez uchwały spólników wykonać czynność nagłą, której zaniechanie mogłoby wyrządzić spółce niepowetowane straty.

Art. 553. Uchwały spólników zapadają jednomyślnie.

Art. 554. § 1. Prowadzenie spraw spółki może być powierzone jednemu lub kilku spólnikom bądź na mocy umowy spółki, bądź na podstawie późniejszej uchwały. W tym razie pozostali spólnicy są wyłączeni od prowadzenia spraw spółki.

§ 2. Jeżeli prowadzenie spraw spółki powierzono kilku spólnikom, stosuje się co do sposobu prowadzenia spraw przepisy o prowadzeniu spraw przez wszystkich spólników z tą różnicą, że uchwałę wszystkich spólników zastępuje uchwała spólników, którym prowadzenie spraw spółki zostało powierzone.

Art. 555. Prawa i obowiązki spólników, prowadzących sprawy spółki, ocenia się, w stosunku między nimi a spółką, według przepisów o zleceniu, a w przypadkach, gdy spólnik działa imieniem spółki, nie posiadając prawa prowadzenia jej spraw, albo gdy spólnik, uprawniony do prowadzenia spraw, przekracza swą władzę — we-

dług przepisów o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia.

Art. 556. § 1. Jeżeli spółka trwa dłużej niż rok, spólnicy, prowadzący jej sprawy, powinni składać rachunki corocznie.

§ 2. Spólnik, prowadzący sprawy spółki, nie otrzymuje wynagrodzenia za pracę osobistą.

Art. 557. § 1. Prowadzenie spraw spółki może być powierzone na mocy umowy spółki lub uchwały spólników osobom trzecim nawet z wyłączeniem spólników.

§ 2. Odwołanie tego upoważnienia lub jego ograniczenie może nastąpić tylko na mocy uchwały spólników lub przez sąd z ważnych powodów. Ważnym powodem jest w szczególności dopuszczenie się przez prowadzących sprawy spółki ciężkiego naruszenia obowiązków, albo utrata zdolności do dobrego prowadzenia spraw.

Art. 558. § 1. Jeżeli prowadzenie spraw spółki powierzono jednemu lub niektórym ze spólników, z wyłączeniem pozostałych, wówczas odwołanie tego upoważnienia lub jego ograniczenie może nastąpić tylko z ważnych powodów na podstawie uchwały pozostałych spólników, lub przez sąd na żądanie większości spólników.

§ 2. Spólnik może wypowiedzieć powierzone sobie w umowie spółki prowadzenie jej spraw tylko z ważnych powodów. Do wypowiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu zlecenia.

Art. 559. W przypadku, gdy spólnik zobowiązał się wnieść do spółki rzeczy inne niż pieniądze na własność lub do używania, wówczas do jego obowiązku świadczenia, odpowiedzialności z tytułu rękojmi i ponoszenia niebezpieczeństwa stosuje się odpowiednio przepisy jużto o sprzedaży, jużto o najmie.

Art. 560. Spólnik nie jest obowiązany do podwyższenia umówionego wkładu, ani do uzupełnienia wkładu, zmniejszonego wskutek strat.

Art. 561. Spólnik nie może potrącać ze szkodami, za które odpowiada, korzyści, jakich przysporzył spółce w innych sprawach.

Art. 562. Spólnik obowiązany jest powstrzymać się od wszelkiej działalności, sprzecznej z interesami spółki.

Art. 563. § 1. Każdy spólnik ma prawo do równego udziału w zyskach i uczestniczy w stratach w tym samym stosunku, bez względu na rodzaj i wartość wkładu.

§ 2. W umowie spółki można inaczej ustalić stosunek udziału spólników w zyskach i stratach, a nawet zwolnić jednego lub kilku spólników w zupełności od udziału w stratach.

§ 3. Spólnik, który wniósł tytułem wkładu swą pracę, nie uczestniczy w stratach, jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej.

§ 4. Ustalony w umowie stosunek udziału spólników w zyskach odnosi się w razie wątpliwości także do udziału w stratach.

Art. 564. § 1. Spólnik może żądać podziału i wypłaty zysków dopiero po rozwiązaniu spółki.

§ 2. Jeżeli spółkę zawarto na dłuższy okres czasu, spólnicy mogą żądać podziału i wypłaty całości zysków z końcem każdego roku obrachunkowego.

Art. 565. § 1. W stosunku do spółki spólnikowi nie wolno rozporządzać prawami, służącemi mu z tytułu należenia do niej, z wyjątkiem praw do świadczeń w pieniądzach lub innych rzeczach, przypadających mu w czasie trwania spółki jako udział w zyskach, zwrot wydatków, wynagrodzenie za prowadzenie spraw, oraz praw z tytułu podziału majątku po ustąpieniu spólnika lub rozwiązaniu spółki.

§ 2. Jeżeli spólnik przyjmie sobie spólnika lub ustąpi osobie trzeciej w całości lub w części prawa, służące mu z tytułu należenia do spółki, to ani jego spólnik, ani ta osoba trzecia nie zyskują charakteru spólnika w stosunku do spółki, a w szczególności nie mogą zasięgać wiadomości o stanie jej interesów.

Rozdział III.
Stosunek do osób trzecich.

Art. 566. Domniemywa się, że spólnik jest umocowany do reprezentowania spółki w granicach, w których ma prawo prowadzenia jej spraw.

Art. 567. Za zobowiązania spółki względem osób trzecich spólnicy odpowiadają majątkiem spółki bez ograniczenia, osobistym zaś majątkiem według ogólnych przepisów o odpowiedzialności spółdłużników.

Art. 568. Spólnik może odmówić zaspokojenia wierzyciela spółki, dopóki wierzyciel spółki może się zaspokoić przez potrącenie swojej wierzytelności z wierzytelnością, jaka służy spółce przeciwko niemu.

Art. 569. § 1. W czasie trwania spółki spólnik nie może żądać od dłużnika spółki zapłaty przypa-

dającego nań udziału w wierzytelności spółki, ani wierzycielowi osobistemu przedstawiać do potrącenia wierzytelności spółki.

§ 2. Dłużnik spółki nie może przedstawić spółce do potrącenia wierzytelności, jaka mu służy przeciwko jednemu ze spólników.

Rozdział IV.
Ustąpienie spólników ze spółki.

Art. 570. Przestaje się być spólnikiem przez:

1) śmierć;

2) upadłość;

3) pozbawienie lub ograniczenie zdolności do działań prawnych;

4) wypowiedzenie udziału lub wystąpienie ze spółki z ważnych powodów;

5) wyłączenie ze spółki;

6) wypowiedzenie udziału przez osobistego wierzyciela spólnika.

Art. 571. Jeżeli umowa spółki stanowi, że w razie śmierci spólnika spółka ma istnieć nadal z jego spadkobiercami, wówczas wchodzą oni do spółki z mocy prawa; służą im wszystkim wspólnie te prawa, jakie miał zmarły spólnik. Do wy-

konywania tych praw, winni wskazać spółce jedną osobę. Czynności, dokonane przez pozostałych spólników przed takiem wskazaniem, są dla spadkobierców spólnika wiążące.

Art. 572. § 1. Jeżeli spółkę zawarto na czas nieoznaczony, spólnik może wypowiedzieć swój udział na trzy miesiące przed końcem roku obrachunkowego.

§ 2. Z ważnych powodów spólnik może wystąpić ze spółki natychmiast i bez wypowiedzenia, chociażby spółka była zawarta na czas oznaczony. Odmienne postanowienie umowy jest nieważne.

§ 3. Wypowiedzenie lub oświadczenie o wystąpieniu uskutecznia się przez zawiadomienie pozostałych spólników lub osób, umocowanych do reprezentowania spółki.

Art. 573. § 1. Z ważnych powodów spólnik może być wyłączony ze spółki jednomyślną uchwałą pozostałych spólników.

§ 2. Odmienne postanowienie umowy jest nieważne.

Art. 574. § 1. W czasie trwania spółki wierzyciele spólnika mogą uzyskać zajęcie tylko tych praw, służących spólnikowi z tytułu należenia do spółki, któremi spólnikowi wolno w stosunku do niej rozporządzać.

§ 2. Jeżeli w ciągu ostatnich sześciu miesięcy przeprowadzono bezskutecznie egzekucję z ruchomości spólnika, wówczas jego wierzyciel osobisty, który na podstawie prawomocnego tytułu egzekucyjnego uzyskał zajęcie praw, służących spólnikowi na przypadek jego ustąpienia ze spółki lub jej rozwiązania, może wypowiedzieć jego udział w spółce na trzy miesiące przed upływem roku obrachunkowego, nawet gdy spółka była zawarta na czas oznaczony. Jeżeli umowa spółki przewiduje krótszy termin wypowiedzenia, wierzyciel może skorzystać z terminu umownego.

Art. 575. § 1. Ze spólnikiem, ustępującym ze spółki, albo z jego spadkobiercami należy dokonać rozliczenia. W tym celu majątek spółki będzie oszacowany według jego rzeczywistej wartości w chwili ustąpienia spólnika i przypadający spólnikowi udział będzie wypłacony w pieniądzach. Przy ustaleniu wysokości udziału stosuje się odpowiednio przepisy o likwidacji spółki.

§ 2. Rzeczy, oddane spółce przez spólnika tylko do używania, zwraca się w naturze.

§ 3. Jeżeli przy rozliczeniu udział spólnika ustępującego okaże się bierny, spólnik jest obowiązany zapłacić spółce przypadającą nań część niedoboru.

§ 4. Spólnik ustępujący albo jego spadkobiercy uczestniczą w zyskach i stratach ze spraw jeszcze nie zakończonych, nie mają jednak wpływu na ich prowadzenie, a mogą tylko żądać wyjaśnień, rachunków i podziału zysków i strat z końcem każdego roku obrachunkowego.

§ 5. Przepisy powyższe stosuje się również w przypadku, gdy wskutek ustąpienia wszystkich spólników z wyjątkiem jednego spółka ulega rozwiązaniu.

Rozdział V.
Rozwiązanie spółki.

Art. 576. Rozwiązanie spółki następuje:

1) z powodów, przewidzianych w umowie;

2) jeżeli jej cel został osiągnięty lub stał się niemożliwy do osiągnięcia;

3) jeżeli pozostał w niej tylko jeden spólnik wskutek ustąpienia innych;

4) wskutek jednomyślnej uchwały spólników;

5) wskutek wyroku sądowego, orzekającego jej rozwiązanie.

Art. 577. Spółkę uważa się za przedłużoną milcząco na czas nieoznaczony, jeżeli mimo istnienia

powodów rozwiązania, przewidzianych w umowie, prowadzi ona nadal swe czynności za zgodą wszystkich spólników.

Art. 578. § 1. Każdy spólnik może żądać z ważnych powodów rozwiązania spółki przez sąd.

§ 2. Odmienne postanowienie umowy jest nieważne.

Rozdział VI.

Likwidacja spółki.

Art. 579. W razie rozwiązania spółki odbywa się likwidacja jej majątku w sposób, przewidziany w umowie spółki, a w braku umowy co do likwidacji, w sposób wskazany w artykułach poniższych.

Art. 580. Aż do ukończenia likwidacji majątku rozwiązanej spółki uważa się spółkę za istniejącą, o ile cel likwidacji tego wymaga, zarówno w stosunku między spólnikami, jak i wobec osób trzecich.

Art. 581. Prawo prowadzenia spraw spółki, służące spólnikowi z mocy umowy spółki lub późniejszej uchwały, wygasa z chwilą rozwiązania

spółki, uważa się jednak za istniejące na korzyść spólnika aż do chwili, w której o rozwiązaniu spółki się dowiedział.

Art. 582. § 1. Likwidację przeprowadzają wszyscy spólnicy łącznie.

§ 2. Spadkobiercy spólnika winni wskazać spółce do wykonywania ich praw jedną osobę. Czynności, dokonane przez pozostałych spólników przed takiem wskazaniem, są dla spadkobierców spólnika wiążące.

§ 3. Na miejsce spólnika upadłego wchodzi zarządca masy upadłości.

Art. 583. § 1. Spólnicy mogą jednomyślną uchwałą wyznaczyć do przeprowadzenia likwidacji jednego lub kilku likwidatorów w liczbie nieparzystej z pośród siebie lub z poza swego grona.

§ 2. W braku zgody spólników co do osoby likwidatora lub z innych ważnych powodów sąd na wniosek spólnika lub innej osoby interesowanej może ustanowić jednego lub kilku likwidatorów.

Art. 584. Likwidatorowie mogą być odwołani na mocy jednomyślnej uchwały spólników.

Art. 585. § 1. Z ważnych powodów może sąd na wniosek spólnika lub innej osoby interesowanej odwołać likwidatorów.

§ 2. Likwidatorów, ustanowionych przez sąd, tylko sąd może odwołać.

§ 3. Odmienne postanowienia umowy są nieważne.

Art. 586. § 1. Likwidacja ma na celu ukończenie spraw bieżących, wykonanie zobowiązań oraz ściągnięcie wierzytelności i wogóle zrealizowanie masy czynnej. Nowe sprawy można podejmować tylko o tyle, o ile jest to konieczne w celu zakończenia dawnych. Sumy, potrzebne do spłaty długów niewymagalnych lub spornych, składa się do depozytu sądowego.

§ 2. Osoby, przeprowadzające likwidację, załatwiają sprawy, wchodzące w zakres likwidacji, większością głosów.

Art. 587. Domniemywa się, że osoby, przeprowadzające likwidację, są umocowane do reprezentowania spółki w granicach, w których są upoważnione do prowadzenia jej spraw.

Art. 588. § 1. Z pozostałości po zapłaceniu długów spółki i zachowaniu sum, potrzebnych do spłaty należności niezaspokojonych, zwraca się spólnikom przedewszystkiem wkłady, przyczem za wkłady niepieniężne płaci się ich cenę, oznaczoną w umowie spółki, a w braku takiego oznaczenia zwraca się wartość, jaką wkłady miały

w chwili wniesienia. Wartość wkładu pracy osobistej, użytkowania lub używania rzeczy nie ulega zwrotowi.

§ 2. Rzeczy, oddane spółce przez spólników tylko do używania, zwraca się w naturze, według zasad o zwrocie rzeczy najętej.

Art. 589. Przewyżka, pozostała po pokryciu wszystkich długów oraz zwrocie wkładów, dzieli się między spólników według stosunku, w jakim uczestniczą w zyskach.

Art. 590. Ani umowa spółki, ani uchwała spólników nie mogą przewidywać spłaty udziałów poszczególnych spólników poniżej rzeczywistej wartości w chwili ostatecznego ustalenia udziałów.

Art. 591. Gdyby majątek spółki nie wystarczał na spłatę długów i zwrot wkładów, niedobór dzieli się między spólników w stosunku, w jakim uczestniczą w stratach. W przypadku niewypłacalności jednego ze spólników przypadająca nań część niedoboru dzieli się między pozostałych spólników w tym samym stosunku.

TYTUŁ XIII.
Renta i dożywocie.

Dział I.
Renta.

Art. 592. Przez umowę o rentę jedna ze stron zobowiązuje się do oznaczonych świadczeń okresowych w pieniądzach lub innych rzeczach zamiennych na rzecz drugiej strony lub osoby trzeciej.

Art. 593. Jeżeli nie oznaczono inaczej terminów płatności renty, rentę pieniężną należy uiszczać miesięcznie zgóry, renta zaś, polegająca na świadczeniu innych rzeczy zamiennych, jest płatna w terminach, wskazanych przez jej właściwości i cel.

Art. 594. Jeżeli uprawniony dożył dnia płatności renty, płatnej zgóry, należy mu się cała renta, przypadająca za dany okres. Jeżeli renta jest

płatna zdołu, powinna być zapłacona za okres czasu do dnia, w którym obowiązek ustał.

Art. 595. § 1. Jeżeli z umowy lub z natury rzeczy nic innego nie wynika, należy uiszczać rentę aż do śmierci osoby, na której rzecz ustanowioną została (renta dożywotnia).

§ 2. Jeżeli rentę dożywotnią ustanowiono na rzecz kilku osób, a obowiązek płacenia renty ustał względem niektórych z nich, renta, w braku odmiennej umowy, ulega zmniejszeniu w odpowiednim stosunku.

Art. 596. § 1. Do renty, ustanowionej za wynagrodzeniem, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży.

§ 2. Do renty, ustanowionej bez wynagrodzenia, stosuje się odpowiednio przepisy o darowiźnie.

Art. 597. Przepisy działu niniejszego stosuje się, w braku odmiennych przepisów, również do wszelkich rent, powstałych z tytułów innych niż umowne.

Art. 598. Przepisy działu niniejszego nie uchybiają przepisom, dotyczącym ubezpieczenia na życie w zakładach ubezpieczeń.

Dział II.

Umowa o dożywocie.

Art. 599. § 1. Kto wzamian za prawo własności nieruchomości zobowiąże się do dożywotniego utrzymywania zbywcy (dożywocie, wymowa, wymiar) powinien w braku odmiennej umowy przyjąć go do wspólności domowej i dostarczać mu mieszkania, ubrania i żywności, odpowiadających stanowi i dotychczasowej stopie życiowej uprawnionego, a także zapewnić mu pomoc i pielęgnowanie w chorobie oraz postarać się własnym kosztem o pogrzeb, odpowiadający zwyczajom miejscowym.

§ 2. Dożywocie można ustanowić także na rzecz małżonka i innych osób bliskich zbywcy nieruchomości.

§ 3. Obowiązki nabywcy nieruchomości mogą również obejmować spełnienie oznaczonych świadczeń na rzecz innych osób.

Art. 600. Umowa o dożywocie powinna być pod nieważnością zawarta w formie aktu notarjalnego.

Art. 601. Wpis prawa własności nieruchomości na rzecz zobowiązanego z tytułu dożywocia może nastąpić tylko równocześnie z wpisem praw, z umowy o dożywocie wynikających.

Art. 602. Jeżeli nieruchomość została oddana w posiadanie zobowiązanego przed wpisaniem go jako właściciela, obowiązek utrzymywania dożywotnika rozpoczyna się dopiero od dnia wpisu, w przeciwnym zaś razie od objęcia nieruchomości w posiadanie.

Art. 603. Jeżeli dożywocie ustanowiono na rzecz kilku osób, ulega ono, w przypadku śmierci jednej z nich, odpowiedniemu zmniejszeniu.

Art. 604. Zobowiązany z tytułu dożywocia może żądać usług w gospodarstwie od dożywotnika tylko wtedy, gdy to było wyraźnie zastrzeżone w umowie i tylko w miarę sił i zdolności dożywotnika.

Art. 605. § 1. Jeżeli wskutek niedopełnienia obowiązków przez zobowiązanego albo z innych przyczyn wytworzą się między dożywotnikiem a zobowiązanym takie stosunki, że nie można wymagać od stron, aby nadal pozostawały w bezpośredniej ze sobą styczności, sąd, na żądanie którejkolwiek z nich, przyzna dożywotnikowi, wzamian za prawa w umowie określone, odpowiednią rentę dożywotnią.

§ 2. W przypadkach wyjątkowych sąd może, na żądanie zobowiązanego lub dożywotnika, będą-

cego zbywcą nieruchomości, rozwiązać umowę o dożywocie.

Art. 606. Dożywotnik nie może przelać na inną osobę praw, z umowy o dożywocie wynikających.

Art. 607. W przypadku, gdy zobowiązany zbył otrzymaną nieruchomość, dożywotnik może żądać, zamiast świadczeń z umowy wynikających, dożywotniej renty, odpowiadającej wartości jego praw.

Art. 608. § 1. Osoby, względem których dożywotnik ma ustawowy obowiązek alimentacji, mogą żądać uznania umowy o dożywocie za bezskuteczną w stosunku do nich, o ile wskutek zbycia nieruchomości dożywotnik utracił możność dopełnienia tego obowiązku.

§ 2. Powyższe prawo zaskarżenia służy tym osobom bez względu na to, czy dożywotnik miał świadomość ich pokrzywdzenia, oraz bez względu na czas zawarcia umowy o dożywocie.

Art. 609. Przepisów działu niniejszego nie stosuje się do umów z zakładami ubezpieczeń.

TYTUŁ XIV.
Gra i zakład.

Art. 610. § 1. Niedopuszczalne jest sądowe dochodzenie wierzytelności, pochodzących z gry lub zakładu.

§ 2. Wierzytelności te nie mogą również być przedmiotem ugody, uznania ani odnowienia.

Art. 611. Za grę uważa się również umowę o dostawę towarów lub papierów wartościowych, jeżeli według wyraźnej lub domniemanej woli stron rzeczywiste spełnienie wzajemnych świadczeń jest wyłączone, a tylko jedna lub druga ze stron obowiązana jest zapłacić różnicę między umówioną ceną sprzedaży a ceną rynkową w czasie wykonania umowy.

Art. 612. Przepisów powyższych nie stosuje się do gier i losowań, zarządzonych lub zatwierdzonych przez państwo oraz do umów zawieranych na giełdach.

TYTUŁ XV.

Przekaz.

Art. 613. Kto przekazuje drugiemu (odbiorcy przekazu) świadczenie osoby trzeciej (przekazanego), upoważnia tem samem odbiorcę przekazu do przyjęcia, a przekazanego do spełnienia świadczenia na rachunek przekazującego.

Art. 614. § 1. Jeżeli przekazany oświadczy odbiorcy, że przekaz przyjmuje, obowiązany jest względem odbiorcy do spełnienia przekazanego świadczenia i może przeciwstawić odbiorcy tylko te zarzuty, które wynikają z treści przekazu, albo służą mu osobiście przeciwko odbiorcy.

§ 2. Przepisy powyższe stosuje się również w przypadku, gdy odbiorcy wydano przekaz piśmienny, na którym znajduje się już oświadczenie przekazanego, że przekaz przyjmuje.

Art. 615. Prawa odbiorcy przeciwko przekazanemu, wynikające z przyjęcia przekazu, przedawniają się z upływem roku.

Art. 616. Jeżeli przekazany odmawia przyjęcia przekazu lub spełnienia świadczenia, albo jeżeli odbiorca nie chce lub nie może uczynić użytku z przekazu, odbiorca winien niezwłocznie zawiadomić o tem przekazującego.

Art. 617. § 1. Przekazujący może przekaz odwołać, dopóki przekazany nie przyjął go wobec odbiorcy, albo nie spełnił świadczenia.

§ 2. Odwołanie jest dokonane z chwilą, gdy doszło do przekazanego.

§ 3. Przekaz uważa się za odwołany, jeżeli w czasie, w którym odwołanie jest możliwe, ogłoszono upadłość przekazującego.

Art. 618. Przepisy tytułu niniejszego stosuje się również w przypadku, gdy przekaz piśmienny wystawiony został na okaziciela jako odbiorcę. W przypadku takim przekazany może spełnić świadczenie na rachunek przekazującego tylko za zwrotem przekazu.

Art. 619. O ile przekazany jest już dłużnikiem przekazującego co do przekazanego świadczenia, jest on obowiązany względem przekazującego do zadośćuczynienia przekazowi.

Art. 620. § 1. Jeżeli zapomocą przekazu ma być umorzony dług przekazującego względem odbiorcy, który przyjął przekaz, odbiorca obowią-

zany jest wezwać przekazanego do spełnienia świadczenia.

§ 2. Umorzenie długu następuje dopiero przez spełnienie świadczenia, jeżeli nie umówiono się inaczej.

TYTUŁ XVI.

Ugoda.

Art. 621. Przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa co do istniejącego między niemi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić spór istniejący lub powstać mogący lub niepewność co do roszczeń, wynikających ze stosunku prawnego, albo by zapewnić realizację tych roszczeń.

Art. 622. § 1. Z powodu błędu można uchylić się od skutków prawnych ugody tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w czasie zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.

§ 2. To samo dotyczy błędu co do ważności czynności prawnej.

Art. 623. Odnalezienie dowodów co do roszczeń, które były przedmiotem ugody, nie może

pozbawić jej mocy prawnej, jeżeli była zawarta w dobrej wierze.

Art. 624. Jeżeli w ugodzie strony zobowiązały się do przeniesienia prawa, stosuje się przepisy o rękojmi przy sprzedaży.

TYTUŁ XVII.

Poręczenie.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 625. Przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela do wykonania zobowiązania dłużnika w przypadku, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Art. 626. Kto poręczy za dług nieważny z powodu braku zdolności dłużnika do działań prawnych, powinien wykonać zobowiązanie jako dłużnik główny, jeżeli w chwili poręczenia wiedział lub powinien być wiedzieć o braku zdolności dłużnika.

Art. 627. Można poręczyć również za dług przyszły do wysokości zgóry oznaczonej, albo za dług warunkowy.

Art. 628. Bezterminowe poręczenie za dług przyszły może być przed powstaniem długu odwołane w każdym czasie.

Art. 629. Jeżeli kto dał drugiemu zlecenie udzielenia kredytu osobie trzeciej, to zlecenie takie, w braku odmiennej umowy, znaczy tyle, co poręczenie za dług przyszły.

Art. 630. W przypadku, przewidzianym w artykule poprzedzającym, poręczyciel zostaje zwolniony, jeżeli w chwili powstania długu, za który poręczył, wierzyciel wiedział lub wiedzieć był powinien, że położenie dłużnika uległo znacznemu pogorszeniu, a nie otrzymał potwierdzenia zlecenia ze strony poręczyciela.

Art. 631. Zobowiązanie poręczyciela powinno być pismem stwierdzone.

Rozdział II.
Obowiązki poręczyciela.

Art. 632. § 1. O rozciągłości zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdoczesny stan zobowiązania dłużnika.

§ 2. Czynność prawna, zdziałana przez dłużnika z wierzycielem po udzieleniu poręczenia, nie może zwiększyć zobowiązania poręczyciela.

Art. 633. § 1. Jeżeli dłużnik opóźnił się z zapłatą długu, wierzyciel powinien zawiadomić o tem niezwłocznie poręczyciela.

§ 2. Poręczyciel obowiązany jest wykonać zobowiązanie, za które poręczył, w ciągu tygodnia od chwili, gdy wierzyciel zawiadomił go o opóźnieniu dłużnika.

§ 3. W razie spóźnionego zawiadomienia poręczyciel może żądać od wierzyciela naprawienia szkody, jaką wskutek tego poniósł.

§ 4. Jeżeli poręczyciel zobowiązał się jako poręczyciel solidarny lub udzielił poręczenia za wynagrodzeniem, winien on na żądanie wierzyciela wykonać zobowiązanie, za które poręczył, z chwilą gdy stało się wymagalne.

Art. 634. § 1. Jeżeli termin płatności długu nie jest oznaczony, albo gdy płatność długu zależy od wypowiedzenia, poręczyciel może żądać po upływie sześciu miesięcy od chwili poręczenia, a jeżeli poręczył za dług przyszły — od chwili powstania długu, aby wierzyciel wezwał dłużnika o zapłatę, bądź w najbliższym terminie wypowiedzenia dokonał.

§ 2. Jeżeli wierzyciel nie uczyni zadość temu żądaniu, poręczyciel będzie zwolniony od poręczenia.

Art. 635. § 1. Poręczycielowi służą przeciwko wierzycielowi wszystkie zarzuty, jakie mógł podnieść dłużnik.

§ 2. Poręczyciel nie traci prawa podniesienia zarzutów, chociażby dłużnik zrzekł się tego prawa wobec wierzyciela albo roszczenia wierzyciela uznał.

§ 3. W razie śmierci dłużnika poręczyciel nie może powoływać się na ograniczenie odpowiedzialności spadkobiercy, wynikające z prawa spadkowego.

Art. 636. Gdy kilka osób udzieliło poręczenia, odpowiadają zarówno względem wierzyciela, jak i między sobą według przepisów o solidarności.

Art. 637. Zobowiązanie poręczyciela przedawnia się z upływem roku od dnia wymagalności długu, za który poręczył. Przepis ten nie dotyczy poręczyciela, który zobowiązał się odpowiadać jako poręczyciel solidarny lub udzielił poręczenia za wynagrodzeniem.

Rozdział III.

Zwrotne roszczenie.

Art. 638. § 1. O ile poręczyciel zaspokoi wierzyciela, wierzytelność przechodzi na poręczyciela.

§ 2. Dłużnik może przeciwstawić poręczycielowi także te zarzuty, które mu służą przeciwko niemu osobiście.

Art. 639. § 1. Poręczyciel, zapozwany przez wierzyciela, może przypozwać dłużnika.

§ 2. Jeżeli dłużnik nie weźmie udziału w procesie, traci prawo podniesienia przeciwko poręczycielowi zarzutów, które mu służyły przeciwko wierzycielowi, a których poręczyciel nie podniósł z tego powodu, że o nich nie wiedział.

Art. 640. § 1. Poręczyciel powinien niezwłocznie zawiadomić dłużnika o dokonanej przez siebie zapłacie długu, za który poręczył.

§ 2. Gdyby tego nie uczynił, traci prawo żądania od dłużnika zwrotu tego, co zapłacił wierzycielowi, jeżeli dłużnik wykonał tymczasem zobowiązanie.

Art. 641. § 1. Jeżeli poręczenia udzielono z wiedzą dłużnika, dłużnik, wykonywając zobowiązanie, powinien niezwłocznie zawiadomić o tem poręczyciela.

§ 2. Gdyby tego nie uczynił, poręczyciel, który tymczasem zaspokoił wierzyciela, ma prawo żądać od dłużnika zwrotu tego, co zapłacił wierzycielowi.

Rozdział IV.
Obowiązki wierzyciela.

Art. 642. § 1. Jeżeli wierzyciel wyzbył się zabezpieczenia wierzytelności albo środków dowodowych, odpowiada za szkodę, jaką poręczyciel przez to ponosi.

§ 2. Przepis powyższy stosuje się również w przypadku, gdy zabezpieczenie lub środki dowodowe, których się wierzyciel wyzbył, powstały dopiero po udzieleniu poręczenia.

Art. 643. Wierzyciel odpowiada za szkodę, którą poręczycielowi wyrządził przez to, że nie zgłosił swej wierzytelności do masy upadłości dłużnika.

PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 644. Wykonanie kodeksu niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 645. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 października 1933 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 599).

Przepisy wprowadzające kodeks zobowiązań.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. I. Z dniem wejścia w życie kodeksu zobowiązań tracą moc przepisy dotychczas obowiązujących kodeksów cywilnych, ustaw wprowadzających je i ustaw szczególnych, dotyczące przedmiotów, unormowanych w kodeksie zobowiązań, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. II. Pozostają w mocy przepisy ustaw szczególnych:

1) dotyczące przedmiotów, co do których kodeks zobowiązań odwołuje się do przepisów ustawy;

2) dotyczące zdolności zobowiązywania się;

3) dotyczące formy czynności prawnych;

4) uznające za nieważne czynności prawne;

5) dotyczące pełnomocnictw szczególnego rodzaju;

6) nakładające odpowiedzialność za cudze czyny;

7) dotyczące obowiązku naprawienia szkody;

8) przewidujące odpowiedzialność w charakterze spółdłużnika lub poręczyciela;

9) wyłączające dopuszczalność ugód;

10) zabraniające przelewu wierzytelności lub ograniczające skutki przelewu;

11) wyłączające wierzytelności od potrącenia;

12) nakładające na wierzyciela obowiązek przyjmowania spłaty częściowej lub spłaty przed terminem płatności albo nadające wierzycielowi prawo żądania zapłaty przed terminem;

13) upoważniające do złożenia lub nakazujące złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego;

14) wprowadzające szczególne terminy przedawnienia i sposoby przerwania lub zawieszenia przedawnienia oraz szczególne terminy zawite;

15) dotyczące prawa odkupu i pierwokupu;

16) dotyczące wypowiadania i rozwiązywania umów o pracę.

Art. III. Pozostają nadto w mocy ustawy:

1) o sprzedaży na raty;

2) o licytacji dobrowolnej;

3) o ochronie lokatorów i zapewnieniu czasowych mieszkań i pomieszczeń dla zwolnionych robotników rolnych;

4) o wywłaszczeniu;

5) o wykupie gruntów zajętych przez dzierżawców pod budynki;

6) o przerachowaniu zobowiązań, o innych udogodnieniach w stosunkach kredytowych, o zniżeniu oprocentowania i zmianie okresów umorzenia pożyczek długoterminowych, o ulgach w spłacie pożyczek krótkoterminowych, o pożyczkach na odbudowę budynków zniszczonych wskutek działań wojennych;

7) o upadłości, zapobieganiu upadłości oraz o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych;

8) o umorzeniu (amortyzacji) dokumentów;

9) o dopuszczalnej wysokości odsetek umownych i o lichwie pieniężnej oraz o wysokości odsetek ustawowych;

10) o umowie o pracę szczególnych kategoryj pracowników, o pośrednictwie pracy i o ochronie pracy;

11) o załatwianiu zatargów zbiorowych między pewnemi kategorjami pracodawców i pracowników;

12) o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych;

13) o prawie górniczem i o prawie dotyczącem nafty, innych minerałów żywicznych i gazów ziemnych;

14) o ubezpieczeniach;

15) o prawie autorskiem, o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych i o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Art. IV. Pozostają w mocy ustawy dotyczące ustroju rolnego, w szczególności ustawy o scalaniu gruntów, o zniesieniu służebności, o ochronie drobnych dzierżawców rolnych, o wykupie gruntów podlegających ustawie o ochronie drobnych dzierżawców rolnych, o likwidacji stosunków żelarskich na Spiszu, o wykonaniu reformy rolnej, o przymusowym wykupie na cele reformy

rolnej nieruchomości ziemskich osób nieobecnych, o powództwie cywilnem o odszkodowanie z tytułu wynagrodzenia za nieruchomość przymusowo wykupioną lub przejętą na rzecz Państwa, o likwidacji umów dzierżawnych, dotyczących gruntów parcelowanych, o uregulowaniu stanu hipotecznego nieruchomości, oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców, o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne, o rybołówstwie, o łowiectwie, o zagospodarowaniu lasów państwowych oraz ustawa wodna.

Art. V. Pozostają w mocy przepisy z dziedziny prawa handlowego, wekslowego i czekowego.

Art. VI. Przepisy kodeksu zobowiązań nie naruszają postanowień umów międzynarodowych.

Art. VII. Pozostają w mocy dotychczasowe przepisy, dotyczące:

1) sposobu i chwili przejścia prawa własności i innych praw rzeczowych na podstawie zobowiązań;

2) sposobu ujawniania w księgach hipotecznych (gruntowych) prawa odkupu, pierwokupu, najmu i dzierżawy, praw wynikających z umowy spółki i z umowy o dożywocie.

Art. VIII. Aż do wydania ustawy szczególnej o umowie o pracę nauczycieli stosuje się do umów o pracę nauczycieli przepisy kodeksu zobowiązań z następującemi zmianami:

1) Gdy czas trwania stosunku pracy nie jest w umowie oznaczony, pracodawca może wypowiedzieć umowę o pracę nauczycielowi domowemu najpóźniej na trzy miesiące naprzód na koniec kwartału kalendarzowego. Powyższy termin wypowiedzenia stosuje się do nauczyciela zatrudnionego w zakładzie naukowym o tyle tylko, o ile zwyczaj nie ustala korzystniejszego dla nauczyciela terminu wypowiedzenia.

W obu przypadkach stosuje się przepis art. 469 § 5 kodeksu zobowiązań.

2) W razie niemożności pełnienia pracy z ważnej przyczyny nauczyciel zatrudniony w zakładzie naukowym zachowuje prawo do wynagrodzenia. Jeżeli umowa nie zawiera korzystniejszych dla nauczyciela postanowień służy mu prawo do wynagrodzenia przez okres, ustalony zwyczajem, a w braku zwyczaju przez okres trzech miesięcy.

Art. IX. W przypadku, wymienionym w przepisie art. 445 § 3 kodeksu zobowiązań, termin wypowiedzenia układu zbiorowego, zawartego mię-

dzy pracodawcami a pracownikami rolnymi, wynosi trzy miesiące.

Art. X. § 1. Przepisów art. 458, 459 kodeksu zobowiązań nie stosuje się do:

1) pracowników, objętych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324);

2) pracowników umysłowych, objętych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323);

3) pracowników zatrudnionych na statkach morskich oraz robotników portowych w Gdyni.

§ 2. Przepisów artykułów wymienionych co do wynagrodzenia skutkiem choroby i wypadku nie stosuje się ponadto do tych pracowników, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, określonego ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) oraz do pracowników, objętych układami zbiorowemi.

Art. XI. § 1. Pozostają w mocy art. 721 i 722 kodeksu postępowania cywilnego.

§ 2. Uchyla się art. XXVI przepisów wprowa-

dzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

§ 3. Moc obowiązującą art. XIX przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego rozciąga się na obszar całego Państwa.

Art. XII. Art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) otrzymuje brzmienie następujące:

„Skarbowi Państwa służy prawo pierwokupu co do sprzedawanego przez właściciela zabytku ruchomego, bądź nieruchomego".

Art. XIII. Ustawą w rozumieniu kodeksu zobowiązań i niniejszych przepisów wprowadzających jest każdy przepis obowiązujący.

Art. XIV. Jeżeli dotychczasowe przepisy, utrzymane w mocy, powołują się na uchylone przepisy kodeksów cywilnych lub ustaw szczególnych, bądź też ogólnie odsyłają do przepisów prawa cywilnego, dotyczących przedmiotów, unormowanych w kodeksie zobowiązań, stosuje się odpowiedni przepis tego kodeksu.

Art. XV. Przedstawicielem ustawowym osoby, ograniczonej w zdolności do działań prawnych, jest w rozumieniu kodeksu zobowiązań również kurator i doradca.

Rozdział II.

Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu Napoleona.

Art. XVI. § 1. Uchyla się w tytule II księgi trzeciej kodeksu Napoleona art. 894, oraz dział IV o darowiznach między żyjącymi, czyli art. 931 — 966, z wyjątkiem art. 935, 937, 938, 942, 943, które nadal pozostają w mocy.

§ 2. Uchyla się tytuły III, IV oraz VI—XVI księgi trzeciej kodeksu Napoleona, czyli art. 1101 — 1386, 1582 — 2070, z wyjątkiem art. 1123, 1124, 1125 ustęp 1, 1138, 1141, 1166, 1251 p. 4, 1304 — 1312, 1314, 1340, 1583, 1595, 1686 — 1688, 1696 — 1698, które nadal pozostają w mocy.

Art. XVII. Art. 900 kodeksu Napoleona otrzymuje brzmienie następujące:

„W każdem rozporządzeniu testamentowem warunki niemożliwe, przeciwne prawu lub moralności poczytuje się za nienapisane".

Art. XVIII. Przepisy tytułu XX księgi trzeciej kodeksu Napoleona o przedawnieniu oraz art. 1304 tegoż kodeksu tracą moc w zastosowaniu do zobowiązań.

Art. XIX. § 1. Powództwo o nieważność lub o zerwanie umów, zdziałanych przez małoletnich

i ubezwłasnowolnionych, przedawnia się z upływem lat dziesięciu.

§ 2. Bieg przedawnienia rozpoczyna się względem umów, zdziałanych przez małoletnich, od dnia pełnoletności, a względem umów, zdziałanych przez ubezwłasnowolnionych, od dnia zniesienia ubezwłasnowolnienia.

Art. XX. Prawo zastawu, przewidziane w art. 386, 412 i 544 kodeksu zobowiązań, wstępuje na miejsce przywileju z art. 7 punkty 2 i 6 prawa o przywilejach i hipotekach z r. 1825 i poczytuje się za przywilej. Tak samo poczytuje się za przywilej na szczególnej ruchomości (art. 7 prawa o przywilejach i hipotekach z r. 1825) prawo zastawu, przewidziane w art. 141 kodeksu zobowiązań; podlega ono co do pierwszeństwa przepisom art. 8 prawa o przywilejach i hipotekach.

Art. XXI. Art. 602 kodeksu zobowiązań nie stosuje się aż do czasu wydania jednolitego prawa hipotecznego.

Rozdział III.

Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu cywilnego austrjackiego.

Art. XXII. § 1. Uchyla się z oddziału pierwszego części drugiej kodeksu cywilnego austrjackiego §§ 343 i 471.

§ 2. Uchyla się oddział drugi części drugiej oraz rozdziały I — III części trzeciej kodeksu cywilnego austrjackiego, czyli §§ 859 — 1450, z wyjątkiem §§ 951, 952, 956, 1024, 1217 — 1266, 1278 — 1283, 1288 — 1292, 1368 — 1374, 1382, 1443 i 1466, które nadal pozostają w mocy.

§ 3. Uchyla się §§ 131, 151 i 187 noweli III do kodeksu cywilnego austrjackiego (rozporządzenie cesarskie z dnia 19 marca 1916, Dz. u. p. austr. Nr. 69), jako też wszystkie przepisy tej noweli, odnoszące się do uchylonych obecnie przepisów kodeksu cywilnego austrjackiego.

Art. XXIII. Przepisy rozdziału IV części trzeciej kodeksu cywilnego austrjackiego o przedawnieniu i zasiedzeniu tracą moc w zastosowaniu do zobowiązań.

Art. XXIV. § 1. Uchyla się rozporządzenie cesarskie z dnia 12 października 1914 o lichwie (Dz. u. p. austr. Nr. 275).

§ 2. Uchyla się ordynację o zaskarżaniu czynności prawnych (zaczepną), wydaną rozporządzeniem cesarskiem z dnia 10 grudnia 1914 (Dz. u. p. austr. Nr. 337) z wyjątkiem § 20.

§ 3. Z ordynacji konkursowej, wydanej tem samem rozporządzeniem cesarskiem, uchyla się §§ 9, 28, 29, 32, 34, 35, 36, 38, 39 ust. 2 i 3, § 40 i 42,

oraz z ordynacji układowej, wydanej tem samem rozporządzeniem cesarskiem, uchyla się § 9; zamiast uchylonych przepisów stosuje się przepisy kodeksu zobowiązań.

Art. XXV. Uchyla się:

1) art. XI p. 1 ustawy zaprowadzającej austr. procedurę cywilną z dnia 1 sierpnia 1895 (Dz. u. p. austr. Nr. 112) oraz §§ 560, 568 i 569 austr. procedury cywilnej z 1 sierpnia 1895 (Dz. u. p. austr. Nr. 113), utrzymane w mocy przez art. XXV przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;

2) rozporządzenie austrjackiego ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21 lipca 1858 o przedawnieniu pretensyj, ustalonych wyrokiem, ugodą lub umową, będącą tytułem egzekucyjnym (Dz. u. p. austr. Nr. 105);

3) dekret kancelarji nadwornej z dnia 10 kwietnia 1839 o przedawnieniu roszczeń czeladzi o wynagrodzenie (Zb. u. sąd. Nr. 355);

4) § 13 ustawy z dnia 1 kwietnia 1875 o organizacji giełd (Dz. u. p. austr. Nr. 67), utrzymany w mocy przez § 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 23, poz. 209);

5) dekrety nadworne z dnia 10 kwietnia 1837 (Zb. u. sąd. Nr. 189) i z dnia 5 listopada 1819 (Zb. u. sąd. Nr. 1621).

Art. XXVI. Aż do wydania rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, przewidzianego w art. 332 i 333 kodeksu zobowiązań, pozostają w mocy przepisy rozporządzenia austrjackiego Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa z dnia 10 listopada 1916 w sprawie okresów domniemania przy wadach zwierząt (Dz. u. p. austr. Nr. 384).

Rozdział IV.

Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu cywilnego niemieckiego.

Art. XXVII. § 1. Uchyla się z księgi pierwszej kodeksu cywilnego niemieckiego § 105 ustęp 2, 116 — 118, 125 — 134, 138 — 141, 145 — 155, 157 — 175, 177 — 180, 182 — 193, 227 — 231. Na miejsce przepisów, zawartych w tych paragrafach, wchodzą odpowiednie przepisy kodeksu zobowiązań.

§ 2. Przepisy §§ 119 — 124, 142 — 144, 181, 194 — 225 kodeksu cywilnego niemieckiego tracą moc w zastosowaniu do zobowiązań.

§ 3. Uchyla się księgę drugą kodeksu cywilnego niemieckiego, czyli §§ 241 — 853, z wyjątkiem §§ 313, 411, 456 — 458, 741 — 758, 794 ustęp 1, 797 zdanie drugie, 799, 800, 809 — 811, 828, 839 i 841, które nadal pozostają w mocy.

§ 4. Uchyla się z księgi trzeciej kodeksu cywilnego niemieckiego § 908.

Art. XXVIII. § 312 ustęp 2 kodeksu cywilnego niemieckiego otrzymuje brzmienie następujące:

„Umowa, jaką zawierają między sobą przyszli spadkobiercy ustawowi o ustawową część spadku lub o zachowek jednego z nich, powinna być pod nieważnością zawarta w formie aktu notarjalnego".

Art. XXIX. Pozostają w mocy dotychczasowe przepisy, określające odpowiedzialność Skarbu Państwa za urzędnika w przypadkach, przewidzianych w § 839 kodeksu cywilnego niemieckiego.

Art. XXX. Z pruskiej ustawy wykonawczej do niemieckiego kodeksu cywilnego z dnia 20 września 1899 (Zbiór ustaw prusk. str. 177) uchyla się art. 10, 14, 15 §§ 2 — 10 oraz art. 88.

Art. XXXI. Uchyla się ustawę o zaskarżaniu działań prawnych dłużnika poza postępowaniem upadłościowem z dnia 21 lipca 1879 (Dz. u. Rzeszy,

1879 r., str. 277) wraz ze zmianami, zawartemi w ustawie wprowadzającej ustawę w przedmiocie zmiany postępowania upadłościowego z dnia 17 maja 1898 (Dz. u. Rzeszy, 1898 r., str. 248), w redakcji obwieszczenia Kanclerza Rzeszy z dnia 20 maja 1898 (Dz. u. Rzeszy, 1898 r., str. 709), z wyjątkiem § 13, który utrzymuje się w mocy.

Art. XXXII. W art. LIII przepisów wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem skreśla się przytoczone w tymże artykule §§ 274 ust. 2, 322 ust. 3, 771 i 772 kodeksu cywilnego.

Art. XXXIII. Aż do wydania rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, przewidzianego w art. 332 i 333 kodeksu zobowiązań, pozostają w mocy przepisy rozporządzenia cesarskiego z dnia 27 marca 1899 o wadach głównych i okresach rękojmi w handlu bydłem (Dz. u. Rzeszy, 1899 r., str. 219).

Art. XXXIV. Aż do czasu wejścia w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 334) w brzmieniu

ustawy z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 228) zawiesza się moc obowiązującą art. 465 kodeksu zobowiązań na tym obszarze.

Rozdział V.

Przepisy szczególne dla obszaru mocy obowiązującej tomu X cz. 1 Zwodu Praw.

Art. XXXV. § 1. W tomie X cz. 1 Zwodu Praw uchyla się w szczególności:

a) z księgi drugiej art. 568 — 572, 574, 644 — 681, 684 — 689, 700 — 703, 710, 909, 917, 919;

b) z księgi trzeciej art. 973 — 977, uw. 2 do 1259, 1379, 1380, 1384, 1385, 1389, 1425 — 1428, 1464 — 1467, 1511, 1513 — 1521.

§ 2. Uchyla się księgę czwartą tomu X cz. 1 Zwodu Praw, czyli art. 1528 — 2334, z wyjątkiem art. 1554, 1587, 1627 — 1653, 1663 — 1678, 1705[1] z załącznikiem, 1711, 1712, 2199.

Art. XXXVI. Pozostaje w mocy rozporządzenie Komisarza Naczelnego Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego z dnia 19 maja 1920 r. w przedmiocie uchylenia ograniczeń w rozporządzaniu dobrami nieruchomemi z tytułu ich charakteru rodowego (Dz. Urz. Z. W. i F. P. Nr. 10, poz. 136).

Art. XXXVII. Do czasu wejścia w życie rozporządzeń Rady Ministrów, przewidzianych art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1933 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 127), pozostają w mocy z tomu X cz. 1 Zwodu Praw: art. 1563, 1576 i 1588, oraz ustawa o przedsiębiorstwach i dostawach dla Skarbu, wyd. r. 1900 i kontyn. r. 1912 i 1913.

Art. XXXVIII. Przepisy o przedawnieniu, zawarte w tomie X cz. 1 Zwodu Praw, tracą moc w zastosowaniu do zobowiązań.

Rozdział VI.
Przepisy przejściowe.

Art. XXXIX. Do zobowiązań, które powstały przed wejściem w życie kodeksu zobowiązań, stosuje się nadal prawo dotychczasowe, jeżeli przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. XL. § 1. Do zobowiązań, które powstały przed wejściem w życie kodeksu zobowiązań, stosuje się przepisy tego kodeksu, jeżeli chodzi o ocenę skutków prawnych zdarzeń, zaszłych po wejściu w życie kodeksu, a nie związanych z istotą stosunku prawnego.

§ 2. W szczególności do tych zobowiązań stosuje się przepisy kodeksu zobowiązań o przejściu praw i obowiązków, o odnowieniu, o potrąceniu, o skutkach niemożliwości świadczenia, o wygaśnięciu lub zmianie zobowiązań ze względu na nadzwyczajne wypadki, jeżeli zdarzenie, powodujące tego rodzaju skutki, nastąpiło po wejściu w życie kodeksu zobowiązań.

§ 3. Przepisy nowego kodeksu o skutkach niewykonania zobowiązań i o zwłoce wierzyciela stosuje się do zobowiązań, powstałych przed wejściem w życie kodeksu, jeżeli niewykonanie zobowiązania lub zwłoka wierzyciela nastąpiły po wejściu w życie tego kodeksu.

Art. XLI. Na obszarach mocy obowiązującej kodeksu cywilnego austrjackiego i kodeksu cywilnego niemieckiego do zobowiązań, które powstały przed wejściem w życie kodeksu zobowiązań, nie stosuje się przepisów, zawartych w artykułach 111 i 223 tego kodeksu.

Art. XLII. Przepisy kodeksu zobowiązań stosuje się do istniejących już zobowiązań:

1) z umów najmu, dzierżawy i o pracę po upływie roku od wejścia w życie kodeksu;

2) z umów spółki, jeżeli spółkę po wejściu w życie kodeksu wyraźnie lub milcząco przedłu-

żono, albo jeżeli spólnicy jednomyślną uchwałą oświadczą, że pragną, aby ich stosunek podlegał odtąd kodeksowi zobowiązań, — począwszy od dnia przedłużenia spółki lub powzięcia uchwały.

Art. XLIII. Do zobowiązań, powstałych przed wejściem w życie kodeksu zobowiązań, a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nie przedawnionych, stosuje się przepisy tego kodeksu o przedawnieniu, jednak z następującemi ograniczeniami:

1) początek, zawieszenie i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowego prawa, o ile chodzi o czas przed wejściem w życie kodeksu zobowiązań;

2) jeżeli termin przedawnienia według kodeksu zobowiązań jest krótszy, niż według dotychczasowego prawa, bieg przedawnienia rozpoczyna się z chwilą wejścia w życie kodeksu; jeżeli jednak przedawnienie, rozpoczęte przed wejściem w życie kodeksu, nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu przedawnienia, określonego w prawie dotychczasowem, wcześniej, przedawnienie następuje z tym wcześniejszym terminem.

Art. XLIV. Przepisy artykułu poprzedzającego stosuje się odpowiednio do terminów ustawowych, nie będących terminami przedawnienia.

Art. XLV. Prawo odkupu, zastrzeżone zgodnie z dotychczas obowiązującem ustawodawstwem na czas dłuższy, niż to jest dopuszczalne według kodeksu zobowiązań, pozostaje w mocy aż do upływu umówionego czasu trwania.

Art. XLVI. W razie wątpliwości, czy ma być stosowane prawo dotychczasowe, czy też kodeks zobowiązań, stosuje się kodeks zobowiązań.

Rozdział VII.

Zmiany w przepisach o opłatach stemplowych.

Art. XLVII. W ustawie z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 90 po słowach „z wyjątkiem dokumentów przewozowych (art. 92 i 93)“ umieszcza się słowa „oraz pism, stwierdzających umowę o przechowanie (art. 95) lub depozyt nieprawidłowy (art. 118)“.

2) W art. 91 po p. 5 dodaje się ustęp:

„Przez umowę w p. 1) wymienioną rozumie się umowę, na mocy której pracownik podlega w czasie wykonywania umowy stałemu nadzorowi i kierownictwu służbodawcy“.

3) Nagłówek rozdziału siedemnastego otrzymuje brzmienie: „Pisma, stwierdzające umowę o przechowanie".

4) W art. 95 słowa: „przyjęcie na skład" zastępuje się słowem: „przechowanie".

5) W art. 105 ustęp pierwszy uzupełnia się zdaniem drugiem:
„Za kapitał zakładowy w rozumieniu artykułu niniejszego uważa się wkłady spólników z wyjątkiem polegających na wykonywaniu pracy, a co do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością również dopłaty".

6) W art. 115 w ustępach 1 i 2 wyrazy: „udzielenie pożyczki" zastępuje się wyrazem: „pożyczkę".

7) W art. 116 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie następujące: ...„Opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zobowiązania podlegają obligi, stwierdzające pożyczkę, jeżeli daje ją gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa lub instytucja drobnego kredytu".

8) W art. 120 p. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3) obligi, stwierdzające pożyczkę w listach zastawnych lub obligacjach fundowanych, jeżeli

pożyczkę daje instytucja emitująca te listy lub obligacje;".

9) W art. 120 p. 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„6) Obligi, zawierające zobowiązanie do zwrotu stypendjum zwrotnego lub pożyczki bezprocentowej w myśl ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendjach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 207);".

10) W art. 120 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące:

„Minister Skarbu może zwolnić od opłat obligi, stwierdzające pożyczkę pod zastaw przedmiotów już używanych, jeżeli pożyczkę daje zakład zastawniczy, na zysk nieobliczony, jak również stwierdzające pożyczkę nieoprocentowaną, jeżeli ją daje zrzeszenie, którego działalność nie jest obliczona na zysk".

Art. XLVIII. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339) ustęp ostatni art. 28 otrzymuje brzmienie następujące:

„Obligi, stwierdzające pożyczkę, którą daje

komunalna kasa oszczędności, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zobowiązania".

Rozdział VIII.
Przepisy końcowe.

Art. XLIX. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. L. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

SKOROWIDZ.

Liczby arabskie oznaczają: artykuły tekstu Kodeksu Zobowiązań.

Liczby rzymskie oznaczają: artykuły Przepisów Wprowadzających Kodeks Zobowiązań.

A.

Akt
notarjalny 114, 178, 358, 600, XXVIII.
prawny ukrywający się poza oświadczeniem pozornem 34.

Amortyzacja
dokumentów III.

Autorskie
prawo 106, III.

B.

Bezskuteczność
umowy 59.

Błąd 37, 38, 39,
co do pobudki 39,
co do treści oświadczenia 37,
istotny 37, 39,
przy ugodzie 622,
w oświadczeniu woli 43, 44,

C.

Cel
likwidacji spółki 586,
niegodziwy 131,
reformy rolnej IV,
spółki 576,
umowy 55.

Cena
giełdowa 296,
kupna 337,
odkupu 341,
rynkowa 160, 296.
ustalenie 296.

Czas
najmu 380,
właściwy 64,
wykonania zobowiązania 192, 193, 194,
zawarcia umowy 70.

Czyn
bezprawny 153,
niedozwolony 218,
nierządny 165,
powstanie zobowiązań 1,
zabroniony i przeciwny dobrym obyczajom 132,
za cudzy — odpowiedzialność II.

Czynności prawne
nieważne II.
patrz także pod „forma".

Czynsz
dzierżawy 402,

Czynsz
najmu 370, 372,
roszczenie o zwrot 375,
zabezpieczenie 386.

D.

Darowizna 354—369,
czynienie 95,
odwołanie 364—369,
przedmiot 356, 363,
unieważnienie 369.

Depozyt
nieprawidłowy 545,
sądowy 5, 220,
sądowy — złożenie przedmiotu świadczenia 228, 232—234, II.

Dług
dobrowolne zwolnienie 270,
nieważny 626,
przyszły 627,
solidarny 8,
umorzenie przy przekazie 620,
warunkowy 627.

Dłużnik
czynność za szkodę wierzyciela 288,
niewypłacalny 201,
prawo pokwitowania od wierzyciela 220,
solidarny 4, 11, 13—18,
spółki 569,
zawiadomienie o przelewie 173,
zwłoka 19, 211.

Dobre obyczaje 49,

Dobra wiara 48, 107, 189.

Dobrowolna

licytacja III,
z długu zwolnienie 270.

Dokument

na okaziciela 225—230,
nieważny 226,
stwierdzający zobowiązanie 223,
umorzony 229, III.

Domniemanie formy 109,

przy wadach zwierząt 334, XXVI.

Dom składowy 537.

Dopuszczalność ugód II.

Dożywocie 599—609,

forma aktu notarjalnego 600,
na rzecz kilku osób 603,
na rzecz małżonka 599,
prawo z umowy VII,
umowa 599, 600,
umowy rozwiązane 605.

Dzieło

rozwiązanie umowy 496,
umowa 478,
utrata 493,
wady 486,
wykonanie 483,
zniszczenie 493.

Dzierżawa 402—418,
czynsz 402,
odstąpienie używania 418,
przedmiot 409,
wypowiedzenie 413,
zakończenie 413—417,
zawarcie umowy 402—404, XLII.

E.

Egzekucja 574,
sądowe prawo postępowania XI, XXXII.

F.

Forma
aktu notarjalnego 114, 358, 600, XXVIII,
czynności prawnych II,
notarjalna 178, 293,
oświadczenie woli 109,
pisemna 43, 96, 110, 111, 172, 187, 223, 233, 250, 431, 450 550, 631,
pokwitowania 220,
układu zbiorowego 445,
umowy dzierżawy 404,
umowy najmu 371, 399,
umowy o pracę 443.

G.

Górnicze prawo III.

Gra
istota 611,
losowanie przez Państwo zatwierdzone 612,

Gra
niedopuszczalne sądowe dochodzenie wierzytelności 610.

Groźba
bezprawna 41,
w oświadczeniu woli 43.

Grunt
księgi 299, 399, VII,
scalanie IV,
wykup III, IV.

H.

Hipoteczne patrz „Księgi gruntowe".

I.

Inwentarz
martwy 406—407,
żywy 406—407.

K.

Konkurencja
zwalczanie nieuczciwej III.

Księgi gruntowe 299, 399, VII.

Kupno
utrata prawa z tytułu rękojmi 324.

L.

Lekkomyślność 42.

Licytacja
dobrowolna III

Likwidacja
cel 586

Likwidacja
spółki 579—591,
stosunków żelarskich IV,
umów dzierżawnych IV,

Lokatorów ochrona III.

M.

Międzynarodowe
umowy VI.

N.

Naftowe
prawo III.

Nagroda
konkursowa 106,
przyrzeczona publicznie 105, 106.

Najem 370—401,
czas 380,
czynsz 370,
nieruchomości 371, 372,
odstąpienie od umowy 388,
rozwiązanie 391,
rzeczy — zbycie 399—401,
termin 372,
umowa 370, XLII,
zakończenie 389—397.

Niebezpieczeństwo kupującego 304.

Nieuczciwa konkurencja III.

Nieważne
czynności prawne II,

Nieważne
darowizny 369,
oświadczenie woli 31, 33, 34,
powództwa XIX,
układu zbiorowego 445,
umowy 56, 58,
wyłączenie odpowiedzialności 155.
zobowiązania 130,

Notarjalny
akt 114, 178, XXVIII,
akt przy dożywociu 600,
forma aktu 358,
zawiadomienie 293.

O.

Obowiązek
alimentacji dożywotnika 608,
biorącego w używanie 422—425,
darczyńcy 359,
dłużnika do naprawienia szkody 242,
dzierżawcy 407—409, 414, 415,
kupującego 337,
najemcy 380—388,
naprawienia szkody II,
odszkodowania 124,
poręczyciela 632—637,
pracodawcy 449, 450,
pracodawcy i pracownika 447—465,
pracownika 447, 448,
przekazującego i przekazanego 619, 620,
rękojmi 306,

Obowiązek
spólników 552,
sprawującego interes 115, 116,
sprzedawcy 299—303, 306,
stron przy przechowaniu 525—533,
stron przy zleceniu 502—511,
stron w umowie o dzieło 480—495,
ubezpieczenia X,
utrzymywania dożywotnika 602,
użyczającego 420,
wierzyciela II,
wierzyciela przy poręczeniu 642, 643,
wydania cudzej rzeczy 218.
wydzierżawiającego 406,
wynajmującego 373—379,
zwrotu świadczenia 130.

Ochrona
drobnych dzierżawców rolnych IV,
lokatorów III,
pracy III,
wynalazków III.

Odnowienie 16, 263, 264, XL.

Odpowiedzialność
dłużnika w zwłoce 245,
przechowawcy 527—529,
Skarbu Państwa XXIX,
solidarna 137, 146,
solidarna nabywcy majątku lub przedsiębiorstwa z pozbywającym 188,
sprzedawcy 301, 311, 333,
utrzymujących hotele, zajazdy itp. zakłady 538—543,

Odpowiedzialność
w charakterze poręczyciela II,
w charakterze spółdłużnika II,
wierzyciela za szkodę przy poręczeniu 642, 643,
wyłączenie 138, 140,
za cudze czyny II,
za drugich 142, 147,
za szkodę przez rzeczy 150,
za szkodę wyrządzoną przez zwierzęta 148, 149,
za szkodę w związku z użyciem przyrody 152—156,
za szkodę z budowli 151,
za własne działanie 134—137,
za zobowiązania spółki 567.

Odsetki
umowne 86, III,
ustawowe 86, III,
zaliczenie 88.

Odstąpienie
odstępne 80—81,
od umowy 76—79,
od umowy najmu 388,
używania rzeczy najętej 398.

Odszkodowanie 27, 62,
jednorazowe 164,
umowne 84—85,
w ogólności 157,
w pieniądzach 159,
wysokość 158,
w razie rażącego niedbalstwa 160,
w razie śmierci poszkodowanego 162, 166,
w razie złego zamiaru 160,

Odszkodowanie
za uszkodzenie ciała 161, 165,
zakres 157,
za niespełnienie zobowiązania 239—240,
za niewykonanie umowy 73,
za niewykonanie zobowiązania 82, 83,
za niezawarcie umowy 73,
za obrazę czci 165,
za prowadzenie cudzej sprawy bez korzyści i wbrew woli 119,
z powodu niesłusznego zbogacenia się 124,
z tytułu wynagrodzenia IV.

Oferta 63—65,
nowe warunki 67,
otrzymanie 70,
przyjęcie 66.

Ordynacje
konkursowa XXIV,
zaczepna XXIV.

Osoba
interesowana 115, 116,
niepiśmienna 113,
nieprzytomna 31,
nieumiejąca czytać 113,
ograniczona XV,
prawna 32.

Oświadczenie woli 1, 29, 30, 41,
forma 109—114,
groźba bezprawna 41, 43,
nieważne 31,
niezdolność 54,

Oświadczenie woli
podstęp, błąd 43, 44,
pozorność 35,
przez przedstawiciela 103,
skuteczność 46,
tłumaczenie 107,
treść 39,
ustanie skutków 46,
wady 56,
w cudzem imieniu 45,
z błędnej pobudki 36,
zniekształcenie 44.

P.

Państwo
obszar XI,
skarb XII,
skarbu odpowiedzialność XXIX.

Pełnomocnictwo
ogólne 95,
ograniczenie 100,
podstawa 98—99,
podstawienie 102,
szczególnego rodzaju II,
udzielenie 96,
wygaśnięcie 100,
zdolność 97.

Pismo
forma 110,
odstąpienie od umowy 77,

Pismo
oświadczenie woli 114,
przelew wierzytelności 172,
spełnienie świadczenia 223,
udzielenie pełnomocnictwa ogólnego 96,
układ zbiorowy 445,
umowa dzierżawy 404,
umowa najmu 371, 399,
umowa o pracę 443,
umowa przedwstępna 62,
umowa spółki 550,
umowa tantjemowa 452,
umowy zmiana 111,
wymiana 112,
wyznaczenie terminu 250,
zawiadomienie 43, 77,
złożenie do depozytu 233,
zmiana dłużnika 187,
zobowiązanie 404, 431,
zobowiązanie poręczyciela 631.

Podstęp 40,
oświadczenia woli 43.

Poręczenie 625—643,
bezterminowe 628,
obowiązek poręczyciela i wierzyciela 632—637, 642, 643,
odpowiedzialność poręczyciela II,
umowa 625,
za dług nieważny 625,
za dług przyszły 627, 628,
za dług warunkowy 627.

Pośrednictwo 517—522,
pracy III,
umowa 517,
wynagrodzenie 518.

Potrącenie 254, XL,
prawo dłużnika 255,
wbrew woli 259,
wyłączające wierzytelności II.

Pożyczka 430—440,
czas zwrotu 439,
długoterminowa III,
krótkoterminowa III,
oprocentowana 440,
podkład 438,
przedmiot 430, 435—438,
roszczenie biorącego 433,
roszczenie dającego 434,
umowa 430.

Praca 441—476,
akordowa 456,
czasowa 466,
na próbę 467,
ochrona III,
pośrednictwo III,
rozmiar i rodzaj 442,
rozwiązanie przedwczesne 470,
umowa 441,
umowa nauczycieli VIII,
umowy rozwiązanie lub wypowiedzenie II,
umowa szczególna III,

Praca
wypowiedzenie 467—469,
zakończenie 466.

Prawo
autorskie 106, III,
czekowe 5,
darczyńcy 362,
dłużnika do kwitowania 220,
dłużnika w razie zwłoki wierzyciela 232,
do nagrody 105, 106,
dotychczasowe XXXIX,
do wynagrodzenia VIII,
dzierżawcy 416,
gazów ziemnych III,
handlowe V,
hipoteczne XX, XXI,
górnicze III,
kupującego 329,
minerałów żywicznych III,
nabywcy wierzytelności 170,
naftowe III,
odkupu 340—344, XLV,
odkupu i pierwokupu II, VII, XII,
odstąpienia od umowy 251,
odwołania darowizny 367,
o sądowem postępowaniu egzekucyjnem XI,
pierwokupu 345, 346,
potrącenia dłużnika 255,
pracownika 434,
przeniesienia przy ugodzie 624,
rozwiązania umowy o pracę 470,
rzeczowe VII,

Prawo
spólnika 552, 563, 578,
wekslowe V,
wierzyciela do sądownego dochodzenia 293,
wierzyciela do zaspokojenia się 212,
wierzyciela w razie zwłoki dłużnika 244,
wierzyciela żądania zapłaty przed terminem II,
własności VII,
wstąpienia osoby trzeciej na miejsce wierzyciela 177—181,
wyboru świadczenia 24,
zastawu 544, XX,
zastawu ustawowe wynajmującego 387,
zatrzymania 218, 219,
zrzeczenia się przedawnienia 273.
z umowy o dożywocie VII,
z umowy spółki VII,

Przechowanie 523—537,
papierów wartościowych 545,
płatne 524,
przedmiot 523,
solidarna odpowiedzialność przechowawców 533,
sumy pieniężnej 545,
umowa 523,
u Władz publicznych 537.

Przedawnienie XVIII, XIX, XXIII, XXV, XXXVIII, XLIII, XLIV,
bieg 276—280, XLIII,
prawa odbiorcy przeciw przekazanemu 615,
przerwa 6, 15, 19, 279, XLIII,
roszczenia 62,
roszczenia pożyczki 433, 434,

Przedawnienie
sposób przerwania lub zawieszenia II,
termin szczególny II,
wierzytelności 273, 275,
zawieszenia 6, 15, 19, XLIII,
zobowiązania poręczyciela 637.

Przedmiot
darowizny 356, 363,
dożywocia 599,
dzierżawy 409,
najmu 380,
pożyczki 430, 435—438,
przechowania 523,
sprzedaży 295,
świadczenia złożony do depozytu sądowego II,
ugody 623,
umowy 50.

Przedstawiciel 93—102, II.

Przejście
z Zakładu Pracy na inną osobę 476.

Przekaz
na okaziciela 618,
odwołanie 617,
piśmienny 614,
przyjęcie 614, 620.

Przelew wierzytelności 168—173,
patrz pod „Zmiana wierzyciela",
przelewu zabraniające lub ograniczające II,
z dokumentu na okaziciela 171.

Przemienne zobowiązania 22—28.

Przyrzeczenie
odwołanie 104,
publiczne 104,
termin 104.

R.

Ratalna sprzedaż III,

Reforma rolna
cel IV,
wykonanie IV.

Regres
między dłużnikami solidarnymi 18,
między osobami, które spólnie szkodę wyrządziły 137,
osoby odpowiadającej za cudze czyny do sprawcy 147.

Regulamin
przy umowie 71.

Renta 161—164, 592,
bez wynagrodzenia 596,
dożywotnia 595, 605, 607,
termin płatności 593, 594,
tymczasowa 161,
umowa o rentę 592,
za wynagrodzeniem 596.

Rękojmia
przy zmianie dłużnika 182,
sprzedawcy 306,
w handlu bydłem XXXIII,
za wady dzieła 486—488,
za wady fizyczne 320—336,
za wady prawne 311—319.

Roszczenia
biorącego pożyczkę 433,
dającego pożyczkę 434,
o zwrot czynszu najmu 375,
przedawnienie 62,
z tytułu rękojmi 319,
zwrotne 147,
zwrotne poręczyciela 638—641.

Rozjemczy urząd III.

Rozwiązanie
umowy o pracę II,
umowy 219, 271.

Rzecz
cudze 218,
dostarczenie przy kupnie 301,
gatunkowo oznaczona 246,
najęta odstąpiona w używanie 398,
zatrzymanie 218,
zbycie najętej 399.

S.

Sąd
Sądowe prawo o postępowaniu egzekucyjnem XI, XXXII,
rozwiązanie spółki 578,
rozwiązanie umowy o dożywocie 605,
zakaz zwrotu rzeczy składającemu 536,
zapis na polubowny 95.

Siła
elementarna 152,

Siła
przyrody 152, 153,
wyższa 150, 152, 415.

Solidarność 142—146, 183, 511, 527.

Solidarny
dług 8,
dłużnik 4, 11, 12, 14—18,
odpowiedzialność 137,
odpowiedzialność nabywcy majątku lub przedsiębiorstwa 188,
odpowiedzialność przechowawców 533,
odpowiedzialność przy zleceniu 503,
odpowiedzialność używających 426,
poręczyciel 633, 636, 637,
wierzyciel 9, 11, 19—21,
wierzytelność 9,
zobowiązania 10,
zrzeczenie się 16.

Spólnik
prawo 578,
spadkobiercy 575, 582,
udział 569,
ustąpienie 570,
wykluczenie 573,
wystąpienie 572.

Spółdłużnik 4, 7, 8, 13, 14,
odpowiedzialność II.

Spółka 576—591, XLII,
likwidacja 579—591,
majątek 549, 575, 580, 588, 591,
prawo z umowy VII,

Spółka
prowadzenie spraw 554, 557, 558,
rozwiązanie 564, 576,
umowa 546, 550, 551.

Spółwierzyciel 7, 20.

Sprawowanie
interesów bez zlecenia 115—122,
konieczne 115, 116,
niedozwolone 118, 119,
pożyteczne 117,
staranność 115,

Sprzedaż 294—338,
bezwarunkowa 305,
na próbę 339,
na raty III,
nieważność 298,
przedmiot 295,
według próbki 321,
wierzytelności 312,
zwierząt domowych 332.

Staranność
przy prowadzeniu cudzych spraw 115,
sprzedawcy 301.

Szczególny (a)
kategorja pracowników III,
rodzaj pełnomocnictwa II,
termin przedawnienia II,
termin zawity II,

Szkoda 35,
naprawienia obowiązek II,
naprawienia przy zleceniu 513,
naprawienie 57, 79, 133,
obowiązek dłużnika 242,
obowiązek wynagrodzenia za czyny drugich 142—144,
odpowiedzialność sprzedawcy 301,
powstanie zobowiązania 134—137,
prawo dłużnika w razie zwłoki wierzyciela 238,
przez wyrzucenie rzeczy 150,
przez zwierzęta 148, 149,
w związku z użyciem sił przyrody 152—156,
z budowli 151,
żądanie zwrotu 122.

Świadczenie
do rąk osoby trzeciej 204,
do rąk wierzyciela 203,
kapitalizacja 287,
miejsce 190,
należne 128,
na rzecz osoby trzeciej 92,
niebezpieczeństwo 69,
niemożliwość 57, 267, 268,
niemożność żądania zwrotu 131, 132,
nienależne 128, 133,
niepodzielne 4, 6, 12,
obowiązek zwrotu 130,
okresowe 249, 286, 287,
określenie 59,
osobiste dłużnika 202,
podzielne 3, 12,

Świadczenie
przez osobę trzecią 91,
spełnienia terminu 193,
spełnienie 75, 129, 216,
termin 53, 192,
treść 2,
wcześniejsze 216,
w ogólności 22,
wstrzymanie 216,
wybór 22—27,
wyzysk 42,
wzajemne 219,
zmniejszenie 42, 43,
zobowiązanie 50,
zwiększenie 42, 43.

T.

Telefon
oferta 63.

Termin
bezskuteczny 53,
dochodzenia roszczenia z tytułu rękojmi 319,
dodatkowy 251,
długu wypowiedzenia 90,
najmu 372,
obliczanie 195,
odstąpienia 76,
oznaczony 59, 63,
płatności odsetek 87,
płatności renty 593, 594,
płatności w dzierżawie 410,

Termin
płatności w najmie 384,
płatności wynagrodzenia za pracę 451,
przedawnienia 274, 281—287,
przyrzeczenia 104,
rękojmi 333, 335, 336,
spełnienia świadczenia 192, 243,
szczególny przedawnienia II,
szczególny zawity II,
umowy 62,
wypowiedzenia 467, 469, VIII,
wypowiedzenia układu zbiorowego IX.

Tłumaczenie
oświadczenia woli 107,
umowy 108.

U.

Ubezpieczenie III,
na życie 598,
obowiązek X,
społeczne X.

Ugoda 621, XXV,
błąd 622,
dopuszczalność II,
przedmiot 623,
przeniesienie prawa 624,
zawieranie 95.

Układ
forma 445,

Układ
zbiorowy 445, X,
wypowiedzenie zbiorowego IX,

Umorzenie
długu 620,
dokumentów III.

Umowa 50—60,
bezskuteczna 59,
cel 55,
czas zawarcia 70,
darowizny 354,
dożywocia 599, 600,
dożywocia prawo VII,
dzierżawy 402, 404,
dzierżawnych likwidacja IV,
kosztorysowa 491,
miejsce zawarcia 70,
międzynarodowa VI,
najmu 370, 371,
na rzecz osoby trzeciej 92,
nieważna 56,
o dostawę towarów lub papierów wartościowych 611,
odmowa zawarcia 73,
odsetki 86,
odstąpienie 328,
odszkodowanie 74, 82—85,
o dzieło rozwiązanie 496, 497,
o dzieło 478, 479,
o naukę 477,
o podnajem 398,
o pracę 441, XLII,

Umowa

o pracę nauczycieli VIII,
o pracę na próbę 467,
o pracę na statkach morskich X,
o pracę pracowników umysłowych X,
o pracę robotników X,
o pracę rozwiązanie lub wypowiedzenie II,
o pracę szczególną III,
o przyjęcie długu 183,
o rentę 592,
o spadek 58,
o świadczenie przez osobę trzecią 91,
o świadczenie usług 498,
o wyłączenie rękojmi 316,
poręczenia 625,
postanowienie 61,
pośrednictwo 517,
potwierdzenie 101,
pożyczki 430,
prawo odstąpienia 76, 251,
przechowania 523,
przedmiot 50,
przedwstępna 62,
przez przedstawiciela 93,
przyrzeczona 62,
regulamin 71,
rozwiązanie 219, 271,
spadkobierców ustawowych XXVIII,
spółki 546, 550, 551, XLII,
spółki prawo VII,
sprzedaży 294,
tantjemowa 452, 453,

Umowa
termin 62, 63,
tłumaczenie 108,
treść 55,
typowa 72,
użyczenia 419,
w cudzem imieniu 101,
wykonanie 68,
wzajemna 51, 215,
zadatek 74,
zakres 60,
zamiany 352,
zawarcie 61, 68, 69,
zlecenia 498,
zwrot zadatku 75.

Upadłość
zapobieganie III.

Ustawa
o łowiectwie IV,
o uregulowaniu stanu hipotecznego IV,
o rybołówstwie IV,
o wykonaniu reformy rolnej IV,
o zagospodarowaniu lasów państwowych IV.
wodna IV,

Uszkodzenie ciała lub zdrowia 161, 162, 165, 166.

Użyczenie 419—429,
umowa 419,
zakończenie 427.

W.

Wady
fizyczne i prawne przy sprzedaży 306,
główne 333, XXXIII,
oświadczenia woli 31—45,
prawne 311, 317,
treści umowy 56,
zwierząt domniemanie XXVI.

Warunek
kupno 305,
niemożliwy 49,
niemożliwy, przeciwny prawu lub moralności XVII
niezaszczenie 48,
rozwiązujący 46,
zawieszający 46.
ziszczenie 46, 47,

Wierzyciel
nowy 178,
obowiązek II,
prawo II,
prawo zaspokojenia 212,
przelew wierzytelności 171—174, 176,
solidarny 9, 11, 19—21,
spółki 568,
zarachowanie 213, 214,
zaspokojony 8, 180,
zmiana 168, 169,
zgoda na zmianę dłużnika 184,

Wierzytelność
od potrącenia II,

Wierzytelność
przedawnienie 273, 275,
przejście na osobę trzecią 177,
przejście umowne 178,
przejście ustawowe 179,
przelew 171—174, 176,
solidarna 9,
zaspokojenie 291.

Wina
dłużnika 26,
osoby trzeciej 149, 150,
pracodawcy 471,
pracownika 471,
własna najemcy 385,
własna poszkodowanego 150,
w wyborze 144,
wydzierżawiającego 415.

Wkład
spólnika 547, 548.

Wojenne
działanie III.

Wykup gruntów III.

Wynagrodzenie
pośrednika 518,
przechowania 524,
szkody przez przechowawcę 531,
szkody przy odwołaniu lub wypowiedzeniu zlecenia 513,
szkody w umowie o pracę.

Wynalazki
ochrona III.

Wypowiedzenie
dzierżawy 413,
najmu 389, 390,
pracy 567—469,
prowadzenia spraw spółki 558,
udziału 572,
układu zbiorowego IX,
umowy o pracę II,
umowy o pracę nauczycielowi VIII,
zlecenia 512.

Wywłaszczenie III.

Z.

Zadatek
policzenie na odszkodowanie 74,
przy umowie 74,
zwrot 75.

Zajęcie
zwierzęcia 141.

Zakład 610,
pracy przejście 476.

Zamiana 352, 353.

Zapłata 21, 212,
przed terminem II,
zarachowanie przez wierzyciela 213, 214.

Zaspokojenie wierzyciela 8.

Zastaw
prawo XX,
prawo ustawowe 544.

Zatarg zbiorowy III.
Zbogacenie niesłuszne 123—127.
Zdarzenie
niepewne 46,
przyszłe 46.

Zdolność
do działań prawnych 53,
ograniczenie 113, 114,
pełnomocnika 97,
utrata 66,
zobowiązywania się II.

Zlecenie
(patrz także „pełnomocnictwo", „przedstawiciel").
obowiązek naprawiania szkody 513,
obowiązki stron 502—511,
odwołanie 512,
płatne 510,
umowa 498,
wygaśnięcie 512—516,
wypowiedzenie 512.

Zmiana
dłużnika 182,
substancji w najmie 381,
wierzyciela 168, 169,
zobowiązania 269.

Znak
legitymacyjny 330,

Znak
oświadczenie woli 29,
towarowy III.

Zobowiązania XXXIX, XL,
bezterminowe 272,
czas 192, 193,
dokument 223,
dowód wykonania 220—224,
istota 2,
miejsce wykonania 190,
natura 190,
niepodzielne 5, 7,
nieważność 130,
pierwotne 6,
poręczyciela 625, 631,
powstanie 1, 115,
przedmiot 209—211,
przemienne 22—28,
przerachowanie III,
rodzaje 1—2,
skutki niewykonania 239—242,
skutki niewykonania wzajemnych 250,
solidarne 8, 10, 14,
sposób wykonania 189,
sprzedawcy 294,
terminowe 201,
wygaśnięcie 207, 269—272,
wykonanie 189, 215, 216,
wzajemne 51, 215, 216,
zmiana 269,

Zobowiązania
źródła 1.

Zobowiązywanie się — zdolność II.
Zrzeczenie się
przedawnienia 274,
solidarności 16.

Zwierzę
domniemanie 334,
domowe 332,
przy wadach 334, XXVI,
zajęcie 141.

Zwłoka
dłużnika 6, 19, 211, 243,
dłużnika solidarnego 13,
wierzyciela 16, 231, 232, XL.

Zwolnienie z długu 20.

Ż.

Źródła zobowiązania 1.

WYDAWNICTWA
KSIĘGARNI POWSZECHNEJ
Kraków, św. Tomasza 20.

Telefon 126-48 **P. K. O. 406.673**

Boryczko Kazimierz, dr., wiceprok. S. O.
i Kuc Franciszek, dr., wiceprok. S. O.
z przedmową *prof. dr. St. Glasera:*

WZORY KARNE

w oprawie zł. 12.—

Dziurzyński Tadeusz, dr., prof. U. J.
i Honzatko Mieczysław, dr., doc. Uniw. Lwowskiego:

KODEKS HANDLOWY
z komentarzem

w oprawie zł. —.—

Fenichel Zygmunt, dr., adwokat:

KODEKS UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

w oprawie zł. 16.—

Fenichel Zygmunt, dr., adwokat:

ZARYS POLSKIEGO PRAWA ROBOTNICZEGO

w oprawie zł. 12.—

Glaser Stefan, dr., prof. Uniw. Wileńskiego:

POLSKIE PRAWO KARNE W ZARYSIE

w oprawie zł. 18.—

Glaser Stefan, dr., prof. Uniw. Wileńskiego:

POLSKI PROCES KARNY W ZARYSIE

w oprawie zł. —.—

Glaser Stefan, dr., prof. Uniw. Wileńskiego
i Mogilnicki Aleksander, dr., adw., b. Prezes S. N.:

KODEKS KARNY — PRAWO O WYKROCZENIACH

z komentarzem

w oprawie zł. 30.—

Glaser Stefan, dr., prof. Uniw. Wileńskiego
i Mogilnicki Aleksander, dr., adw., b. Prezes S. N.:

PRAWO O WYKROCZENIACH

z komentarzem

w oprawie zł. 3.20

Gołąb Stanisław, dr., prof. U. J.
i Wusatowski Zygmunt, dr., adwokat:

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

Część pierwsza: Postępowanie sporne

z komentarzem

w oprawie zł. 25.—

Gołąb Stanisław, dr., prof. U. J.
i Wusatowski Zygmunt, dr., adwokat:

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

Część druga: Postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające

z komentarzem

w oprawie zł. 25.—

Gołąb Stanisław, dr., prof. U. J.:

PROJEKTY
POLSKIEJ PROCEDURY CYWILNEJ

zł. 6.—

Gołąb Stanisław, dr., prof. U. J.
i Wusatowski Zygmunt, dr., adwokat:

KODEKS SĄDÓW POLUBOWNYCH

z komentarzem

w oprawie zł. 8.—

Gołąb Stanisław, dr., prof. U. J.

ZARYS POLSKIEGO PROCESU CYWILNEGO

Zeszyt I: Jurysdykcja Sądów Powszechnych.

zł. 7.—

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

(Postępowanie sporne, postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające)

w oprawie zł. 4.80

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

w oprawie zł. —.—

KODEKS KARNY
PRAWO O WYKROCZENIACH
KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO

w oprawie zł. 4.80

Korzonek Jan, dr., sędzia apelac.
i Rosenblüth Ignacy, dr., sędzia okręg.:

KODEKS ZOBOWIĄZAŃ

z komentarzem

w oprawie zł. —.—

Kumaniecki K. W., dr., prof. Uniw. Jagiell.,
Wasiutyński B., dr., prof. Uniw. Warsz.,
Panejko J., dr., prof. Uniw. Wileńskiego:

POLSKIE PRAWO ADMINISTRACYJNE W ZARYSIE

w oprawie zł. 46.—

Mogilnicki Aleks., dr., adw., b. Prezes S. N.:

KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO

z komentarzem

w oprawie zł. 25.—

Mogilnicki Aleks., dr., adw., b. Prezes S. N.:

USTAWY KARNE DODATKOWE

z orzecznictwem S. N.

w oprawie zł. —.—

PRAWO O NOTARJACIE

w oprawie zł. —.—

Rosenblüth Ignacy, dr., sędzia okręgowy,
z przedmową *prof. U. J. dr. St. Gołąba:*

WZORY PROCESOWE
według
KODEKSU POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

Część I.: Wzory pozwów, skarg, środków odwoławczych i innych pism procesowych.

w oprawie zł. 12.—

Część II.: Wzory wyroków, postanowień i protokółów sądowych.

w oprawie zł. 12.—
Cena za obie części razem w oprawie zł. 20.—

Rosenblüth Ignacy, dr., sędzia okręgowy:

WZORY EGZEKUCYJNE
według
KODEKSU POSTĘPOWANIA CYWILNEGO
Wnioski i Pozwy

w oprawie zł. 12.—

Rosenblüth Ignacy, dr., sędzia okręgowy
i Wyderko Mieczysław, sędzia okręgowy:

WZORY EGZEKUCYJNE DLA SĄDÓW I KOMORNIKÓW

w oprawie zł. 20.—

Sohm Rudolf, dr., prof. Uniw. Lipskiego:

INSTYTUCJE, HISTORJA I SYSTEM RZYMSKIEGO PRAWA PRYWATNEGO

przetłumaczyli

Taubenschlag R., dr., prof. U. J.
i Kozubski W., dr., docent U. J.

zł. 25.—

Taubenschlag R., dr., prof. U. J.:

WYBÓR ŹRÓDEŁ DO RZYMSKIEGO PRAWA PRYWATNEGO

zł. 3.—

Wusatowski Z., dr., adwokat:

USTAWY ULGOWE DLA ROLNICTWA

w oprawie zł. —.—

Kodeks

obowiązań